

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA WYLDE

TWO

ACADEMY
OF MAGES
& SHIFTERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BÜYÜCÜLER VE DEĞİŞTİRİCİLER AKADEMİSİ II

LAURA WYLDE

İÇİNDEKİLER

1. [Felicia](#)
2. [Trent](#)
3. [Felicia](#)
4. [Andrew](#)
5. [Felicia](#)
6. [Joshua](#)
7. [Felicia](#)
8. [Evan](#)
9. [Felicia](#)
10. [Andrew](#)
11. [Felicia](#)
12. [Joshua](#)
13. [Felicia](#)
14. [Evan](#)
15. [Felicia](#)
16. [Trent](#)
17. [Felicia](#)

[Sonsöz](#)

[Laura Wylde tarafından da](#)

BÖLÜM 1

FELICIA

PARMAKLARIMI 'I HEART LONDON' TIŞÖRTÜMÜN ÜZERİNDE GEZDİRDİM VE GÜLÜMSEDİM. ne kadar gülünç göründüğümü fark ettim. Elbette diğer tüm kıyafetlerim gibi siyah rengi seçmiştim. Ama yine de, turist eğlencesi gibi abartılı bir gösteri hiç de bana göre değildi. Yine de şehrin ortasında kimse beni tanımıyordu. Birleşik Krallık'taki Druidler ve Şekil Değiştiren Büyücüler Akademisi'ndeki gibi akranlarım tarafından alaya alınmıyordum. Burada sadece kendim olabiliyordum.

Yine de kendimi çekinmediğim bir kişi vardı. Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan bu kişi benim böyle görünmemden ciddi anlamda keyif alırdı. Bu yüzden cep telefonumu çıkardım ve aptal bir surat ifadesi takındığım bir selfie çektim, arka planda Big Ben'i çektiğimden emin oldum ki Yunanistan'daki tatilimin bittiğini anlasın. Tüm bu süre boyunca bana mesaj atıyor ve beni yanında görmeyi özlediğini söylüyordu. Tabii ki . Evan'ın yazlarını eğlenceli kılmak için bana ihtiyacı vardı. Onun ailesi de en az benimki kadar kabustu. Onun için üzülüyordum.

"Evan'a gönder." Gönder düğmesine basarken kendi kendime mırıldandım. "Gününü biraz daha aydınlık yap."

Hemen cevap vermeyince telefonumu bir kenara bıraktım ve dikkatimi yeniden tepemde yükselen saate verdim. Big Ben'de görkemli bir şey vardı, beni büyüleyen ve uzun süre ona bakmamı sağlayan bir şey. Gözlerim her santimini içine çekmek istiyordu.

"Aman Tanrım!" Yanımda ciyaklayan bir kızın sesi dikkatimi çekti ve sonunda gözlerimi ayırmamı sağladı. "Elf kostümlü kulaklarına *bayıldım*. Çok tatlılar." Kişisel alanımın sınırlarını tamamen yok sayarak bana doğru eğildi. "Tamam, her neyse" diye düşündüm. Tekme atacak havada değildim. Yeterince zararsız görünüyordu. "Onları nereden aldın? Çünkü daha önce Camden'daydım ve gelecek ayki Comic Con için benzer bir şey bulmaya çalışıyordum. Yeni izlemeye başladığım bir animenin ana dişi elf karakteri olarak gitmek istiyordum..."

Bu konuda konuşmaya başlamasını istemiyordum çünkü izin versem susmayacak kadar geveze biri olduğunu hissediyordum. "Aslında hemen köşede bir mağaza var. Ama sadece tek bir çift kaldı ve Comic Con nedeniyle pek çok insan onları arıyor gibi görünüyor, bu yüzden acele etseniz iyi olur..."

Işık hızıyla önce yüzünde paniklemiş bir ifade belirdi ve beni gerçek elf kulaklarım ve bana eşlik eden Big Ben ile baş başa bıraktı. Cosplay için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa insanlar neden herkes gibi benzer bir yüze sahip olmadığımı merak etmeye başlayabilirdi. Bu da tam olarak insan olmadığım gerçeğini ele verirdi.

Daha doğrusu, insan bile değildim. Ben aslında anne tarafımdan Merlin'e kadar uzanan bir druid rahibesi soyundan gelen güçlü bir druidessim. Merlin Akademi'nin kurucularından biriydi.

Aile tatilinin güzel mola, hayattaki tüm sıkıntılardan uzaklaşma olması gerekiyordu, özellikle de Akademi'deki üçüncü ve son yılıma girmek üzereyken. Ama hiç de öyle olmadı. Ailem güneşin altında ve kumsallarda geçirdiğimiz zamanı, sanki hayatta önemsenmesi gereken tek şey bunlarmış gibi, haremimin olmayışı, üreyecek eşimin konusunda başımın etini yemek için kullanmaya karar verdi. Elbette, çoğu druid klanını Akademi'deki ilk yılında bulurdu. Ama benim için işler böyle yürümemişti. Çok hırslıydım, derslerime çok odaklanmıştım. Evet, kendime ait bir ailem olsun istiyordum ama aynı zamanda önemli ve saygın biri olmak istiyordum. Bunu hak etmiştim.

Bu yüzden, doğruca Edinburgh'a dönmek yerine, her şeyi düşünmek için biraz zaman ayırmak amacıyla önce buraya gelmeye karar verdim.

"Akademiye tek başına bitiremezsin," dedi bana yaklaşık bir milyon kez. "Benden bir alt sınıftaki bir kız bunu yaptı, Lillian, ve şimdi eczanede çalışıyor." Bunda yanlış bir şey olmadığını söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. "Üzgün görünüyor. Onu her gördüğümde üzgün görünüyor."

"Kimseye ihtiyacım yok," diye mırıldandım kendi kendime dişlerimi sıkarak. "Neden herkes bunu göremiyor?"

'Yollarımız yazıldı' ve dünyada büyüünün yok olmasını sağlamak için bir harem bulmamız gerekiyordu, çünkü gezegenin büyüye büyücü olmayan topluluğun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı, ama bu *hepimizin* aynı yolu izlememiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Belki de kaderimde başka bir şey vardı. Tüm derslerimde birinciydim ve bu da bana istediğim her şeyi yapabileceğimi hissettiriyordu.

Birden gözüme bir şey çarptı. Big Ben'in tuğla işçiliğindeki rünlerden birinde, etrafımdakilerin göremeyeceği garip bir parlama hissi. Bir adım öne çıkıp daha yakından bakmak için eğilmeden önce kimsenin beni izlemediğini kontrol ederek sağa sola bakındım. Kimse tarafından fark edilmek istemiyordum çünkü kesinlikle tuhaf görünecekti ama bunun ne görmem gerekiyordu.

Zil, zil... Zil, zil...

"Kahretsin!" Cep telefonum çaldığında geriye doğru sıçradım ve şok içinde nefes nefese kaldım. Gizlice bakarken dikkat çekmemeye çalışmaktan bahsediyorum! Şimdi kalbim ağzımdaydı. "O... alo? Evan, sen misin?"

"Aman Tanrım, Felicia, neyi böldüm ben? Yüksek sesle güldü. "Sesin ya maraton koştuğundan sonra yakalanmışsın gibi geliyor, ki öyle olmadığını zaten *biliyorum*, ya da havalı sporcu çocukla bisiklet kulübesinin arkasındasın ve onu etkilemek için ilk sigaranı içiyorsun. Peki, ?"

"Kapa çeneni, seni aptal," diye homurdandım, bir yandan da göğsümü tutarak hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyordum. "Ne istiyorsun? Normal bir insan gibi mesaj göndermeyi hiç duymadın mı? Allah kahretsin..."

"Sen Yunanistan'dayken, annenin aşk hayatının olmayışıyla ilgili mızızlanmalarını dinlerken, ben bütün yaz sana mesaj attım. Sanki

Senin kimseye şans tanımayan emo buz kraliçesi olduğunu bilmiyor." Gözlerimi devirdim ve bunun geçmesine izin verdim. Dışarıdan nasıl görüldüğüm önemli değildi, Evan içimin öyle olmadığını biliyordu. "Seninle konuşmak, güzel ses tonunu duymak istedim. Aslında seni görmek istiyordum ama sen Londra'dasın."

"Siz farkına bile varmadan Akademi'ye dönmüş olacağım. Sadece dinlenmek istedim, hepsi bu. Hem zaten şu anda orada senin kanat kadının olmama ihtiyacın yok. Sen gayet iyi gidiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, sanki kendisinin bir kadın erkeği olduğunu bilmiyormuş gibi sahte bir şaşkınlıkla. "Sana ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım var. Akademi sensiz aynı değil Felicia Dae. Sana ihtiyacımız var."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Biraz aptal olsa da beni her zaman güldürüyor ve kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

"İnternetim var, biliyorsun. Koyduğun tüm resimleri görüyorum. Gayet iyi gidiyorsun."

Yüksek sesle gülüyordu ve ben onu başını arkaya atmış, bembeyaz dişlerini, arkasına savrulan sarı saçlarını ve ışıltılı parlayan açık mavi gözlerini gösterirken hayal edebiliyordum. Bu onu çok daha fazla özlememe neden oldu. Akademi'ye dönmeyi dört gözle beklediğimi sanmıyordum ama en iyi arkadaşımın takılmak anlamına geliyorsa daha iyisi olamazdı. Belki de planladığımdan daha erken dönmeliydim...

"Her neyse, Felicia Dae..." Neden tam adımı kullanmakta ısrar ediyordu? Ne salak ama. "Akademi'de çok güzel yeni tişörtünü giymeyi mi planlıyorsun? Diğer öğrenciler senin de bir kişiliğin olduğunu ve sadece karanlıklar kraliçesi olmadığını bilsinler, ha? Belki anneni gururlandırır ve kendine bir harem bile bulabilirsin. Karnınızda küçük bir şekil değiştiren bebek olsun, her şey tamam. Önyargılı olabileceğimi biliyorum ama kurtlar en iyisidir..."

Bu cümleyi daha önce milyonlarca kez duymuş olduğum için kahkahalarla güldüm. Evan'ın kaç ırk önemli değildi; o

her zaman onunkinin en önemlisi olduğunu varsayardı. Gerçi soluk tüylü kurt formuyla oldukça sevimliydi. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil, benim teşvikime ihtiyacı yoktu.

"Tabii ki değilim," diye karşılık verdim. "İnsanların gizliden gizliye arkadaş canlısı, iyi bir insan olduğumu bilmelerini istemiyorum. Bu benim en büyük sırrım ve bunu iki yıl boyunca saklamayı başardım. Şimdi de ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim."

"Yazık. O kadar güzel bir gülümsemeniz var ki, eminim dünya onu görmek isterdi."

İşte bu şok ediciydi. Evan arada sırada alay modundan çıkar ve beni her zaman suskun bırakan böyle süper tatlı bir şey söylerdi. Alay etmeyi, bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum, ama kibarlık tuhaftı. zamanlarda ne diyeceğimi hiç bilemezdim.

"Her neyse," diye devam etti; kolaylıkla geçip gitti. "Trent ve ben bu akşam dönem başlamadan önce birkaç kadeh bir şeyler içmek için şehre gidiyoruz. Londra'dan zamanında gelebilir misin bilmiyorum ama bizimle gelebilirsen çok iyi olur. Yunanistan macerandan sonra konuşacak çok şeyimiz var."

"Deneyeceğim," diye söz verdim ona. İkimiz de bunların boş sözler olduğunu biliyorduk çünkü zamanında dönme şansım yoktu. Ayrıca, Big Ben'de hâlâ bakmak istediğim büyülü rünler vardı. Evan'la konuşmayı bırakmak için acele ettiğimden değil. "Yakında görüşebiliriz, tamam mı?"

"Evet... doğru." Evan'ın sesinde tereddütlü bir şeyler vardı. Henüz görüşmeyi sonlandırmaya hazır görünmüyordu. Neler olduğunu öğrenmek için onu zorlamak istedim, ama Evan'ın buna iyi yanıt vermeyeceğini, sadece içine kapanmasına neden olacağını biliyordum. "Şey, eğer geri dönebilirsen... şey, söylemek istediğim çok şey var."

"İstersen şimdi söyleyebilirsin." Bu zorlama değildi, değil mi? Sadece nazik bir dürtme.

"Oh hayır." Hâlâ çok fazlaydı. Kahretsin, çok fazlaydı. "Sana sonra anlatırım. Hoşça kal Felicia."

"Güle güle." Telefonu birkaç dakika daha yüzüme doğru tuttum ve o sonra bile çevir sesini dinledim. Şimdi,

Arkadaşıımı görmek için hemen geri dönmek istiyordum. Onsuz olmak çok zordu.

Ama runeler.... Ne yazık ki Evan'la konuştuğum süre içinde daha fazla turist gelmişti ve şimdi dikkat çekmeden düzgün bir şekilde bakamıyordum, bu yüzden beklemek zorundaydım. Bir adım geri atıp sabırsızca ayağımı yere vurmamak için kendimi durdurmak zorunda kaldım, her tuhaf halime bürünmeye başlamıştım.

Beklerken kendimi en yakın kafeye gidip bir latte almaya zorladım. En sevdiğim içecek değildi, genellikle sıcak çikolatayı tercih ederdim ama gerginliğimi atmak için kafeine ihtiyacım olduğunu hissettim. Yani, ya bu rünler gerçekten bir şeyse? Ya Big Ben bizim bilebileceğimizden çok daha fazla şey ifade ediyorsa? Geçen yılın sonunda Big Ben'den bir iblisin patladığına dair bir söylenti çıkmıştı - ya da buna benzer şey. Söylentiden haberdar olduğumda hikaye dramatik bir şekilde değişmiş görünüyordu, bu yüzden o zamanlar pek dikkat etmemiştim - ama bu sadece birkaç ay önce olmuştu ve eğer gerçekse, belki de burada bir şey vardı. Bilmem gereken bir şey...

Sonunda, karton fincanımdaki kahvenin tortuları tamamen soğuduktan sonra Big Ben'e geri döndüm ve sihirli bir şeyin varlığını gösteren gümüşü ışık şeridini bir kez daha aradım, ama nedense ortadan kaybolmuş gibiydi. Kulenin etrafında birkaç kez döndüm ama hiçbir şey bulamadım.

Belki de hayal etmiştim. Sadece bir anlık bir şeydi... ama içimden bir ses gerçek bir şey gördüğümü ve bunun bir anlamı olduğunu söylüyordu. Ama ne?

Gördüklerimi tartışmak için birini aramak istiyordum ama kimi? Şu anda annemle konuşmak istemiyordum çünkü konuyu yine aşk hayatımdaki eksikliğe getirmenin bir yolunu bulacaktı ve diğer tek kişi Evan'dı. İçgüdüsel hislerim hakkında çok şey biliyordu, onlara 'kelebek düşüncelerim' diyordu çünkü midemin çukurunda çırpınan bir his gibiydiler ve buna asla fazla vermezdi. Bu da başka bir şakaydı. Bunun bir şaka olmasını istemiyordum.

Beklemem *gerek*, dedim kendime ciddi ciddi. *Sadece kısa bir süre için. bir şey olacak mı?*

Bu, Trent ve Evan'la geçireceğim geceyi kaçırmak ve en iyi arkadaşımın bana söylemek istediği her neyse onu öğrenmek anlamına gelecekti ama zaten bir şey olmayacaktı, o halde neden bir süre daha Londra'da kalmayayım ki? Bakalım teorimi doğrulayacak başka bir şey olacak mıydı? Çünkü burada bir şey vardı... tuhaf bir şey. Potansiyel olarak şeytani bir şey. Ve hayır, kendimi geçen yılki söylentilere kaptırıp, burada bir şey olmadığı halde olduğuna kendimi inandırmıyordum, çünkü bir şey görmüştüm. *Gördüm.*

LONDRA KARANLIKTA FARKLIYDI, AYNİ HISSİ VERMİYORDU.

ona dostça yaklaştım. Üzerimdeki bulutlar koyulaştıkça, kötülüğün etrafımı sardığını, üzerimde öttüğünü ve beni garip bir soğuk hissiyle kapladığını daha çok hissettim. Ayrıca, sokağın köşesinde aylak aylak dolaşan bir grup adam vardı ve Big Ben'in etrafında tek başıma dolaştığım için bana tuhafmışım gibi bakıyorlardı. Onlardan korkmuyordum, sihrimle onları bir çırpıda alt edebilirdim. Ama dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Zaman geçtikçe, arkadaşlarımla takılabilecekken burada kaldığım için pişman olmaya .

Bu da ne...? Tam tamamen vazgeçmek üzereyken, onu tekrar fark ettim. Big Ben'in tuğla işçiliğine yerleşmiş küçük sihirli ışık parçası. Neredeyse heyecandan yumruklarımı sıkmak istiyordum çünkü haklıydım. Hayal görmüyordum! Oradaydı. Ancak bu kez daha yakından baktığımda, etrafında daha önce görmediğim garip grafiti türü işaretler fark ettim. Hiç tanımadığım işaretler. Merakıma yenik düştüm ve cep telefonumla bir fotoğrafını çektim, midemdeki kelekler deli gibi uçuşuyordu. Burada bir şeylerin peşinde , değil mi?

Hiç düşünmeden, tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü görmek için resmi Evan'a gönderdim. Onun dışarıda olduğunu tamamen unutmuşum.

Muhtemelen bu zamana kadar oldukça sarhoştı.

Bip, bip.

Şok içinde ekrana baktım, Evan'ın adını görünce şaşırdım. Bir gece kulübünün ortasındaiken bile bana cevap vermeyi başarmıştı.

"Bu çok garip" diye cevap yazdı. "Ben de görebiliyorum. Sihir ve grafiti. Bu bir şey olabilir. Haklısın. Buraya döndüğünde, bunu öğretim kadrosuna götüreceğiz.

Hmm, eğer kelebek düşüncelerimle alay etmiyorsa, belki de bir şeylerin peşindeydim. Bazı cevaplar almak için bir an önce İskoçya'ya dönmem gerekiyordu.

BÖLÜM 2

T R E N T

"BAŞIN NASIL?" EVAN'I EĞİLİRKEN GÖRDÜĞÜM ANDA

Kantin masasının üzerinde, dev bir fincan kahvenin yanında, sanki akşamdan kalma sorunlarının tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi. "Dün gece biraz kafayı yedin, değil mi?"

Bana inlemekten başka bir karşılık vermedi, çok bir şey beklediğimden değil. Dudaklarını aralasa bile kusacakmış gibi görünüyordu. Utanç vericiydi ama kendini unutana kadar içmeyi nasıl başardığını tamamen anlayabiliyordum.

Yan komşusu, en iyi arkadaşı - hayatının aşkı - olmadan geçirdiği bir yazdan sonra, Felicia'yı tekrar görmek, onunla biraz zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordu ve hatta yıllarca kızla olan arkadaşlığını kaybetme korkusuyla hiçbir şey söylemedikten sonra, sonunda ona olan aşkını ilan etmeye niyetlenmişti. Ama kız gelmedi. Gelmek istemediği için değil, Londra'da olduğu için. Bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceği konusunda onu uyarmaya çalıştım ama beni dinlemedi.

Erken aşırı heyecanlanmış ve çok fazla içmişti, bu da kendisini biraz . Herkes etrafta dans edip eğlenirken, o gece kulübünün bir köşesinde neredeyse uyuyordu. Neredeyse onu eve götürmek üzereydim ki içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Telefonuna onu çılgına çeviren bir tür mesaj gelmiş gibiydi. Tamamen çılgına dönmüştü, çok fazla içiyor ve önüne gelen her kızla özensiz bir şekilde öpüşüyordu. Ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, o sadece Felicia'yı istiyordu.

İnternette zaten çeşitli kızlarla çekilmiş fotoğrafları vardı, çünkü insanlar onun aptal gibi davranmasından çok hoşlanıyordu, ama onu bu konuda uyarmanın ne yeri ne de zamanıydı. Nasıl olsa yakında öğrenecekti.

"Neden akşamdan kalma değilsin?" Evan sonunda birkaç kelime çıkarmayı başarak inledi. Kendimi kusmaya hazırladım ama neyse ki kusmadım. " de benim kadar içtin, değil mi? Bu yüzden senin de hasta olman gerekirdi."

"Tilki köpekler kurtlar kadar zayıf değildir," diye şakayla karışık takıldım ona. "Ayrıca, hayır, kesinlikle yapmadım. Bütün barı içtin. Çıldırılmış gibiydin. Sonunda seni yatırmak zorunda kaldım. Eğlenceliydi."

"Üzgünüm Trent, seni o duruma sokmak istememiştim. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Bir dahaki sefere Felicia'yla işler karıştığında bunu yapacaktı ama ben aldırmadım. Tabii ki her zaman onun yanında olacaktım. O benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı. Her zaman yanımda olmuştu ve onu çok seviyordum.

"Felicia'yı havaalanında karşılamayı ayarladığını biliyorsun, değil mi?" Ona üzülerek hatırlattım. "Bana gittiğinden emin olmamı söylemiştin, işte buradayım, kesinlikle oraya gittiğinden emin oluyorum..."

Bir kez daha inledi. "Tanrım, onu böyle istemiyorum. Bütün yaz onunla takılmadım. Yunanistan'daydı, muhtemelen etrafı ateşli Yunan Tanrılarıyla çevriliydi ve şimdi... ahh, hayır bu tamamen yanlış."

Saatime baktım ve kararlılıkla başımı salladım. "Tamam, o kahveyi çabucak içip duş alırsan ben de seninle havaalanına gelirim. Eğer senin için çok zor olacaksa arabayı bile kullanabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Bu öneri karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. "Teşekkür ederim, dostum."

"Bunu yapacağımı biliyorsun. Aşk için her şeyi yaparım. Her zaman ne derim bilirsin..."

"Bana her zaman söylediğin şeyi söyleme," dedi başını sallarken. "Hayat ve kahkaha hakkında uydurulmuş saçma sapan sözler duymak istemiyorum, özellikle de şimdi, ölecekmişim gibi hissederken. Şakalarını sonraya sakla."

Başımla onayladıktan sonra kahvesini bir dikişte içmesini bekledim, sonra da Felicia'nın karşısına çıkmaya hazırlanmak için odasına doğru yürüdük, bakalım sonunda ona nasıl hissettiğini söyleyecek cesareti bulabilecek miydi? Bu işi bir an önce halletmesine gerçekten ihtiyacım vardı, bu işkence dolu aşk hikâyesini uzaktan izlemek imkânsızdı. Bütün bu "olacaklar mı, olmayacaklar mı?" meselesinin bir an önce sonuca bağlanması gerekiyordu.

"Tanrım, bu da kim?" Evan cebinden cep telefonunu çıkarırken inledi. "Bütün gün boyunca rastgele mesajlar aldım. Dün gece herkese numaralarımı vermiş olmalıyım." Ekrana bir göz attı. "Yani, Joshua da kim? Neden iyi vakit geçirdiğimizi söyledi?"

"Joshua dün gece saatlerce bizimle takıldı." Evan'ın kısa süreli hafızası karşısında gözlerimi devirdim. "O iyi bir çocuk. Birinci sınıf öğrencisi. Konuşmalarınızdan anladığım kadarıyla zeki biri."

"Urgh, onunla tekrar takılmak istemiyorum. Sarhoş değilsem *hiç* eğlenceli değilim."

"Bu doğru. Çok fazla ciddisin." Sessizce güldüm. "Oh, birlikte takıldığınızı ve numaranızı verdiğinizi hatırladığım bir diğer kişi de Andrew'du. Yani, ondan da bir mesaj alabilirsin..."

"Küçümseyen Andrew? Tanrım, hayır." Evan hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Ondan nefret ediyorum. Neden onunla konuşayım ki? Felicia'nın onun 'iyi bir tarafı olduğunu' söylediğini biliyorum ama ben hiç öyle görmüyorum."

Ona muhtemelen Andrew ile bu yüzden sorun yaşadığını, çünkü Felicia'nın tarihe ve Birleşik Krallık'ın önemli yerlerine duydukları ortak tutku nedeniyle onunla bir bağ kurduğunu söylemeye zahmet etmedim. Ama şimdi sırası değildi. Yine de biliyordu. Yapmak zorundaydı. Felicia söz konusu olduğunda kıskançlık damarı her zaman bir sorun olmuştu, her zaman da olacaktı...

"SAÇIN NE ZAMANDAN BERİ NORMAL RENGİNE DÖNDÜ?" EVAN SORDU
İfadesinde biraz daha canlılık vardı.

Duş aldığından beri kendine gelmek için bolca vakti vardı ve Felicia her an burada olabilirdi. "Mor rengi sevdiğini ve bir süre daha bu renkte kalacağını sanıyordum."

"Ne zamandan beri bir renge birkaç günden fazla bağlı kalıyorum?" Gözlerimi devirdim ve kahkahalarla güldüm. "Her neyse. Dün gece renk değiştirmem gerekti, bu yüzden rengim her zaman doğal haline geri dönüyor. Bir dahaki sefere elektrik yeşili ya da deniz mavisi tercih edebilirim diye düşünüyorum. Bir açıklama yapmak için herhangi bir şey."

"Peki dün gece tam olarak neden vardiya değiştirmen gerekti?" Bunu anlaması için Evan'a güvenin. "Benim için miydi? Yoksa aptalca şakalarından biri daha mı? Çünkü artık hayatı biraz daha ciddiye almanın zamanı gelmiş olabilir diye düşünüyorum."

"İşte bu yüzden insanlar seni içkiliyken tercih ediyor," diye ısrar ettim. "Çünkü ayıkken çok daha ciddisin."

"Her zaman aptal gibi davranmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmediğim için mi? Evet, bu gerçek bir sorun..."

Daha önce milyonlarca kez dinlediğim için onun atıp tutmalarını duymazdan geldim. Evan benim en iyi arkadaşım olabilirdi ama konu eğlenmeye geldiğinde bakış açılarımız çok farklıydı. Ben her zaman gülmeyi severdim. Bunun türlerimizle ilgili bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum çünkü tilkiler her zaman çok daha neşeliydi.

"Oh, Tanrım." Her zaman dikkatini çeken simsiyah saçların o çok tanıdık şokunu gördüğü anda konuşmayı bıraktı. Evan'ın vücut dili anında değişti ve kaskatı kesildi. Daha sonra arkadaşlık moduna geri döndüklerinde rahatlayacaktı ama sanırım biraz zaman geçmişti. "O burada."

"Sakin davranmaya çalışsan iyi olur Evan," diye uyardım onu. ". Bu Felicia."

Ama sorun da buydu. Onu gördüğünde bile soluk gri gözleri heyecanla parlıyordu. Havaalanını boydan boya geçip kendini onun kollarına atarken ve ona sarılırken bile. Dün gece paylaştıkları bazı kısa mesajlar hakkında heyecanla sohbet ederken bile, umarım çok sarhoş ve aptal olmadan önce, sakinleşmedi. Onu bir tahta gibi görmek neredeyse gülünçtü, ama onu kızdırma ihtiyacı eriyip gitti

Çünkü bunun onu daha da gergin bir duruma sokacağını biliyordum. Şu anda buna ihtiyacı yoktu.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Sonunda Felicia geri çekildi ve Evan'a baktı. Gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi ama sadece bir saniyeliğine, sonra tekrar en iyi arkadaşına odaklandı. "Çünkü bende bu resimler var..."

"Neler oluyor?" Merakıma yenildim ve Felicia'nın Evan'a gösterdiği resimleri görmek için karşıya baktım. "Bu sihirli bir çizgi mi? Neresi orası? Çok eski bir binaya benziyor..."

"Bu Big Ben." Felicia'nın yüzü ilgim karşısında aydınlandı. "Ve evet, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi Evan? Dün gece sana resimleri gönderdiğimde de böyle demiştin. Bu konuda ne düşündüklerini görmek için Akademi'deki bazı öğretmenlere göstermemiz gerektiğini söylediniz, çünkü bunun bir anlamı olabilir. Özellikle de geçen yılın tüm o söylentileri düşününce..."

"Ne dedikodusu?" İtiraf etmek gerekirse, ne kadar sosyal bir adam olsam da söylentiler kulağıma hiç gelmedi. Ya da belki de öyleydi ama ben pek dikkat etmedim çünkü ilgim yoktu. Söylentiler ve dedikodular hiç eğlenceli değildi...

"İblisler ve Londra hakkında." Felicia sanki tüm detaylardan tam olarak emin değilmiş gibi alnını kapattı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama gerçekten burada bir şeyler olabileceğini düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ona tek omuz silkme teklifinde bulundum. "Elbette, tavsiye almak iyi olabilir. Ama bu konuda hangi öğretmene bilmiyorum. Yardım için en iyi kime gidebilirsin?"

"Bilmiyorum." Bana çaresiz bir bakış fırlattı. "Sanırım bunu bugünkü dersler sırasında düşünmem gerekecek."

"Önce derslere mi gideceksin?" Evan şok içinde sordu. "Bunu hemen yapmak istediğini sanıyordum."

"İnanın bana, buraya gelirken bunu düşünüyordum ama henüz bilmiyorum. Yine de başlamak için sabırsızlanıyorum." Felicia saatine baktı ve ikimize gülümsedi. "Ayrıca, bugün okulun ilk günü."

Bu yıla kötü bir başlangıç yapmak istemeyiz, değil mi? Dersleri kaçırmak iyi bir plan değil..."

Tanrım, ikisi bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Herkes olabileceği en iyi insan olmaya bu kadar odaklanmışken burada eğlenmek çok zordu. İlk yıl benimle aynı tutuma sahip olan, çok çalışkan olan ve hemen bir hareme girme konusunda çok fazla endişelenen diğerleri bile şimdi fikirlerini değiştiriyor ve yerleşiyorlardı. Benim bunların hiçbirini yapmaya niyetim yoktu... doğru olduğunu bilene kadar olmazdı.

"Tamam, hadi o zaman," diye cevap verdim iç çekerek. "Akademiye geri dönelim. Hadi bakalım."

DERSLERİN İLK GÜNÜ ÇOK DAHA SORUNSUZ GEÇTİ. I

bu sabah neden bu kadar cesaretsiz olduğumdan bile emin değildim. Çalışmalarımı tamamlamanın ve aynı zamanda eğlenmenin bir yolunu bulabilirdim. Evan büyü düellosu dersinde hazırladığım şakalara katılmak istemese bile. Ama artık eğlence bitmişti, ciddi olma zamanı gelmişti çünkü Felicia'yla tanışmayı ve nihayet bir profesörle konuşmayı bekliyorduk.

"Evan!" Birdenbire biri arkadaşşıma sarıldı. "Nasılsın? Joshua, hatırladın mı?"

Ah, tabii ki oydu. Evan'ın dün gece en iyi arkadaş olduğu hevesli birinci sınıf öğrencisi. Evan'ın kendini daha eğlenceli ve rahat biri olarak göstermeye çalışmasını izlerken kendi kendime kıkırdadım.

"Joshua, tabii ki! Nasılsınız? İlk derslerin nasıldı?"

Onlar biraz garip bir şekilde de olsa konuşurken, ben onları dinledim ve tüm öğrencilerin Akademi'de dolaşıp buradaki hayata yeniden alışmalarını izledim. Eğlenceli bir yazın ardından geri dönmeyi hiç istemeyişim, tüm bunların ne kadar hızlı bir şekilde yeniden tamamen normal hale gelmesi beni hep şaşırtmıştır. Sanki hiç gitmemişiz gibiydi.

Felicia'yı gördüm ve Evan'a kendisini hazırlaması için bir an vermek üzere onu işaret etmek üzereydim, ama yanında kimin olduğunu görür görmez bundan vazgeçtim. Onu Andrew ile ciddi bir konuşma yaparken yakalarsa çok kızacaktı.

Felicia muhtemelen onunla sadece akademi çalışmaları hakkında konuşuyordu, endişelenecek bir şey olmayacaktı. Hatta Evan onu görmeden önce soyunup gidebilirdi ki bu da hayatı kolaylaştırırdı...

"Hey çocuklar. Bilin bakalım ne oldu?" Felicia Andrew'un koluna dokunarak onu yanında kalmaya davet ederken bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Bu da benim bir akşam boyunca atıp tutacağım anlamına geliyordu. "Andrew ile Big Ben hakkında konuşuyordum ve bunun geçen yıl olanlarla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Orada bir büyü kalıntısı olabileceğini çünkü orası *gerçekten* korunması gereken bir iblis portalı..."

"Eğer bu bir geçit olsaydı, bizim bundan haberimiz olmaz mıydı?" Evan açıkça etkilenmemiş bir şekilde karşılık verdi.

"Şey, bence bildiğimizi varsaymak aptalca olabilir. *her şey...*"

Felicia'nın buna tutunmasının tek nedeninin bir şeylerin peşinde olduğu fikrine kendini kaptırmış olması ve bu fikre uymak için her türlü teoriyi kabul etmeye hazır olması olduğunu düşünmeden edemedim. Çünkü şahsen ben bunu göremiyordum. Büyü topluluğu iblisler alemine açılan her geçidi biliyor ve ölümlüler alemini bunların her birinden koruyordu. Birinin radarın altına girebileceğini varsaymak biraz .

"Big Ben'de o rünler var, değil mi?" Joshua aniden söze girerek dikkatimi tekrar elimizdeki konuşmaya çekti. Eğer bu karizmatik yeni adam konuya dahil oluyorsa, o zaman ilgi çekici olmalıydı. "Antik taşlar binanın geri kalanından daha eski görünüyor. Bir şey bulmak istiyorsan aramaya başlayacağın yer orası değil mi?"

"Joshua, sen bir dahisin!" Felicia heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Bu konuda öğretmenlerden biriyle konuşmaya gittiğimde siz de bizimle gelir misiniz? Çünkü alabileceğim tüm desteği istiyorum."

Andrew başını salladığında ve Evan'ın yüzü karardığında, bunu Joshua'nın heyecanlı ve kabul edilebilir sesler çıkarması izlediğinde, ne kadar tuhaf bir grup olduğumuza gülmek istedim. Büyülü işaretleri bulan Felicia, sırf onunla biraz daha takılmak için ona duymak istediği her şeyi söyleyecek. Evan ve Evan yüzünden sürüklenen, aralarına karışmış başka bir beden olmak dışında hiçbir işe yaramayan ben, oldukça havalı ve rünler hakkında çok şey biliyor gibi görünen birinci sınıf öğrencisi ve Big Ben hakkında verdiği bilgilerle Andrew'u küçümseyen ben. Buradaki öğretmenlerden herhangi biri, hepimizin bir arada ne halt ettiğini, Londra'daki bir şeyi ve geçen yılki söylentileri sorduğumuzu, hiçbir anlam ifade etmediğimizi, çılgın komplo teorisyenleri gibi davrandığımızı görünce çok şaşıracaktı.

Ama o zaman bu karışıklık iyi bir şeye dönüşebilirdi. Normalde dinleyeceklerinden daha fazla dinlemelerini ki bu da heyecan verici bir şey olurdu. Aslında yıla eğlenceli bir başlangıç olabilir. İlk birkaç günü atlatmamız için biraz drama, çok farklı bir şey...

Ya da ilgi çekici bir şey olmadığı ortaya çıkacak ve her şey normale dönecek, bu garip küçük grup kendi yollarına gidecek ve bir daha asla bir arada görülmeyecekti. Her iki durumda da, şimdilik bu işin içindeydim ve bunu öğrendiğim için mutluydum. Zaten normal rutine bağlı kalmaktan daha iyiydi...

"Gidiyor muyuz o zaman?" Evan kıskançlıktan patlamadan ve bunu bir kavgaya dönüştürmeden önce hızlıca sordum, ki bu kesinlikle dram olurdu, ama eğlenceli bir tür değil. "Bunun için doğru öğretmeni bulmak mı?"

Felicia bana iç ısıtan bir gülümseme attı, hiçbir şekilde doğrudan yararlı olmasam bile yanımda olduğum için minnettardı. Elimde olmadan ben de ona karşılık verdim, aramızda böyle küçük bir bağ olduğu için mutluydum. Güzel ve sıcak bir insandı; onu çok sevdim. Eğer Evan ona bu kadar aşık olmasaydı, ondan *çok* daha *fazla* hoşlanabilirdim... ama onun kıskanç gazabına uğramak istemezdim, asla. Bu yüzden ona sadece uzaktan hayranlık duyabilirdim.

BÖLÜM 3

FELICIA

TRENT'IN BANA SİRİTİŞİNDA BİR ŞEY VARDI.

kalbimi çarptırdı. Aslında o her zaman kalbimi çarptırırdı, ondan çok hoşlanıyordum. Elbette onu Evan'ın yarısı kadar bile tanıımıyordum ama onun eğlenceyi seven yanını seviyordum. Evan'ın en iyi arkadaşı olarak, Evan'ın hayatı fazla ciddiye almamasını sağlıyordu. Trent, Evan istemese bile onun eğlenmesini sağlıyordu. Belki başkaları bu şakaları ve esprileri çok fazla buluyordu ama ben seviyordum. Aslında, Trent Carr'a biraz aşık bile olmuş olabilirim. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Bazen birlikte nasıl görüneceğimizi düşünürdüm. Her zaman siyahlar içinde olan 'emo' druidess ve elektrik renkli neon şakacı... kesinlikle dilleri sallayacaktı. İnsanlar buna bayılırdı.

Ama o zaman sadece Trent olmazdı, değil mi? Druidesslerin haremleri vardı, tek bir erkek değil ve Trent'le çok eğlenmiş olsam da, dikkatimi çeken başka tilki şekil değiştiren yoktu. Zaten kendimi bir tilki druidess olarak *görmüyordum*. Kendimi özellikle herhangi bir klanda gördüğümünden değil. Eğer istediğimi yapabilseydim, her şeyin bir karışımına sahip olurdu. Tilki Trent, hatta belki kurt Evan... Gerçi bu garip bir geçiş olurdu, arkadaştan sevgiliye, belki bir ayı ve bir ejderha... bunun gibi bir şey. Ama bu yaygın değildi. Duyulmamış bir şey değildi, dünyada tek bir türe bağlı kalmayan ilk druidess ben olmazdım ama tipik bir şey de değildi. İnsanlar dedikodu yapardı.

Akademnin büyülu yaratıklar olarak bizim için bu kadar önemli olmasının nedeni, büyünlün tükenmemesini, hiçbir şekilde değıştiren türünün yok olmasını sağlamaktı çünkü her biri diğeri kadar önemliydi. Her türün geleceğini garanti altına almak için, genellikle birbirleriyle bir harem oluşturmak isterlerdi, böylece druidess hamile kaldığı gün, hangi hayvan değıştiricinin doğmak üzere bilirlerdi. Bu geleneği takip etmek istemediğime, dünyanın geri kalanından farklı bir şey istediğime inanın... belki de beni hala bekar bırakan buydu.

Trent ya da Evan'ın benim için aynı şekilde düşünüp düşünmediğini bilmiyordum ve bir şey sorarak kendimi küçük düşürecek değildim. Derslerime odaklandığım ve hayatımla ilgili bir şeyler yapmayı planladığım için mutluydum. Tüm bu düşünceler muhtemelen Yunanistan'da annemle yaşadığım işkenceler yüzündendi, aklıma romantizm fikirleri ekıyor, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı veriyordu.

"Personel odasının kapısını çalalım mı?" Yürürken havadaki gerginliği kırmak için sordum.

"Sanırım öyle," diye kabul etti Andrew. "Bu konuda kiminle konuşmanın daha iyi olacağını bilemezsin. Herkese sormak işe yarayacaktır, çünkü o zaman bunun araştırılması gerektiğine inanan birini bulmanız kaçınılmazdır."

Kendimi bir iç çekişi bastırmaya zorladım. İnsanları Andrew'dan soğutan, onun iyi tarafını görmemelerini sağlayan bu tür şeylerdi. Onu bulmak için gerçekten derine inmeniz gerekiyordu. Ses tonu her zaman üstün ve biraz da ve herkesin daha önce düşündüğü her şeyi geçersiz kılıp bir şekilde kendi fikri haline getirmeyi başarıyordu.

Ona karşı sabrım sonsuz olduğu için genellikle bu konuda ona seslenmezdim. Ama diğer çocuklar... özellikle de Evan'ın öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Her an bağırabilirdi. Bu işi çabucak halletmemiz gerekiyordu. Belki de bu konuyu konuşmak için hepimizin bir araya gelmesi aklıma gelen en iyi fikir değildi.

Sonunda , sinirlerimin bozulmasına izin vermek yerine hemen kapıyı çaldım ve sabırla bekledim. Personelden birini beklerken hepimizin yetişkinlere dönüşmesi çok komikti.

Akademi Dekanı tarafından azarlanmayı bekleyen çocuklardık. Çılgınca.

"Ah, Felicia." Kapı nihayet açılarak asayı çevreleyen sihirli bir duman bulutu ortaya çıktı. Karşımdaki Profesör Michele Eccles'dı, herkesi gülümsetebilecek güneşli bir tavrı olan Fransızca savunma öğretmeniydi. En sevdiklerimden biriydi ve o da benden hoşlanıyordu. Bu iyiydi çünkü şimdiden bizi dinleyebileceğini hissediyordum. "? Bugün sizin için tam olarak ne yapabilirim?"

"Erm..." Hemen telefonumu ona uzattım. "Dün Londra'daydım, Big Ben'in oradaydım ve garip bir şey fark ettim. Bir sihir izi, ancak uzun süre kalmadı, bu yüzden tekrar görmek için karanlığa kadar bekledim. Gördüm de. Üzerinde bazı grafitiler de vardı, ki bu garipti. Ben de bu fotoğrafları çektim..." Bunun gerçekten de kulağa biraz çılgınca geldiğini fark ettiğimde sesim kesildi. Bunun tuhaf olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı kanıtlamam . "Evan'a gösterdim ve o da garip olduğunu söyledi, Trent de öyle. Andrew eski binalar hakkında çok şey biliyor ve Joshua da rünleri iyi okuyor... ve şey... ikisi de bunun gereken bir şey olabileceği konusunda benimle hemfikir..."

Profesör Eccles resimleri incelerken gözleri kısıldı. "Biliyor musunuz, bu bana geçen yılı hatırlattı..."

"Oh." Geçen yılki Big Ben söylentilerinden bahsetmedim çünkü bir şeylerin üzerine atlıyormuşum gibi görünmek istemedim ama Michele ...

"Evet, geçen yıl bir harem vardı. Megan ve ejderhalar... Eminim onları duymuşsunuzdur çünkü herkes onlardan ve Inverness'te serbest kalan iblisle yaşadıkları maceralardan bahsediyordu."

Oh, Inverness... kalbim sıkıştı çünkü orası Big Ben'e hiç yakın değildi. Bu çok sinir bozucuydu.

"Yolculuk onları Londra'ya kadar götürdü, çünkü elbette iblisten kurtulmakla görevlendirilmişlerdi, çünkü onu serbest bırakan onlardı ve Big Ben soruşturmalarının büyük bir parçasıydı. İblis'ten kurtuldukları yer orası olmayabilir ama özellikle Megan orada bir şey olduğu fikrinden asla kurtulamadı." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Bu

takip edilmedi, ancak bu orada hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez..."

"Megan nerede?" Biraz fazla heyecanla talep ettim. "Onunla bu konu hakkında konuşabilirim..."

"Ne yazık ki Megan ve ejderhalar şu anda bir görev için dışarıdalar. İblisle olan başarılarından dolayı, bu sefer Avrupa'nın daha uzak bir yerine gönderildiler ve nerede olduklarını bilmiyorum."

"Doğru." Gözlerim yere çarptı. "Sanırım bu iş burada bitiyor, ha? Onlar geri gelene kadar..."

"Neden gidip bununla ilgilenmiyorsun?" Profesör Eccles sorarak beni şok etti. "Eğer burada bir şey olduğuna gerçekten inanıyorsanız ve ben de sizinle aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım, o zaman neden bunu Megan'a bırakmak zorundayız?"

"Şey, çünkü derslerimiz ve eğitimimiz var..." Gözlerindeki parıltıyı yakaladığımda sözümü yarıda kestim.

"Bunun gibi şeyler için eğitim alıyorsunuz, dünyayı bunun gibi iblislerden korumak için. Size sınıfta istediğimiz her şeyi öğretebiliriz ama asıl eğitimin gerçekleştiği yer gerçek dünya."

Kanım buz kesti ve yoğun bir sıcaklık üzerime çökmeden önce birkaç dakikalığına olduğum yerde donakaldım. Bu gerçekten oluyor muydu? Bunun gerçekleşmesi için gerçek dünyaya gönderilmek üzere miydim? Gerçek bir iblise saldırmak için mi? Biraz heyecan vericiydi... ama aynı zamanda inanılmaz derecede korkutucuydu. Bunu tek başıma yapmak.

Yalnız olacağımdan değil. Bu yolculukta beni desteklemek için arkamda dört adam olacaktı. Evan, aşırı koruyucu en iyi arkadaşım ve bir kurt şekil değiştiren, Trent arsız tilki, Andrew, kimsenin sevmediği ama elf yetenekleriyle sunabileceği çok şey olan ve Joshua... henüz yeni olduğu için hakkında yeterince şey bilmediğim ama kafasının içinde akıllı bir beyne sahip olan, bu yüzden kesinlikle bize yardımcı olabilecek biri. Herkes gelmeyi kabul ettiği sürece. *Bundan* emin değildim.

"Yani, yapmamızı mı istiyorsun?" Bunu sorarken sesim titriyordu. "Neler olduğunu öğrenmek için mi?"

"Neden olmasın? Bu senin bulgun, değil mi? Bu çok büyük bir şey olabilir. Övgüyü sen almalısın." Profesör Eccles arkasına baktı. "Bakın, bunu önce diğerleriyle görüşeceğim, diğer tüm öğretmenlerin bu konuda bir sorunu olup olmadığını kontrol edeceğim. Sonra da senin için her şeyi ayarlayacağım. Sizi önce düşünmeniz için de biraz zaman tanıyacağım... ama çok uzun sürmesin çünkü bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini ve büyümlü izlerin Big Ben'in etrafında ne kadar kalacağını bilmiyoruz. Kulağa nasıl geliyor?"

Sessizce başımı sallamaktan başka çarem yoktu. Personel odasının kapısı kapandıktan sonra diğerlerine döndüm. İlk büyük macerasına çıkmak üzere olan bir birinci sınıf öğrencisinin naif heyecanını taşıyan Joshua dışında hepsi biraz şok olmuş görünüyordu. O sadece bir kahraman olduğunda karşısına çıkabilecek olumlu şeyleri görebiliyordu, onu o yere götürecek tehlikeyi değil.

"Yani..." Gerginliği azaltmak için ellerimle geniş bir hareket yaptım. "Ne düşünüyorsun?"

"Eğer sen gidiyorsan, ben de gideceğim," diye söze girdi Evan, başkalarının konuşmasına fırsat vermeden. "Bunu biliyorsun.

Potansiyel bir tehlikeyle tekrar tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim. Özellikle de geçen yılki dramayla bağlantılıysa, çünkü Profesör Eccles bunun ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmeyi unuttu. Megan ve ejderhaların iblisi öldürdüğünü söylemekten mutluydu ama bu nasıl yaralandıklarını söylemedi."

Evan'ın dedikodulara mı güvendiğinden, yoksa diğerlerinin bilmediği bir şey mi bildiğinden emin değildim ama bilmek de istemiyordum. Daha başlamadan bu görevden alınmak istemiyordum.

"Tamam." Omuzlarımı kayıtsızlık işareti olduğunu umduğum bir şekilde kaldırdım. "Peki, ben gidiyorum..."

"Ben de." Trent mutlu bir şekilde sıırıttı. "Kulağa derslerden daha eğlenceli geliyor. Big Ben'i bizzat görmek istiyorum."

"Benim gelmem için bir neden göremiyorum." Joshua utangaç bir şekilde kızardı. "Yani, siz benim de gelmemi istemediğiniz sürece. Eğer yalnız yapmayı tercih ediyorsanız hiçbir şeye karışmak istemem. Eğer gelmemi istemezseniz alınmam. Sadece birinci sınıf olduğumu ve öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum, ayrıca bir şahin pek yardımcı olmayabilir..."

"Aman Tanrım," diye heyecanla ağzımdan kaçırdım. "Demek uçabiliyorsun? O zaman kesinlikle senin de gelmeni istiyoruz."

Gülümsedi ve başını salladı, bu da onu daha sevimli hale getirdi. Joshua'da çok hoşuma giden bir şeyler vardı ve onunla daha fazla zaman geçirmeyi, onu daha iyi tanımayı dört gözle bekliyordum. Aramıza çok iyi uyum sağlayacağını söyleyebilirim. Doğru kişiliğe sahipti. Aksine...

"Andrew nerede?" Arkamı dönüp gittiğini görünce havladım. "Öylece çekip gitti mi?"

Evet. Koridor boştu ve o ortalıkta görünmüyordu, ki bu onun için bile garip bir davranıştı. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi suçluluk duygusu midemde dönüp duruyordu ama ne olduğundan emin değildim.

"Bu iyi," diye homurdandı Evan. "Bunu onun önünde söylemek istemedim ama Andrew'un gelmesini de istemiyorum zaten. O çok sevimsiz biri ve bize sadece ayak olur. Motive olmamız gerekiyor."

"Ama o çok şey biliyor," diye karşı çıktım. "Dünyada en sevdiğin kişi olmayabilir ama ona ihtiyacımız var."

"Neden? Sen de çok şey biliyorsun. Neden onun da bizimle gelmesine ihtiyacımız var? Bu çok garip Felicia."

Evan, Andrew'un bu şekilde çekip gitmesine izin vermekten mutlu olabilirdi ama bu bana doğru gelmiyordu. Neyi yanlış yaptığımı öğrenmek için onunla konuşmam gerekiyordu. Evan ve diğerlerinin beni anlamasını beklemiyordum ama bu benim içgüdülerimdi.

"Bak," dedim Evan'a kararlı bir şekilde. "Andrew'u bulmaya, onunla gidiyorum. Neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Profesör Eccles'tan haber almayı bekleyeceğim ve alır almaz size haber vereceğim."

Ben hızla uzaklaşırken Evan bana, "Saçmalama," diye seslendi. "Bunun hakkında konuşalım."

Ama yapmak istediğim şey tam olarak buydu. Sadece onunla değil. Andrew'a sempati duyuyor gibi görünmüyordu ama ben duyuyordum. Elbette onu gerçekten anlamıyordum, hikayesini falan bilmiyordum ama yüzeyin altında anlamak istediğim çok şey var gibi görünüyordu.

Tüm kampüste onu aramak için ... en azından hissettim, ama onu hiçbir yerde bulamadım. Her nasılsa

kaçmayı başarmıştı ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Göreve gelmek istemediğini varsaymak zorundaydım ki bu gerçekten utanç verici olurdu çünkü Evan'ın söylediklerine rağmen onu özleyecektik. Benden daha çok şey biliyordu, bundan emindim. Gelmek istemiyorsa, çünkü bu onun işi değildi, bu bir şey olurdu, eğer bizim yüzümüzden gelmek istemiyorsa, o zaman bunu zorunda kalacaktım.

"Andrew," diye fısıldadım kendi kendime, sonunda onu kütüphanede, başını bir kitabın üzerine eğmiş halde gördüğümde. Tabii ki buradaydı, neden buraya gelmemiştim? "Andrew, Tanrım, çok üzgünüm."

Ona doğru koşarken gözüm elindeki kitaba takıldı. Big Ben hakkındaydı. Görevle gibi görünüyordu... sadece tuhaftı, hepsi bu.

"Oh, Andrew." Yanındaki koltuğa kaydım. "Her seni arıyordum. Bizimle geleceğinden emin olmak istedim ama görünüşe göre çoktan hazırlıklara başlamışsın..."

"Senin için," dedi bana ciddi bir şekilde. "Çünkü bilgiyle tam donanımlı olman gerekecek. Tüm bunları senin için kopyalamak üzereydim, sen yokken beni özlemeyeceğinden emin olmak için... özlemeyeceğinden değil."

"Yani, bekle, sen gelmiyor musun?" Açıklığa kavuşturmak için sordum. "Çünkü gelmeni istiyorum."

Bana zayıfça gülümsedi. "Bunu yapmamı isteyebilirsiniz, hatta istediğinizi düşünebilirsiniz ama diğerleri kesinlikle istemiyor ve ben de hepinizin arasında gerginliğe neden olmak istemiyorum. Kaçınız bunu biliyor bilmiyorum ama en başta diğerleri için tüm bu drama neden olan ve iblisin serbest kalmasına izin veren tartışmalardı. Buna yeniden başlamak istemiyorum..."

"Tartışma olmayacak," diye ısrar ettim, tutmanın imkânsız olabileceğini bildiğim bir söz vererek. "Hepimiz yetişkiniz. Birlikte çalışabiliriz. Demek istediğim, tartışmalar duygulardan kaynaklanır, değil ?"

Gözlerindeki sempati miydi? Neden? "Evan benden nefret ediyor Felicia ve Trent'in de benim hakkımda pek iyi düşündüğünü sanmıyorum. Joshua, henüz birbirimizi tanımıyoruz ama onun da benden nefret etmesi uzun sürmez..."

Andrew hakkında demek istediğim buydu. Kimsenin görmesine izin vermediği savunmasız bir tarafı, içinde birçok katmanı vardı.

Belki de herkes onda bunu görebilseydi, Evan onda bunu görebilseydi, o zaman her şey yoluna girecekti.

"Andrew, lütfen gel," diye yalvardım ona. "Bizimle gelmeni istiyorum. Fotoğraf kopyaları gerçek bir beyinle aynı şey değil. Bana Big Ben'le ilgili bir şeyler yazdırman iyi hoş da, ya başka bir yere gitmemiz gerekirse? Ne? Bu görevin bizi nereye götüreceği belli olmaz. Sonuncusu Inverness'te başladı ve Londra'da bitti. Ya da yol boyunca Londra'ya yöneldi, bilmiyorum. Her neyse, hangi yöne gitmemiz gerektiği belli değil ve içimden bir ses senin bu görev için önemli olduğunu söylüyor." Bu onun için yeterli değildi, bunu gözlerinde görebiliyordum, duygularım konusunda gerçekten dürüst olmam gerekiyordu. "Andrew, bizimle gelmeni istiyorum, tamam mı? Senden hoşlanıyorum; seninle konuşmaktan zevk alıyorum ve eğer gelersen her şey çok daha iyi olacak. Lütfen." Ona yavru köpek bakışlarımla bir bakış attım. "Lütfen mi?"

Birkaç dakika sürdü ama sonunda başını salladı. "Elbette. Eğer istediğin buysa, gelirim." İnce ince gülümsedi. "Bu arada ben de seninle konuşmayı seviyorum. Sen iyi bir insansın Felicia."

Andrew'un bizimle gelmeyi kabul etmesi içimi ısıttı ve beni mutlu etti. Yapılacak en doğru şey buydu, bundan emindim. Takıma harika bir katkı sağlayacaktı. Diğerleri de eninde sonunda bunu görecekti. Hey, belki de bu işten arkadaş olarak bile çıkabilirlerdi. Her şey mümkündü.

BÖLÜM 4

A N D R E W

"KOMİK OLAN ŞU Kİ," DIYE BAŞLADIM, DINLEYİCİLERİM OLDUĞU İÇİN MUTLUYDUM. beni dinlemek istiyordu. Felicia'nın etrafında olmayı bu yüzden bu kadar çok seviyordum... çünkü benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. O da benimle aynı şeylere ilgi . "Bazı insanlar Big Ben'in adını Birinci Bayındırlık Komiseri Sir Benjamin Hall'dan aldığına inanmaktadır, çünkü çanın üzerinde onun adı yazılıdır. Ancak buna katılmayan ve çana şampiyon bir ağır sıklet boksörü olan Ben Caunt'un adının verildiğini düşünen başka insanlar da var, çünkü onun lakabı buydu..."

"Evet, ben de öyle duymuştum," diye onayladı Felicia. "Onun sayesinde meşhur olmuş..."

"Aslında durum hiç de öyle değildi. Aslında binaya Benjamin Magnus'un adı verilmişti; binayı inşa eder etmez kimsenin onu bombalarla ya da dünyanın sonunu getirecek başka bir icatla yıkamayacağından emin olmak için sihirle büyüleyen adam. Ancak bu yüzden ünlü olmak istemedi, çünkü o zamanlar büyü'nün küçümsendiği, kendimizi başka türlü görmeye izin vermediğimiz zamanlardı, bu yüzden dünyanın istediklerine inanmasına izin verdi. Onun hakkında okuduklarımdan sonra, Ben Caunt söylentisini muhtemelen o başlatmıştır."

"Vay canına, bu inanılmaz." Bana öyle bir mutlulukla gülümsedi ki sevinçten havalara uçtum ve beni görevine katılmaya ikna ettiği için çok mutlu oldum. Bu konuda gergindim, şimdi kampüs arazisinin hemen dışında olduğumuz için daha da gergindim

Evan ve diğerlerinin gelmesini bekliyordum ama sırtışı bana tüm unutturdu. "Bunu bilmene bayılıyorum."

Tanrım, kendimi durduramıyordum. Konuşmayı kesmem gerektiğini biliyordum, çünkü ilginç olmaktan çıkıp inanılmaz derecede sıkıcı olmaya başladığım andı, ama nedense Felicia'nın yanındayken buna engel olamıyordum.

"Yani, çanın ilk kez 11 Temmuz 1859'da nasıl çaldığını ve aynı yılın Eylül ayında nasıl sessizliğe gömüldüğünü biliyorsunuz..."

"Hayır, bunu hiç bilmiyordum." Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yani, inşa edildikten sonra gerçekten o kadar uzun süre çalmadı mı? Bu inanılmaz, bu konuda bir şeyler yapacak birilerini bulabileceklerini düşünürdünüz."

"Oh, denediler. Ama yapamadılar. Dünyaya bunun bir çatlak yüzünden olduğunu söylemeye çalıştılar ama aslında Benjamin Magnus öldüğü içindi. Aslında o öldüğü anda çan sesi kesildi ve tekrar çalıştırmak için kimseyi bulamadılar. Bunun bir tür büyülu anomali olduğunu düşündüler."

"Ve değildi, değil mi? Çünkü 1976'daki dokuz aylık sessizlik ve yine 2007'deki yedi günlük sessizlik büyülu bir anomaliydi. Haksız mıyım? Sizin kadar iyi bilmiyorum ama okudum..."

"Haklısın." Onun bilgisi karşısında şok olmuşum. "Benjamin Magnus'un içine işlemiş, onu çana bağlayan bir şey vardı. O dönemde özellikle şok edici olan skandal bir ilişkinin ürünü olan gizli bir oğlu olduğunu keşfetmeleri biraz zaman aldı ve işleri düzeltmek için onun büyülu yeteneklerini kullandılar..."

Uzakta Evan'ı Trent'le birlikte gördüğümde sözümü yarıda kestim. Onlar benim için bir sorundu. Onlar ve öğrenci topluluğunun geri kalanı, benden nefret ediyorlardı ve benim farkında olmadığımı düşünüyorlardı, ama ben .

Ben hep farklıydım. Tüm hayatım boyunca, öz ailemde bile. Tüm ağabeylerim ve ablalarım geleneksel elf görünümüyle . Ama ben öyle değildim. Sivri uzun kulaklar ve keskin sahip uzun kaslı bir vücutla kutsanmamıştım. Fazla insani görünüyordum ki bu onlar için her zaman bir sorundu. Bunun da ötesinde, parlak sarı saçlar ve mavi gözlerden oluşan standart elf özelliklerinin , gri gözlü kumlu kahverengi saçlarımı sayarsanız, ben

bir ucube olarak görüldüm. Ailemin beni ormanda terk etmesini kolaylaştıracak kadar ucubeydim. Sanki aç cadıyı doyurmak ve herkesi güvende tutmak için kurban edilmiş gibiydim.

Neyse ki, beni bulan elf yiyen bir canavar değil, beni hemen büyülü yaratıklar için en yakın yetimhaneye götüren ve hayatımın büyük bir bölümünde orada yetiştirildiğim bir kurt şekil değiştiren oldu. Defalarca evlat edinildim ve bu ucube elfe bakmayı denemek isteyen koruyucu ailelerle yaşadım, ama hiçbir zaman işe yaramadı. Her ne sebeple olursa olsun, genellikle diğer insanların yargılarıyla, kendimi yetimhanede buluyordum.

Hiç kimse beni sevmemiş, hatta kabul etmemişti. Akademi'de okuyan yetişkinlerin farklı olabileceğini düşünmüştüm ama umutlarım boşa çıktı. Görünüşe göre, sosyal becerilerimin eksikliği beni daha da sevimsiz ve istenmeyen biri haline getirmişti. Evan ve Trent gibi sosyalleşmeyi kolay bulan çocuklar benim için bir muammaydı. Yani onlar beni hor görse bile ben aynı şekilde hissedemiyordum. Bunun yerine hiç şansım olmadığı için üzülüyordum. Kimse bana bir şans vermemişti, bu yüzden onlarla nasıl arkadaş olacağımı, bu işi nasıl yürüteceğimi çözemiyordum, sadece kendim olmaya devam edebilirdim.

Neyse ki arkasına saklanabileceğim Felicia vardı. Beni hemen kabullenmiş görünüyordu ve onun 'arkadaş' çevresine girmenin bir yolunu tam olarak bulamamış olsam da, şimdilik bana göz kulak olacaktı.

"Geliyor musun?" Evan Felicia'yı geçip doğrudan bana bakarak sordu. "Gelmek istemediğini sanıyordum."

"O geliyor." Felicia sorunun kime yöneltildiğini umursamıyordu, yine de cevaplıyordu. "Sana söylemiştim. Andrew'a ihtiyacımız var çünkü o bu anıtlar hakkında hepimizden daha fazla şey biliyor."

Evan Felicia'ya bakarken benden tiksindiğini gizlemedi, bu da maskemi tekrar takmama neden oldu. Bu, insanların kibirli olarak nitelendirdiği bir yanımdı ama beni koruyordu, ben de onun arkasına saklandım. Başka kim olacağımı bilmiyordum. Hiçbir yere uyum sağlayamayan umutsuz, terk edilmiş bir elf mi yoksa hayatta kalmayı başarmış, her şeyi bilen kibirli biri mi?

"Joshua buraya gelir gelmez hep birlikte gideceğiz, bu yüzden iyi geçinmenin bir yolunu bulmalıyız..."

"Çocuklar!" Bu herhangi bir tartışmaya dönüşmeden önce Joshua'nın sesi hepimizi yakaladı. "Profesör Eccles'la yeni tanıştım ve yola çıkmadan önce bana bunu vermek istedi. Önce Edinburgh Kalesi'ne gitmemizi istiyor."

"Edinburgh Kalesi mi?" Felicia şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Big Ben değil mi? Bir şey mi oldu?"

"Orada bir hareketlilik olduğunu söyledi, ancak ne olduğunu belirtmedi, sadece gitmemiz gerektiğini söyledi."

Joshua nefesini tutmaya çalışırken Felicia'nın gözleri önündeki sayfanın üzerinde geziniyordu. Uçmakta koşmaktan çok daha iyi olduğunu varsaymak zorundaydım, çünkü bu ona hiç uymuyor gibiydi. Okudukça ifadesi yanlış anlamadan saf bir kabullenişe dönuştü. Bir nedeni olmalıydı.

"Tamam, sanırım başlamak için çok daha az bir yolculuk olacak. Yani, Big Ben'e geri dönmek için can atıyordum ama yapmamız gereken buysa, öyle olsun." Bana bakmadan önce herkese gülümsedi. "Burası hakkında ne biliyorsun Andrew? Eminim beyninin bir köşesinde sakladığın bazı bilgiler vardır."

İşte buydu, bu adamlara bu görevde bana ihtiyaç duyulacağını gösterme zamanım gelmişti. Neyse ki hakkında çok şey biliyordum, bu yüzden işe yaradı. Sadece bu görevle en çok neyin ilgili olduğuna karar vermem gerekiyordu.

"Şey, on ikinci yüzyıldan beri aynı yerde, iki bin sekiz yüz altmış beş yıldır iskân ediliyor. Cadıların iz sürdüğü dönemde büyük bir olaydı, birçok kişinin orada yakıldığı düşünölüyordu ve söylentilere göre hala musallat oluyorlarmış..." Felicia bunun üzerine gözle görülür bir şekilde irkildi ve bu da bana ses tonum konusunda biraz daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı. Burada sözünü ettiğim onun ataları olabilirdi. "Büyülü savaşlar ve dünya savaşları sırasında orada tutulan savaş esirleri vardı ve kara büyü söylentileri var."

"Kara büyü mü?" Felicia hemen büyülenmişti ama diğerlerinden o kadar emin değildim.

"Evet. İskoç kraliyet mücevherlerinin yüz yıldır kayıp olduğunu duymuşsunuzdur." Felicia elini salladığında şok oldum.

baş. "Ve boyanmış gamalı haç... gerçi bu kesinlikle kara büyü değil çünkü Naziler bu sembolü ele geçirmeden önce, hala bir Budist ve Hindu barış işaretiyken oraya boyanmıştı... ah, ama KGB." Rus söylentilerini de hatırlayınca avucumu kafama vurdum. Tanrım, bu kaleyle ilgili o kadar çok şey vardı ki. "Birkaç yıl önce casusluk pencerelerini kapatmak için kaleyi değiştirmeleri gerekiyordu... ama insanlar her an serbest kalabilecek iblis portallarını örtüyor olabileceklerini söylüyorlar."

"Olanın bu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Felicia elini ağzına götürerek soluk soluğa kaldı. "Serbest mi kaldı? Yani, kötü olduğunu söylemiştin, değil mi? Geçen yılki harem iblisle savaşmakta zorlandı. Peki ya aynısı bizim başımıza gelirse? Ya biriyle savaşmamız gerekirse? Yapabilir miyiz? Bilmiyorum..."

"Felicia, sakın ." Evan ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu bir çırpıda susturmayı başardı. Aslında onu bu şekilde kontrol altında tutmayı başarması oldukça etkileyiciydi. "Tüm akademideki en güçlü druidesslerden biri olduğunu unutma. Etraftaki en iyi öğrencilerden birisin. Gerçek dünyada deneyiminiz olmadığı için bunun bir şey ifade etmediğini iddia etmeden önce, bunun hiçbir fark yaratmadığını hatırlatacağım. Denemeden ne kadar iyi yapabileceğinizi bilemezsiniz, bu yüzden kötü olup olmayacağınızı bilemezsiniz. Artı..." Geri çekildi ve elleriyle garip bir şekilde beni de içine alan bir hareket yaptı. "Hepimizin bu karışıma ekleyeceği çok farklı becerileri ve yetenekleri var. İblisle tek başına savaşacak değilsin. Herhangi bir dövüş deneyimi olan iblisler zaten aynı hayvana dönüşen insan gruplarına daha alışkın olacaktır, bu yüzden çeşitlilikle karşılaşmak bir şok olacaktır. Savaşma şansımız sandığınızdan daha yüksek. Ama iş o noktaya gelmeyebilir. Muhtemelen bunların hepsi söylentiden ibarettir ve ortada bir şey yoktur. Değil mi Andrew?"

"Eee..." Beni gerçekten arıyor muydu? Bu çılgınlıktı. Evan Harrington'ın yardımına ihtiyacı olacağını hiç düşünmemiştim. "Elbette. Elbette Felicia. Zaten bu tür şeylerin çoğunun söylentiden ibaret olduğunu biliyorsun. Küçük bir hikâye olarak başlarlar ve ağızdan ağıza yayıldıkça değişirler... Hiçbir şey ifade etmezler. Her şey girecek."

"Ama Profesör Eccles bizi neden oraya gönderiyor?" Felicia yatıştırılmayı reddederek talep etti. "Bir şeyler biliyor olmalı, değil mi? Bazı şüpheleri falan olmalı. Bu beni korkutuyor. Bundan hoşlanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kavga etmek istemiyorum; buna hazır olduğumu sanmıyorum."

"Öylesin," diye ısrar etti Evan, hayranlık dolu bir ses tonuyla. "Gerçekten öylesin Felicia."

Başını salladı ve başını adamın omzuna onu rahatlattı. Ona bu şekilde dokunduğunda göğsümü kaplayan kıskançlık duygusuna engel olamadım. Elimde değildi, sanki onun da bana bu şekilde dokunmasını istiyordum, Felicia'nın beni kabullenmesinin ötesinde benden hoşlanmasını da istiyordum. Evan'ı sevdiği beni de sevmesini. Belki daha da . Hatta belki de beni sevmesini istiyordum. Neredeyse öne doğru eğilmek, acı içinde karnımı tutmak istiyordum.

Bu şekilde sevilme isteyen biri değildim, birinin beni haremine seçmesini asla umamazdım çünkü bu benim kaderimde yoktu. Daha önce geleceğimde aşkı hiç görmemiştim ama Felicia'nın Evan'a tatlı bir şekilde dokunuşunu gördüğümde de bunu arzuladım.

Tüylerim diken diken oldu, neredeyse uzanıp parmaklarımı Felicia'nın kolunda hafifçe gezdirecektim, sırf bu bağlantıyı kurmak için, ama son anda kendimi durmaya zorladım. Bu hiç bana göre değildi. Başımı başka yöne çevirdim ve daha fazla bakmayı reddettim çünkü bu benim için çok fazla olmaya başlamıştı.

"Yola çıkalım mı?" Joshua sonunda sessizliği bozarak sordu. "Kapanmadan önce Edinburgh Kalesi'ne gitmemiz gerekiyor." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Aslında belki de en iyisi kapanmasını beklememiz. Çünkü o zaman sessizlikte etrafa bir göz atabiliriz, değil mi? Karanlıkta, çünkü bu iblis faaliyetini gösterir."

Felicia gözle görülür bir şekilde ürperdi ama ben başımı salladım. Evet, muhtemelen en iyisi buydu. Her ne kadar benim eğlence anlayışıma uymasa da, geceleri içeri girmemiz gerekiyordu çünkü etrafta insan olmaması işimizi kolaylaştıracaktı. Hepimiz Felicia'ya göz kulak olabilir, onun iyi olduğundan emin olabilirdik.

Tamam. Ve herhangi bir sorun başladığı anda hemen harekete geçeceğini ve hepimizin toplamından daha iyi olacağından emindim. Bu konuda endişelenmiyordum.

"Şimdi gideriz ve oraya vardığımızda bir karar veririz," diye kabul etti Evan, kontrolü otomatik olarak ele alarak. Bir alfa kurdu olarak bu onun doğasında vardı. Her durumda kontrolü ele almaktan başka bir şey yapamazdı. Aslında bu beni rahatsız etmiyordu. Yeri geldiğinde zor kararları verecek birine ihtiyacımız vardı. Bu kişinin bana bakmaya bile tahammül edemeyen biri olması utanç vericiydi ama neyse. "Bakalım gece mi gündüz mü bize daha uygun. Profesör Eccles'ın ne bildiğini ve neyi araştırmamızı istediğini bulmaya çalışın. Çünkü bir nedeni olmalı. Bunu boşuna yapmaz."

"Peki oraya nasıl gideceğiz?" Felicia sordu. "Hızlı olmalıyız, değil mi?"

"Uçabilirim." Joshua omuz silkti ve sırtıttı. "Oraya git ve etrafı kolaçan et."

"Ve koşabiliriz." Trent, Evan'ın yan tarafına dirsek attı. "Koşarken daha hızlıyız. Bundan eminim."

"Sen ve ben her zaman sihirle gidebiliriz?" Felicia'ya bunun Evan'ın hoşuna gitmeyeceğini bilerek teklif ettim. Hiçbir erkeğin Felicia ile yalnız kalmasından hoşlanmıyor gibiydi, bu onu korumacı ve kıskanç yapıyordu. Geçen gece inanılmaz derecede sarhoşken bana söylediklerini hatırlayıp hatırlamadığından emin ama temelde bana bir daha onun yanına gitmemi istemediğini çünkü onu bana kaptırmaktan korktuğunu söylemişti... ki bu açıkça çılgıncaydı ama her neyse. Bunların hepsi proje içindi, onu baştan çıkarmak istediğimden değil, yapabilsem bile.

"Evet, bu mantıklı." Bana mutlulukla sırtıttı, arkasındaki Evan'dan gelen parıltının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onun bakışlarıyla karşılaşmamak için kendimi zor tuttum çünkü bunun olumsuz bir hava yaratmasını istemiyordum. "Yakında orada olabiliriz, değil mi? Diğer herkesle orada buluşuruz. Belki mekânı kendimiz keşfetmek için birkaç dakikamız bile olabilir."

Evan Felicia'yı tutup bir tarafa çekti ve onlar birbirlerine öfkeyle tıslarken hepimizi garip bir şekilde ayakta bıraktı. İkimiz de ne olup bittiğini biliyorduk, kürek çekiyorlardı.

Felicia'yla yalnız vakit geçirmem hakkında konuşuyorlardı. O kadar üzücüydü ki neredeyse yıkılacaktım ama bu adamların beni dağılmış bir halde görmelerine izin veremezdim. Belki hepimiz için durumun böyle olmadığı, beni bir ucube olarak değil de gerçekten sevebilecekleri biri olarak gördükleri bir zaman gelecekti ama bu bugün olmayacaktı.

Sonra tartışma sona erdi, görünüşe göre Felicia kazandı ve çocuklar bizi yalnız bırakarak kendi yollarına gittiler. "Bugün çok eğlenceli olacak," dedim umduğum gibi bir ifadeyle. alaycı bir gülüş. "Ve sanırım daha da iyi olacak."

"Bu senin için sorun olur mu? Kötü olmasına izin vermeyeceğim. Uslu durmalarını sağlayacağım..."

"Ben iyi olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok. Her şey iyi olacak..."

Ellerimi avuçlarının arasına bizi büyüdü bir yolculuğa hazırlarken sözlerim kesildi ve bir an için kalbim durdu. Vücudumun her yerinde küçük elektrik çakıyor ve beni daha önce hiç olmadığım kadar canlı bırakıyordu. Felicia'nın parlak gözlerine baktım, başımın belaya girdiğini biliyordum, duygularımın sonunda beni hangi yöne götüreceğinden emin değildim...

Kesin olan bir şey vardı ki, onun kalbini kazanamayacaktım, bu asla gerçekleşemezdi. Evan gibi çok daha iyi insanlar onun aşkı için yarışırken olmazdı. Andrew Mullen ne olursa olsun bu yarış kazanamazdı.

BÖLÜM 5

FELICIA

"PEKİ, SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN?" ADIL BİR ŞEKİLDE YERLEŞTİĞİMİZDE ANDREW'A SORDUM

Edinburgh kalesinden uzakta, sadece onu görebilelim ama kendimiz görünmeyelim diye. Diğerlerinin gelmesini beklerken, en iyi eylem planımızın ne olacağına karar vermek bize kalmıştı. "Boş olana kadar bekleyip içeri mi sızacağız?"

Andrew ciddiyetle, "Sanırım," diye cevap verdi. "Yani, burası İskoçya'nın en popüler turistik yerlerinden biri, değil mi? Yani, etrafta başka insanlar varken istediğimizi elde edebileceğimizi pek sanmıyorum."

"Doğru, tabii." Mantıklı gelmişti ama gece vakti oraya gizlice girmeyi hayal etmenin biraz sinir bozucu olduğunu kabul etmeliydim. "Peki, sence neden buraya gelmemiz istendi? Sence buranın büyüğü yanı ne?"

"İskoçya'da en uzun süre kesintisiz yerleşim olan yerlerden biri, değil mi?" Andrew omuz silktili ve ona kadar sayar gibi tarihi gerçekleri sıralarken bana yarı gülümsedi. Bu yönünü seviyordum, bazen onu okumak kolay oluyordu ve tarihe olan tutkusunu anlıyordum. Ben de aynı şeyi paylaşıyordum. "Druidler Bronz Çağı'nda burada yaşamış. Belki de bilmediğimiz bazı gizli noktalar vardır. Janet Douglas ve Leydi Glamis'in Kral Beşinci James'e karşı büyücülük yapmakla suçlanıp yargılandıkları ve sonunda kazığa bağlanıp yakıldıkları dönemde pek çok şüphe olduğunu biliyorum. Aslında tam şurada." Kale duvarlarının hemen dışını işaret etti.

"Oh doğru, evet. Tabii ki." Yavaşça başımı salladım. "Bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Peki, ne oldu?"

"O bir cadı değildi, yani açıkça masumdu. Ancak Kral, ona ve ailesine karşı beslediği kan davası nedeniyle onun cadı olduğuna karar vermişti. Kendisini lanetlemekle suçlamalarını sağlamak için çalışanlarına çok fazla işkence yapıldı, bu yüzden sonunda birisi onun bir cadı olduğunu söyledi ve bu yüzden onu yaktı."

"Vay be." Buna ne diyeceğimi bilemedim, insanların büyü konusunda bu kadar yargılayıcı olabilmesi çok üzücüydü. Elbette büyüyle kötü şeyler yapan insanlar vardı, her şeyde olduğu gibi, ama hepimiz böyle değildik. "Bu korkunç. Peki, kralı lanetleyen kim olduğunu bulabildiler mi?"

"Bu benim bilmediğim bir şey... bu da hiç kimsenin emin olamayacağı anlamına geliyor."

Tabii ki. Eğer Andrew bu gerçeği o koca beyninin bir yerinde bulamadıysa, o zaman bilmeye değmezdi. Yine de bunu düşünmeden edemiyordum, büyüye sahip olsunlar ya da olmasınlar, büyü yüzünden hedef tüm o insanları. Bu doğru değildi, değil mi? Hiç kimse başına böyle kötü şeyler gelmesini hak etmiyordu.

Yine de, bu iblislerle hiçbir ilgisi olmayan masum insanlar da hedef alınmayı hak etmiyordu, ancak bunu çözmezsek bu olacaktı. Megan ve haremının birkaç ay önce başlattığı işi bitirmek bizim elimizdeydi. Bunu doğru yaptığımızdan emin olmalıydık.

Çok geçmeden tepemizde uçan bir şahin gördüm, sanki bir şey arıyormuş gibi kale arazisinde süzülüyordu. Muhteşem kahverengi, beyaz ve siyah uzanıp okşamak isteyeceğim kadar güzel bir kuştı. Şu anda kaleyi ziyaret eden insanlara fare avlayan bir yırtıcı kuş gibi görüldüğünden emindim ama ondan yayılan sihri hissedebiliyordum. Bu kesinlikle bir şekil değiştirendi ve tek bir kişi vardı.

"Joshua." Andrew yanımda başını salladı. Belli ki elf hisleri çılgınca ateşleniyordu. "O burada."

"Diğerleri de yakında burada olur. O zaman... vakit geldi."

Çok geçmeden bir tilki ve bir kurt bize katıldı ve Andrew ve benimle birlikte oturmak için insan formlarına geri döndüler. Orada

Aramızda söylenecek bir şey yoktu, bu yüzden sessizce oturduk ve Joshua'nın sonunda uçmaktan vazgeçip bize katılmasını bekledik. Evan bana en yakın yere oturdu, parmakları bana doğru yaklaşıyordu. Uzanıp elini tutmamı ve biraz rahatlamamı isteyip istemediğinden emin değildim ama yapmadım. Hareket edemeyecek kadar gergindim. Kalbim boğazımda acı verici şekilde gümbürdüyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve başımı döndürüyordu. Neden bu kadar gergin olduğumdan emin değildim, etrafımda gerektiğinde bana göz kulak olabilecek bu harika adamlar vardı ve ben de kendime göz kulak olabilirdim... ama havada tarif edilemez bir şey vardı, beni geren bir şey.

Joshua'nın bize doğru geldiğini nihayet hissettiğimde, "Geliyor," diye fısıldadım. "Güzel."

Ayağa fırladım ve ona çılgınca el salladım, muhtemelen çok fazla dikkat çektim, ama diğer çocuklar beni durdurmak yerine Joshua'yı beklerken bana katıldılar, hepimiz gergin bir şekilde ayağa kalktık. İnsan formuna geri dönmek için en yakın ağacın arkasına koşmadan önce şahin ayaklarını yere vurdu. Hepimizden daha genç olduğu için daha çabuk alışana kadar özel olarak değişmek istemesi mantıklıydı.

Gerçi bu mantıklı düşünceler saran endişeyi yatıştırmaya yetmedi. Ne bildiğini öğrenmek için ona doğru koşmaktan kendimi zor alıkoyarak bir o yana bir bu yana .

"Çocuklar." Joshua bize doğru zıplarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bir şeyler oluyor..."

"Ne gördün?" Kendimi tutamayarak araya girdim. "Orada hiç büyü hissettin mi?"

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ne olduğunu anlayamıyorum. Üzgünüm, doğrudan bir şey göremedim ama orada bir şey bulacağımızı *biliyorum*." Heyecanlıydı, ses tonundaki gerginlikten bunu anlayabiliyordum. "Yine de beklememiz gerekecek."

"Ben de bir göz atmak istiyorum," diye söze girdi Trent. "Bir tilki gibi gizlice girebilirim, insanların bana pek dikkat edeceğini sanmıyorum. Yerde çok daha fazlasını görebilirim, asla bilemezsin."

Trent hepimize baktı, aslında sessizce izin istiyordu. Hangi yoldan gideceğimden emin değildim.

Oraya girip bizim için bir göz atmasını istiyordum ama başının belaya girmesinden korkuyordum. Eğer orada tehlikeli bir şey varsa, o zaman yakalanma ihtimali vardı... şey, her neyse.

"Bilemiyorum," diye uyardı Evan. "Bence hepimizin birlikte gitmesi daha iyi olabilir."

Andrew, "Hayır, bence bir uyarı almak bizim için daha iyi olur," diye karşı çıktı. "Joshua havadaydı..."

"Havada olmak farklı bir şey, değil mi? Çok daha az risk var. Yerdeyken, o..."

Birdenbire, aynı anda yüksek sesle konuşmaya başladılar, böylece kimse ne söylendiğini gerçekten duyamıyordu. Andrew bu olaya klinik bir gözle bakıyor, Trent'e karşı duyguları ve ilgisi olan biri olarak değil, sadece bir gözlemci olarak görüyordu. Bunu anlayabiliyordum ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Evan ise tamamen duygusaldı çünkü bu onun en iyi arkadaşıydı, bu yüzden arkasındaki mantığı göremiyordu, bunu da anlıyordum ama doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Benim ne düşündüğümün önemi yoktu çünkü tek kelime bile edemiyordum.

Joshua'ya çaresizce baktım, çünkü bu işe doğrudan dahil olmayan tek kişi oydu ve sessizce buna bir son vermesi için ona yardım etmesi için yalvardım. Sonunda söyleyecek doğru kelimeleri bulana kadar ağzını kez açıp kapattı, Tanrı'ya şükür çünkü bu tartışma başlamadan önce kelimelerim tükenmişti.

"Tepemizde uçmaya devam edeceğim," dedi Joshua, neyse ki ikisinin de dönüp bakabileceği kadar yüksek bir sesle. "Trent'e göz kulak olmak için. Her şeyi göremeyebileceğimi biliyorum ama gözümü dört açacağım. O zaman herhangi bir tehlike belirtisi olursa hepinizi uyarabilirim ve işler kontrolden çıkmadan onu kapatabiliriz."

"İyi fikir," diye tersledi Andrew, kendi istediğini elde etmek için havalara uçuğu belliydi. "Bu çok hoşuma gitti."

Evan bir süre Trent'e baktı ve sonunda en iyi arkadaşının bunu yapmaya kararlı olduğunu kabul edince başını salladı. "Peki, ama yapabileceğimiz *bir* şey olursa hemen bize haber vermeyi unutma."

Joshua ve Trent, açıkça daha fazla yüzleşmekten kaçınmak istedikleri için hızla hareket ettiler ve kaleye doğru yöneldiler. Ben de bir

Onların gidişini izlerken rahat bir nefes aldım, ta ki bunun beni ne kadar garip bir duruma soktuğunu fark edene kadar. Burada, birbirlerini zaten pek umursamayan ama şimdi daha da gergin olacak olan Evan ve Andrew'la baş başa kalmıştım. Hava zaten gerginlikle doluydu. Bizi tamamen boğmadan önce bir konuşma başlatmam gerekecekti. Yavaşça döndüm ve sırayla ikisinin de çene hatlarına baktım.

"Tamam." Ellerimi birbirine vurdum ve derin bir nefes aldım. "Yani, iblisi buraya neyin çekebileceğini bulmamız gerekiyor. Taç mücevherleri mi? İçlerinde olabilecek gücü mü? Burada yakılan cadılar..."

"Yanardağ mı?" Andrew birdenbire yeni bir gerçeği daha dile getirdi. "Yani, bu kale eski bir sönmüş volkanın üzerine inşa edilmiş. Ben de tam bunu düşünüyordum... orada bir şeyler olabilir."

"Ne gibi?" Andrew'u dikkatle dinlemek için tekrar oturdum ve o da bana katıldı. Evan'ın bizimle gelmek istemediğini anlayabiliyordum ama ya bunu yapacaktı ya da asık bir sohbetimizin dışında duracaktı ki bu daha kötüydü. Bu onu zavallı ve önemsiz gösterecekti, o yüzden bize katıldı. "Yanardağ ne anlama geliyor olabilir?"

"Volkanın ifade edebileceği pek çok şey var." Andrew omuz silkti. "Lavda pek çok sihirli özellik var. Bize Akademi'de öğretecekleri türden bir şey değil çünkü tavsiye edilen bir büyü değil. Daha karanlık şeyler. İblislerle bağlantılı olabilecek bir büyü ve burada aradığımız türden bir şey." "Siktir..." Şaşırtıcı bir şekilde, ilk konuşan Evan oldu. "Bu oldukça yoğun, değil mi?"

Bir kez daha kaleye doğru baktı ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Sonra tek başıma kalmak için duyduğum umutsuz ihtiyaçtan vazgeçtim ve Evan'la bir bağlantı kurdum, uzanıp koluna dokundum. Ona Trent için benim de endişelendiğimi ama sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemem gerekiyordu. Olmak zorundaydı. Burada ilk engelde düşemezdik; bir arada kalmalı ve güçlü olmalıydık. Çok iyi arkadaş olmasak da, bu iş için seçilmemizin bir nedeni vardı. Bize bir şans verilmişti.

Kendimizi kanıtlamamız ve akademiye engellerin üstesinden gelebileceğimizi göstermemiz gerekiyordu.

"Tamam, doğru. Yani, volkan olabilir. Bu çalışabileceğimiz bir şey. Mücevherler de olabilir. Bu yer hakkında bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Bunu çözmeye çalışalım ki sonunda geri döndüklerinde onlara yardım edebilelim. Arayabileceğimiz şeylerin bir listesini yapalım..."

Sonunda ortak bir hedefimiz vardı, hepimizin üzerinde çalışabileceği bir şey, böylece artık küçük şeyler hakkında tartışmamıza gerek kalmayacaktı. Andrew ve Evan'ı aynı sayfaya getirmek uzun sürmeyecekti, birbirleri hakkında sevmedikleri çok şey vardı, ama şimdilik beş dakika bile yeterliydi. Tek umabildiğim buydu...

"Selam." Tanrım, konuşmamızda o kadar kaybolmuştuk ki Trent dönene kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştik bile. Şaşırtıcı bir şekilde zarar görmemişti, bu da iyi bir başlangıçtı. "Kale şu anda kapalı ama içeri girebilmemiz için bir yol buldum. Sanırım hepinizin görmesini istediğim bir şey bulmuş olabilirim."

"Tamam, güzel." Evan ayağa fırladı, hemen kale duvarlarının içinde arkadaşına katılmaya hazırdı. Aksiyonun bir parçası olduğunda çok daha iyi oluyordu, kenarda kalmıyordu. "Hadi gidelim."

"Bekle, Joshua nerede?" diye sordum. "Onsuz gidemeyiz." "Hâlâ nöbet tutuyor." Trent yukarı doğru işaret etti. "Görünüşe göre çocuk uzun süre uçabilir."

Bu iyiydi, sanırım dışarıda bir şeyler ters giderse bize göz kulak olacak birinin olması. Bir gözcüye ihtiyacımız vardı, eğer ihtiyacımız olursa Akademi'ye geri dönüp profesörlerden yardım alabilecek birine. Onlara ihtiyacımız olabileceği fikri benim için çok fazlaydı. Ama her şeyi bir kenara itmeliydim, diğer herkes için güçlü olmak adına duygularımı bir kenara bırakmalıyım.

Trenti kalenin içinde takip ettik, bulduğu küçük bir ızgarayı kullandık, bir nedenden dolayı sihirle korunmuyordu - şu anda endişelenmek istediğim bir şey değil - ve kendimizi duvarların içinde bulduk. Soğuk ve karanlıkta altımızda bir şey vardı, beni eden büyülü bir his. Kuşkusuz, kötü büyünün tam olarak ne olduğu konusunda pek bilgili değildim.

gibi hissettirebilirdi ama burada kesinlikle çok daha karanlık bir şeyler oluyordu ve bu yeni olmalıydı çünkü daha önce kimse bunu fark etmemişti. Büyülü bir insanın bunu fark etmemesi mümkün değildi.

"Neler oluyor?" Evana fısıldadım, ancak durmadığını fark ettim, en azından insan formunda değildi. Bir kurda dönüşmüştü, bu da onun da dikkatli olması gerektiğini bildiği anlamına geliyordu. "Oh Tanrım."

Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümde kavuşturdum ve Andrew'a biraz daha yaklaştım. Trent buraya geldiğimizden beri bir tilkiydi, yani insan olan tek kişi oydu. Düşünüyorum da, Andrew'u daha önce sadece bir insan olarak görmüştüm. Birlikte çok fazla zaman geçirdiğimizden değil ama onu bir elf olarak görmemiştim...

"Nereye gittiğimizi sanıyorsun?" Andrew'a fısıldadım. "Bunun yanardağ ile bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama başka kimse konuşmak istemiyor gibiydi. Sessizliğin içlerinden yayılmasına izin vermekten mutluydular. Yine de bundan hoşlanmadım, beni korkutuyordu. Her şey onun içinde kendini gizleyebilirdi. Gözlerimi sağa sola çeviriyor, duymayı beklediğim şeyle tam olarak uyuşmayan her sese atlıyor, bir pısırik gibi davranıyordum.

Trent duraklayıp pençesini duvardaki bir şeye nazikçe sürterken, "Bu o olmalı," diye nefes nefese kaldım. "Nedir o?" Gözlerimi kısarak yaklaştım ama tuğla duvarlarda bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Bu yüzden daha iyi görebilmek için parmaklarımı oynattım ve ucunda bir alev çıkardım. "Bu bir sembol mü? Ne anlama geliyor?"

Andrew'a döndüm, sadece insan formunda kalan tek kişi o olduğu için değil, aynı zamanda bunun cevabını bilecek biri varsa o da oydu. Ne gördüğünü anlamaya çalışırken o da gözlerini kısmıştı. Sonunda konuşmadan önce ağzını birkaç kez açıp kapattı.

"Köpek mezarlığı," diye fısıldadı. "Kalenin kalbinde."

"Köpek mezarlığı mı?" Kalbim sıkıştı. "Bu hiçbir şey olamaz, değil mi?" Andrew bir kez daha bana döndü, hiçbir renk yoktu.

Gözbebekleri en az benim kadar panikle büyümüştü. şu anda hissediyorum. "Cehennem köpeği iseler yapabilirler."

"Kahretsin." Şimdi anlamıştım. Bu kötüydü, gerçekten kötüydü. "Cehennem köpekleri mi? Bu gerçekten korkunç, değil mi? Bununla tek başımıza başa çıkamayız. Akademiye geri dönmeliyiz. Oradaki herkese söylemeliyiz. Bunu tek başımıza yapamayız." Artık hissedebiliyordum, kara büyü cehennem köpekleriyle bağlantılıydı. "Bunu tek başımıza yapamayız."

Karşılık olarak sessizlikten başka bir şey almadım. Çocuklar ne yapacaklarını bilmiyorlardı, genellikle her durumu kontrol altına almayı seven Evan bile. Bu da durumun hayal ettiğimden daha da kötü olduğu anlamına geliyordu. Kalbimin kafamın içinde çarptığını hissettim, o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki tüm kalenin duyabileceğinden korktum. Cehennem köpekleri muhtemelen şu anda benim için geliyorlardı ve onları durduramazdım. Yeterince yakından dinlersem ayak seslerini duyabilirdim, patileri yerde patırdıyor, bana doğru koşuyor ve duvarların etrafımda kapanmasına neden oluyorlardı. Nefes alamıyordum, hiç şansım yoktu.

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandım sessizce tabeladan uzaklaşırken. "Hemen şimdi gitmek istiyorum."

BÖLÜM 6

J O S H U A

KAHRETSİN. HEPSİ PANIKLEMIŞ GÖRÜNÜYORDU.

Bu da beni endişeli bir duruma soktu. Trent'in içeride bir şey bulduğunu biliyordum, ne olduğunu söylememiştii ama bu kadar büyük olmasını beklemiyordum. Parlak şahin gözlerimle bulunduğum yerden her şeyi görebiliyordum ve bu pek de iyi değildi.

Bir an için olduğum yerde kalıp kalmayacağımdan emin olamadım; herkesten genç olduğum ve grubun biraz dışında kaldığım için yükseklerde süzölüp etrafı kolaçan etmeliydim ama kısa süre sonra buna karşı çıktım çünkü Felicia bana kendimi iyi hissettirmek için gereken her şeyi yapmıştı. Ayrıca, kendime karşı tamamen dürüst olursam, merakım beni ele geçiriyordu ve neler olduğunu bilmem *gerekiyordu*. Kötü ya da değil.

Böylece kendimi hızla dönüştüğüm yere indirdim ve kendimi diğer herkesle yüzleşmeye hazırladım ve çok geçmeden hepimiz kısa bir süre önce buluştuğumuz yere geri döndüler. Ancak şimdi her şey farklıydı, herkes mezardaydı, bu yüzden bugün daha fazla hafif yürekli eğlence olmayacağını biliyordum.

Bu grupla ilgili en iyi şey, gerektiğinde her şeyi değiştirebilmeleri idi. Gece dışarı çıktıklarında eğlenceliydiler, özellikle de Evan, ama yeri geldiğinde ciddiydiler. Bundan öğrenebileceğim çok şey vardı.

"Orada ne oldu?" Ağladım. "Ne buldun? Kötü bir şey mi? Kimse yaralandı mı?"

"Cehennem köpekleri," diye karşılık verdi Andrew asık suratla. "Ya da en azından orada cehennem köpekleri olduğuna dair bir işaret." Sertçe ürperdi. "Onlarla karşılaşmış olsaydık, şu anda burada durup seninle konuşuyor olacağımızı sanmıyorum."

"Cehennem köpekleri mi?" Ben de karşılık verdim. "İmkânı yok. İskoçya'da hiç cehennem köpeği yok. Yıllardır da yok. Bu mümkün değil." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Çünkü cehennem köpekleri gerçekte..."

"O zaman her şey mümkün," diye tamamladı Felicia benim yerime cümlemi, şimdi hissettiğim aynı monoton şekilde. "Biliyorum, senaryo tamamen tersine döndü. Bence şimdi akademiye dönüp profesörlerle konuşmamız gerekiyor. Tüm bunlarla tek başımıza başa çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Diğerlerinin yüzlerine bakılırsa bunun doğru bir şey olduğuna ikna ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Felicia'nın haklı olduğunu biliyordum, bu konuda yardıma ihtiyacımız vardı. Cehennem köpekleri hakkında ne yapacağımı kesinlikle bilmiyordum. Onlarla daha önce hiç karşılaşmamıştım ve onlarla ne yapacağımı bile bilmiyordum. Onlar şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir şeydi... ta ki şimdiye kadar. Şimdi, onları bir daha aklımdan çıkarabileceğimi sanmıyordum. Onları görmeden gözlerimi kapatamayacaktım. Bana uyku yok!

"Hadi yapalım," diye sertçe onayladım, bunu de sertçe başımı salladım. "Geri dönmemiz gerek. Felicia'ya katılıyorum. Yardıma ihtiyacımız var."

Sözlerim herkesi harekete geçirmiş gibiydi ve buraya geldiğimiz şekilde akademiye dönmeye karar verdik. Evan bu karardan pek memnun görünmüyordu, Felicia'ya karşı büyük bir şeyler hissettiğini ve onu başka bir erkekle yalnız bırakmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirdim... ama bu görev bir harem bulmakla ilgili değildi, bu bir gizem çözme işiydi. Romantizm ve onunla birlikte gelen her şey bekleyebilirdi. Özellikle de benim için.

Evan Felicia'ya ciddi bir tavırla, "Tamam, o zaman hepimiz dönene kadar gidip kimseyi görme," dedi. "Çünkü oraya önce sen varacaksın. Hepimiz için bekle, bununla hep birlikte başa çıkmalıyız. Andrew bu konuda hepimizden daha çok şey biliyor olsa bile, hepimizin cevapları duymaya ihtiyacı var. Bizim bir takım olmamız gerekiyor." Ona şöyle bir bakış attı.

Milyonlarca şey. Onları çok iyi tanımıyor olabilirdim ama orada çok şey vardı. "Bunu sakın unutma."

Sıkıca sarıldılar ve Evan Felicia'ya bir şeyler fısıldarken gözlerimi kaçırdım. Onun üzerinde ciddi bir etkisi varmış gibi görünüyordu, bu utanç vericiydi çünkü o çok güzel bir kızdı. Bana yarım bir şans verilse onu daha yakından tanımak isterdim. Haremlerin *tüm* kurallarını bilmiyordum, akademide bunun için yeterince uzun kalmamıştım ama hepimiz farklı şekil değiştiren türlerdik. Bu işe yaramazdı, değil mi...? *miydi?* Hmm, bu ilginç bir düşünceydi, değil mi? Tamamen dışı bir şey yapabileceğimiz fikri.

Sonunda gitme vaktimiz gelmişti ve şahin formumda tekrar yükseklerle uçarken kendimi daha güçlü ve kuvvetli hissediyordum ve neyse ki daha önceki uçuşlarımdan sonra hiç yorulmamıştım. Felicia'yı düşünerek Akademi'ye geri döndüm. Onu düşünmek cehennem tazılarını düşünmekten daha güzeldi, her ne kadar o da beni düğümlere boğsa da. Gerçekten de çok *güzeldi*. Küçük emo görünümünü, havalı ve ışıltılı tavrını ve görünümüyle tam bir tezat oluşturan tatlı doğasını seviyordum. Eğlenceliydi de. Birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim biriydi. Bu görevde ne olacağından emin değildim ama bunun birlikte geçirdiğimiz zamanın sonu olmamasını umuyordum. Daha fazla uyum sağlamak, hepsinin en az benim kadar saygı duyduğu biri olmak istiyordum. Hepsiyle iyi arkadaş olmak istiyordum.

ÖĞRETMENLERLE YAPTIĞIM TOPLANTIDA GERİ ADIM ATTIM, ÇÜNKÜ

Adil olmak gerekirse, cehennem köpeklerinin işaretini tam olarak görmemiştim, bu yüzden ne diyeceğimi bilemiyordum ama Felicia her şeyin bir parçasıymışım gibi hissetmemi sağlamak için sürekli yanımda kalmak için çaba sarf ediyordu. Tenini tenime her değdirdiğinde midemde oluşan garip sancılara engel olamıyordum. Bu benim için tehlikeli bir bölgeydi, Evan'ı istemiyordum. Ama tüm bunlar

yapabileceğim tek şey bunu içimde saklamaktı. Duygularımın açığa çıkmasına izin veremezdim.

Herboloji Profesörü, "Bu daha fazla araştırmamız gereken bir konu," dedi. "Cehennem köpekleri gerçekten endişelenmemiz gereken bir şey. Ama siz değil. En azından İskoçya'da değil. Senin için başka bir görevimiz var."

"Ne demek istiyorsun?" Evan sordu. "Orada ne olduğunu görmemiz için bizi Edinburgh kalesine gönderdin ve bir şey bulduk. Şimdi de bize başka bir yere gitmemiz gerektiğini mi söylüyorsun? Bu gerçekten tuhaf görünüyor."

"Cehennem köpekleriyle yüzleşmek istiyor musun?" Kaşlarını kaldırarak Evan'a sordu. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, henüz onlarla yüzleşip yüzleşemeyeceğini bilmek için yeterli bilgiye sahip değiliz. Kaç kişi olduklarını ya da ne tür güçlere sahip olduklarını bilmiyoruz. Seni bu konuda zorlamak istemiyorum ama eğer gerçekten istiyorsan..."

"Peki, Londra'ya ne zaman gidiyoruz?" Evan konuyu değiştirerek cevap verdi.

"Londra Kulesi. Oraya bir göz atmanız gerekiyor. Ne bulabileceğinize bakın."

Londra Kulesi mi? Felicia'nın büyü izlerini gördüğü Big Ben değil mi? Bu pek mantıklı gelmedi. Ne gördüğünü görmek için oraya geri dönmemiz gerektiğini düşünüp . Ama gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirdiğimde, buna çok şaşırmış görünmüyorlardı, belki de benim saflığımdı.

"Kraliyet mücevherleri yüzünden mi?" Andrew sordu. "Mücevherlerin, Edinburgh Kalesi'nde olduğu gibi iblislerin istediği bir güçle bağlantılı olduğuna dair bir teorim vardı."

"Bunu ve seni göreve neden gönderdiğimizi sen bulacaksın. Ama burada Akademi'de biraz dinlenmenin ve belki de kütüphanede biraz araştırma yapmanın size yardımcı olacağını düşünüyorum. O yüzden sabah dışarı çık. Londra'ya git ve ihtiyacın olduğunda orada kalacak yer bulmanı sağlayacağız. Orada kalede kaldığınızdan daha uzun süre kalabilirsiniz, çünkü ziyaret etmeniz gereken tek yer Kule olmayabilir."

Başka kimsenin soracak bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu çünkü hepimiz yavaşça ayağa kalktık ve konuşmaya son verdik. Bir his

Ayağa kalktığımda üzerime bir yorgunluk çöktü ve aslında uyumam gerektiğini fark ettim. Bugünkü tüm o uçuşlar beni çok yormuştu.

"Uyumak istemiyorum," dedi Andrew odadan çıkar çıkmaz ve konaklama yerine doğru yöneldi. "Kafamda dinlenemeyeceğim kadar çok şey var. Kütüphanede araştırma yapmaya başlayacağım."

"Ben de seninle geleceğim," diye teklif etti Felicia. "Biraz kitap okuyabilirim."

Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yorgun görünüyorsun," dedi Andrew gülümseyerek. "Neden uyumuyorsun, sonra gel ve bana katıl. Kim bilir, belki o zaman ben de yorgun olurum, böylece sırayla okuruz. kadar çok şey öğreniriz. Ne kadar çok bilgiye sahip olursak o kadar iyi. Anlamadığımız şeylerle tekrar yüzleşmek istemeyiz."

"Ben de aynısını yapacağım." Elimden geldiğince yardım etme, kendimi bu gruba daha da fazla entegre etme fırsatını kaçırarak değildim. "Uyu, sonra gel ve sana katıl. Katılıyorum, kadar çok şey öğrenmeliyiz."

"Biz de öyle." Trent hem Evan hem de kendisi için kayıt yaptırırken başıyla onayladı. Evan'ın buna ne kadar sevindiğinden emin değildim. "Her neyse, beş beyin bir beyinden iyidir."

Felicia kıkırdadı ve elini ortama koyarak hepimizin aynı şeyi yapmasını işaret etti. Diğer çocuklar benden daha isteksizdi ama sonunda hepimiz ellerimizden bir daire şeklinde bir yığın oluşturduk.

"Takım çalışması," diye güldü. "Ekip çalışması hakkında nasıl bir konuşma yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden muhtemelen buna başlamamalıydım, ama evet... bunu yapabiliriz... birlikte. Bu işi başarabiliriz. Umarım cehennem tazılarıyla tekrar karşılaşmayız çünkü bu benim için çok fazla." Titredi. "Ama çözülmesi gereken bir gizem varsa, o zaman bunu yapabiliriz. En tipik grup olmayabiliriz ama bu anlamına gelmez."

Evan onaylarcasına mırıldandı, bu da geri kalanımızın da aynı şeyi yapmasına neden oldu. Kahkahalarımı bastırmak benim için çok zor oldu çünkü bu gerçekten kelimelerle anlatılamayacak kadar tuhaftı. Ama iyi anlamda garipti. Çok hoşuma gitmişti. Diğer çocuklar, özellikle de Evan ve Andrew birbirlerinden pek hoşlanmasalar da ben hepsinden hoşlanmıştım. İyi bir kalabalıktılar.

"Pekâlâ, yatma zamanı." Felicia kollarını yukarı doğru uzattı ve esnedi. "Hepinizle yakında görüşürüz."

Onun uzaklaşmasını izlerken çok belli etmemeye çalıştım ama gözlerimi ondan ayırmak zor oldu. Felicia her geçen an benim için daha da güzelleşiyordu. Onun tarafından büyülenmişim. Bu açıkça ortaya çıkmadığı ve grupta bir çatlağa neden olmadığı sürece her şey gidecekti. Ya da ben öyle umuyordum.

LONDRA MEŞGULDÜ. HEM ÇOK. HER YERDE INSANLAR VAR GIBİYDİ.

Aslında biraz bunaltıcıydı, nereye bakacağımı bilemiyordum. İrlanda'daki küçük kasabam bir yer değildi, İskoçya'da şimdiye kadar gittiğim hiçbir yer de böyle değildi. Bu bambaşka bir şeydi. Her şeyi nasıl yapacağımızdan emin .

"Londra Kulesi." Felicia sesinde gergin bir tonla büyük binayı işaret etti. "Geceleyin buraya gizlice girmemizin bir yolu olduğunu sanmıyorum, bu yüzden şimdi kontrol etmemiz . İçeride insanlar olabilir ama umarım şüphe uyandırmadan ihtiyacımız olan şeylere bakabiliriz."

"Seninle gelmemi ister misin? Yoksa yine nöbet mi tutayım?" Nedenini bilmiyordum ama bu sefer gerçekten onlarla birlikte gitmek istiyordum. Ama benden ne isterlerse .

"Gözcüye ihtiyacımız yok." Felicia gülümsedi ve sakinleştirici doğasına ihtiyaç duyduklarında diğer adamlara yaptığını gördüğüm o güven verici şekilde koluma hafifçe dokundu. Bunun işe yaradığını kabul etmek zorundaydım. Onun sesine . "Bizimle gel. Şu anda tüm gözlerin yerde olması gerekiyor. İyi bir görüşün var, değil mi? Bunu kullanabiliriz. Burada tam olarak ne aradığımızı bilmiyorum, profesörler bize pek bir şey vermedi..."

"Neye ihtiyacın varsa," diye fısıldadım. Nedense hiç sesim çıkmıyordu. "Ben hazırım."

"Evan?" Felicia aniden yanımdan geçip Evan'a baktı. "Neyin var senin? Çok tuhaf görünüyorsun."

"Biri bizi takip ediyor." Yüzü asıldı ve kaşları çatıldı. "Bunu hissedebiliyorum. Buraya geldiğimizden beri hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Felicia talep etti. "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor bile. Bizi kim takip ediyor olabilir ki?"

"Bilmiyorum. *Kim olduğunu* bildiğimi söylemedim," diye huysuzca karşılık verdi, ki bu benim için bir sürprizdi. Evan'ın Felicia'ya ters ters baktığını hiç duymamıştım. Andrew'a elbette çok kızmıştı ama Felicia'ya değil. Yine de kütüphanede gerginleştğini fark etmiştim, yorgun ve huysuzdu ve bitmek bilmeyen okumalardan hoşlanmıyor gibiydi. Herkesin kendisinden daha fazla şey öğreniyor olması onu da rahatsız ediyordu ama bunun acısını Felicia'dan çıkarması için bir neden yoktu. "Sadece takip edildiğimizi biliyorum. Ne aradığımızı *gerçekten* bilmiyoruz, değil mi? Düşündüğümüzden daha tehlikeli olabilir. Eğer insanlar kara büyü yapıyorsa, eğer bir iblisi takip ediyorsak, o zaman insanların izlerini kaybettirmek için ne yapacaklarını bilmiyoruz."

"Ben... Ben insanların bizi takip ettiğini sanmıyorum," diye kekeleydi Felicia, sesi artık gergindi. "Bunu düşünmek istemiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu tehlikede olabileceğimiz anlamına geliyor, değil mi? Bu korkutucu."

Felicia'nın yüzündeki ifade hoşuma gitmedi, korkmuştu, bir ibisle yüzleşmeye hazır değildi. hiçbirimiz değildik, nasıl olabilirdik ki? Bu hiçbirimizin alışık olduğu bir şey değildi. Ama şimdi geri adım atamazdık. Bize güvenen, ne yapabileceğimizi öğrenmemizi bekleyen çok fazla insan vardı.

"Eğer takip ediliyorsak," diye araya girdim, yeni bir tartışma başlamadan önce ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordum. "O zaman akademiden biri olma ihtimali var. İyi olup olmadığımızı kontrol etmek isteyen biri."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hiçbir fikrim olmamasına rağmen Feliciaya başımı salladım. "Tamam, o zaman içeri girmeliyiz..."

Londra Kulesi yakında kapanacaktı, günün sonuna yaklaşıyorduk ama biz yine de içeri girmeye devam ettik. Günün geç saatleri olduğu için giriş ücreti biraz yüksekti, ancak akademi tarafından karşılanıyordu. Masada oturan görevliyi bize bilet satması için ikna etmek zorunda kaldık ve sadece kısa bir ziyaret istediğimizi, bu yüzden ertesi güne kadar beklemeye değmeyeceğini söyledik.

Tansiyon bu kadar yükselmişken, otele gidip ertesi güne kadar beklememiz mümkün değildi, herkes biraz çıldırmaya başlamıştı, bu yüzden nihayet içeri girdiğimizde memnun oldum. Kulenin neredeyse boşalmış olmasından da memnundum, bu yüzden çok fazla insanla karşılaşmak zorunda kalmadık. Aslında, içeride kalan birkaç kişi bile ayrılmayı düşünmeye başlamıştı, akşam yemeği planlarını ve daha sonra hangi süslü Londra barına gideceklerini tartışıyorlardı. Şansımız yaver giderse tamamen yalnız kalma ihtimalimiz vardı.

Felicia biraz titreyerek, "Tamam, içerideyiz," diye fısıldadı. "Şimdi sadece etrafa bakmamız gerekiyor. Ne bilmiyoruz ama İskoçya'da da , değil mi? Ve cehennem tazılarının kanıtlarını bulmayı başardık, umarım şimdi düzgün bir şekilde araştırılıyorlardır..." Titreyen bir nefes aldı ama hepimizi için gülümsemeye çalıştı. "Bakalım burada da aynısını yapabilecek miyiz? Eğer şeytani bir şey için başka bir işaret ya da daha büyümlü izler varsa... onu bulacağız, değil mi? Hep birlikte mi? Bir druidess, bir elf, bir kurt, bir tilki ve bir şahin. Bana rüya takımı gibi geliyor."

Evet, onunla aynı fikirdeydim. Garip takımdı ama iyiydi. Bir parçası olmaktan gurur duyduğum bir şey.

BÖLÜM 7

FELICIA

"KULE 1066 YILINDA İNŞA EDİLMİŞ, BUNU BILİYOR MUYDUNUZ?" ANDREW SORDU bana yetişti. Ne bulmaya çalıştığımdan tam olarak emin değildim ama umutsuzca bir şeyler bulmaya çalışarak etrafta dolaşıyordum.

"Ha? Öyle mi?" Ona biraz sırttan bir bakış . ", değil mi? Bunu bilmiyordum."

"Bence bu önemli olabilir." Derin düşünceler içinde kaşlarını çattı. "Zihnimde dönüp duruyorum ve tüm bunlarla bir ilgisi olabileceğini hissediyorum. Yani, Fatih William iyi bilinen bir kurt değiştiriciydi, değil mi? Çok güçlü ve kuvvetli biriydi, bu sayede İngiltere'yi ele geçirmeyi başardı, Norman, Breton, Flaman ve Fransız askerlerinden oluşan orduya liderlik etti ve çok kırılgan zamanlarda onların iyi geçinmesini sağladı. Ayrıca daha sonra kendisine karşı çıkan tüm isyanlarla savaştı ve kimse onu yenemedi."

"Çok güçlü bir adama benziyor." Etrafımızda olup biten diğer her şeye rağmen bu konuyla ilgilenmekten kendimi alıkoyamıyordum. "Sonunda ona ne oldu? Hükümdar olarak kaldı mı?"

"Aslında tarih bu konuda biraz karanlık ama söylentilere göre bir Fransız büyücü kadın tarafından aşk büyüğü yapılmış ve sonunda kadın onu öldürüp yiyene kadar zamanının çoğunu orada geçirmiş."

Histerik bir kahkaha patlatmadan önce şok içinde bir an durakladım. "Vay be, büyücü kadınlar hep kötü bir şöhrete sahip, değil mi? Bizler

her zaman yanlış giden her şey için suçlananlar."

"Biliyorum. Haklısınız. Büyücülük tarihinde çok yaygın bir tema ve pek de doğruluk payı yok."

"Ya da sen öyle sanıyorsun." Ona şakacı bir göz kırpması attım, bu da onun sırtına neden oldu. "Kötünün de kötüsü olabiliriz."

"Aslında en kötüsünün William olduğunu düşünüyorum. Onun istilası ülke için yıkıcı oldu. Yarattığı etki nedeniyle birçok kütüphane kitabında volkanik bir patlama olarak tanımlanmıştır."

"Tuhaf bir tanımlama," demekten kendimi alamadım ama başımı salladım. "Neden bir volkanik patlama?"

"Çünkü birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve her şeyi tamamen değiştirdi. Ortaçağ dönemindeki yaşam onun tarafından tamamen ve tamamen değiştirildi. William kendini volkanik bir kül gibi ülkenin üzerine yaydı ve her şeyi mahvetti. Geriye dönüp baktığımda bazı değişikliklerin iyi olduğunu görüyorum ama sanırım o zaman öyle görünmüyordu. Sanırım böyle dramatik değişikliklerle başa çıkmak zor olabiliyor."

Hmm, gerçek buydu. Kendi hayatımda bile değişimi anlamakta biraz zorlanıyordum. Evan benimle aynı anda gitmeseydi Akademi'ye gidebileceğimden bile emin değildim. Ve bu dünyadaki büyük bir değişiklik bile değildi, sadece beni ilgilendiren bir şeydi.

"Peki, sence tüm bunların bununla bir bağlantısı var mı?" Bu düşüncede fazla kaybolamazdım, çünkü gözlerimi ödünden ayırmamam gerekiyordu. Burada olmamızın bir nedeni vardı ve bunu unutmamam gerekiyordu. "İstila ve diğer şeyler?"

Çaresizce omuzlarını silkti. "Özür dilerim Felicia. Sürekli bir şeylerden bahsederek seni sinirlendirdiğimi biliyorum ama seninle konuşmanın gerçekten kolay olduğunu hissediyorum. Ortak ilgi alanlarımız var, bu yüzden sana açılmayı kolay buluyorum. Ayrıca, tüm bunları kusarak yararlı bir şeyler bulabileceğimizi umuyorum. Burada bulunmamın bir sebebi var ve bilgimin işe yarayacağından emin olmak istiyorum. Aksi takdirde..."

Başımı salladım ve ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Öyle.... Yine de her şeyi duymak hoşuma gidiyor ve haklısın. Ne kadarını bilmiyorsun

kullanışlı olacaktır. Lütfen bana çünkü bir şey seçebilirim ya da daha gelebilir... gerçekten önemli değil, sadece bilmek harika."

"Eğer durum buysa, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce burada sadece yedi idam gerçekleştiğini de belirtmeliyim sanırım." Yüzümdeki ifadeyi fark edince kıkırdadı. "Biliyorum, bu çılgınca, değil mi? Burası işkenceleriyle meşhur ama aslında Tower Hill'de gerçekleşmiş. Sadece söylentiler her şeyi ."

"Huh." Düşünceli bir şekilde çeneme vurdum. "Peki, neden burada yedi kişi öldürüldü? Bu garip bir sayı gibi görünüyor."

"Yedi ölümcül günahı düşündüğünde değil," diye cevap verdi Andrew neredeyse alaycı bir şekilde. "O zaman çok mantıklı geliyor. Yedi cinayetin hepsi de bir günahla bağlantılıydı. Bay Edward Marchant... birden fazla ilişki yaşadığı için asıldı, ki bu o zamanlar Tanrı'ya karşı işlenmiş bir suçtu. Şehvet. Thomas Handelman, içtenlikle davet edildiği bir yemek sırasında Kral'ın tabağından yediği için öldürüldü. Oburluk. Bir de kumar bağımlılığını beslemek için hırsızlık yapan Dük Patrick Stevens vardı..."

Konuyu anlamaya başladığımda "Açgözlülük," diye fısıldadım. "Vay , demek bağlantılı. Peki ya ?"

"Sabah çok erken olduğu için kiliseye gitmeyi reddeden Jack Burke. Tembellik. Arkadaşının işini ve zenginliğini kıskanarak onu öldüren Russell Smith. Kendini Tanrı yerine koyacak kadar gurura kapılan ve başkalarının Tanrı'yı bırakıp kendisini övmesini sağlamaya çalışan Alexander Jones. Ve tabii ki, öfkesi onu daha önce hiç kimsenin görmediği bir cinayet çılgınlığına sürükleyen Michelle O'Malley. Onu bu kadar delirten şeyin ne olduğunu kimse anlayamadı. Teoriler var elbette..."

"Yani onlardan biri kadın mıydı? Vay canına. Ve geri kalanı... şey, ne yapacağımı bilmiyorum."

Andrew omuz silkerek, "Söylediğim her şey gibi," diye cevap verdi. "Bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum. Ne kadarının tamamen doğru olduğunu ya da zaman içinde değiştiğini asla bilemezsiniz. Zaten bunların hepsi yıllar önceydi, bu iblislerin şu anda yaptıkları tamamen başka bir şey olabilir."

"Her zaman geçmişimizden daha çok şey öğrenmemiz gerektiğini söylerler, değil mi? Tarihin bize öğreteceği çok şey var."

"Hey, çocuklar!" Evan'ın sesi bize doğru seslendi. "Şuna bakın."

Andrew'a baktım ve onun da ilgisini çektiğini gördüm, böylece ikimiz de Evan ve Trent'in işaret ettiği yere doğru yürüdük. Çok geçmeden Joshua da bize katıldı ve Edinburgh'daki kalede bulduğumuz cehennem köpeği işaretine bakmaya başladı. Simgeye bakarken kalbim normal hızında atmayı reddediyordu, kesinlikle korkunç bir şeyin izinde olduğumuz bilgisi dayanılamayacak kadar fazlaydı. İblis köpekleri ve taş mücevherleri... Bunların anlamlı ve bağlantılı olması gerektiğini biliyorduk çünkü hepsi aynı odadaydı. Güç ve tazılar... İblisler bunlarla ne yapacaktı?

"Vay canına," diye şok ve dehşet içinde soluk soluğa kaldım. "O zaman burada cehennem köpekleri de mi var?" Buz gibi bir soğukluk beni kavradı. "Endişelenmemize gerek var mı? Birilerini uyarmalı mıyız? Sanki... belki de Akademi'ye geri dönmeliymişiz gibi hissediyorum."

Omzuma bir el dayandı ama kim olduğunu görmek için dönemedim bile. Bu sembolde gözlerimi alamadığım bir şey vardı. Burası İskoçya'dan daha korkutucuydu... belki de tanıdığımız ve bize yardım edebilecek herkesten çok uzakta olduğumuz için. Gerçekten ve gerçekten tek başımızaydık.

Joshua yumuşak bir sesle, "Sanırım burası artık kapanıyor olabilir," diyerek beni rahatlatmaya çalışanın kendisi olduğunu belli etti. "Buradan çıkmamız gerekiyor. Otele döndüğümüzde bazı telefon görüşmeleri yapabiliriz. Bize Londra'da kalmamız söylendi, bu da profesörlerin burada ciddi bir tehlike altında olduğumuza inanmadıkları anlamına geliyor."

"Ya yanılıyorlarsa? Ya burada neler olduğu konusunda yanılıyorlarsa?"

"Eğer harem geçen yıl bunun üstesinden gelebildiyse, biz gelebiliriz." Evan gülümsemeye zorlayarak söyledi. Zorlandığı belliydi ama benim iyiliğim için kendini tutmaya çalışıyordu. "Biz kışlarını tekmeliyoruz, unuttun mu? Onlardan daha iyi bile olabiliriz."

Neredeyse onların bir harem olduğunu ve bizim belirtecektim, ki bu büyük bir fark yaratabilirdi, ama bunu hepimizin arasında olduğundan daha garip hale getirmek istemedim. I

Yani, harem olmayı düşünecek kadar bile iyi anlaşılamıyorduk. Ayrıca, şekil değiştirenlerin her biri farklı bir türe dönüşüyordu ki bu da başka bir komplikasyondur. Bunu neden bile emin değildim... Şu anda bu adamlarla birlikte olma düşüncesi beni kesinlikle mutlu etmiyordu, çünkü burada romantizm gündemde değildi. Gündemde *değildi*.

"Katılıyorum," diye katıldı Trent. "Otele dönüp bir plan yapmalıyız. Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık... ve dürüst olmak gerekirse, bazı tuhaf bakışlar almaya başladık ve dikkatleri üzerimize çekmememiz gerekiyor, bu yüzden evet... Bence *hemen şimdi* harekete geçmeliyiz."

Ses tonundaki ısrar hepimizi harekete geçirdi. Her şey kontrol altındaymış gibi görünmek için cesur yüzümüzü ve binadan çıktık. Dışarıdan ne kadar soğukkanlı görünmeye çalışsam da, *eğer* bunu başarabiliyorsam, içim karmakarışıklı. Düşüncelerim karmakarışıklı ve korkularım beni felç edecekmiş gibi hissediyordum. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Neyse ki çocuklar benimle aynı sorunları yaşıyor gibi görünmüyorlardı. Sessizce otele gittik ve oraya vardığımız için çok mutluydum çünkü sonunda rahatlayabilecektim...

"Aman Tanrım." Kapıdan yatak odasına adımımı atar atmaz hatamı anladım. Kendime bir saniye bile rahatlayabileceğimi düşünme izni vermemeliydim çünkü akademi buna izin vermeyecekti. "Burası büyülü insanlar için bir otel, değil mi? Yani ... burası harem için bir oda."

Odanın ortasında hepimizin uyuması için sadece bir tane dev yatak vardı. Akademinin haremeleri teşvik ettiğini biliyordum çünkü kimse büyülü soyun yok olmasını istemiyordu ama bu biraz , değil mi? Bırakın bir yatağı, bir odayı bile paylaşmak isteyeceğimizi varsaymayı çok zorlama buldum. Ayrıca tipik bir harem de değildik, değil mi? Etrafıma bakındım ve diğer erkeklerin yüzlerinden bunun hiçbirisi için bir sorun olmadığını anladım. Hatta Andrew ve Evan için bile, tüm o didişmeleri ve kavgalarıyla.

Bu konuda hepimiz yetişkin olabiliriz, dedim kendime meydan okurcasına. *Sorun yok, eğer hepimiz iyi olursak.*

Akademi'de acele etmemi ve bir harem kurmamı savunuyor olmaları, buna uymak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Kendi kaderimden kendim sorumluydum; geleceğimle ilgili ne istersem yapabilirdim. Bu yatak sadece uyumak için olacaktı ve bunda kesinlikle yanlış bir şey yoktu.

Çoğunlukla kendi kendime başımı salladım ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi başımı dik tutarak ve çenemi dışarı çıkararak odanın içinde ve çantamı atmak için bir köşe seçtim. Diğerleri de beni takip etti, bu da hepimizin buna uyacağı ve her şeyin yoluna gireceği anlamına geliyordu.

Sonunda odadaki gerginliği kırmak için kararlı bir şekilde, "Hadi bazı notlar alalım," dedim. "Andrew bugün bana gerçekten ilginç şeyler söyledi ve bunların bazılarının önemli olabileceğini düşünüyorum. Ayrıca, tabelayı da çizmeliyiz..."

"Fotoğrafını çektim." Trent yardımsever bir şekilde telefonunu çıkardı ve bana gösterdi. "Bunun muhtemelen sonsuza dek beynimize kazınacak bir görüntü olduğunu biliyorum ama işe yarayabileceğini düşündüm."

"Ben çizerim." Çizim konusunda en iyisi olduğumdan emin değildim ama dikkatimi dağıtmak için ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. Tüm benim için biraz fazla yoğun olmaya başlamıştı. "Sadece başka bir kayda sahip olmak için."

Neyse ki bu sayede çocuklar konuşmaya ve eskisinden daha hoş bir şekilde iletişim kurmaya başladılar çünkü ortak bir hedefleri ve uğruna çalışacakları bir şeyleri vardı. Evan ve Andrew'un bile birbirlerinden tamamen nefret etmiyormuş gibi konuştuklarını fark etmeden edemedim. Fikirlerini birbirlerine aktarıyorlardı ki bunu görmek hoşuma gidiyordu. Belki bir gün arkadaş olmanın bir yolunu bulabilirler diye düşündüm. Ama tabii ki, bu muhtemelen çok fazla şey ummak olurdu. Şu anda birbirlerine ihtiyaçları vardı. Yakında, olmayacaklardı.

Neyse, bunun için endişelenemezdim. Tüm bunları dökmem gerekiyordu. Kim bilir, bu dikkat dağınıklığı anı bizi doğru yöne götürecek bir nokta bile . Şu anda her şeyi kabul edebilirdim. Tüm bunların arasında bir bağlantı vardı, akademi profesörlerinin bulmamızı istediği bir şey, ben de öyle.

Hey, belki de rastgele bir araya gelmedik çünkü hepimiz aynı anda aynı yerdeydik ve sadece

Aynı misyonun peşindeydik ama bir sebepten ötürü bir araya gelmiştik çünkü hepimizin sunabileceği bir şeyler vardı. Tek yapmamız gereken bilgimizi birlikte kullanmanın bir yolunu bulmaktı...

İYİ GÖRÜNÜYOR MUYDUM? EMIN DEĞİLDİM. BİR ATLET VE ŞORT HAZIRLADIĞIMDA Yatağımı çocuklarla paylaşmayı pek planlamıyordum ama sanırım başka seçeneğim yoktu. Bu işi yürütmek zorundaydım. Derin bir nefes alıp sinirlerimi biraz olsun yatıştırmaya çalışarak banyonun kapısını açtım ve diğerlerinin yatağa yayılmış olduğu yatak odasına geri döndüm.

"Az önce profesörle telefonda görüştüm," diye Trent bana geri döndü. "Ona bilgi verdim ve bu gece burada kalmamızı istedi yarın daha fazla talimatla temasa geçeceğini söyledi."

"Doğru." Ellerimi beceriksizce göğsümde birleştirdim. "Kulağa hoş geliyor."

Sonunda bana bakan ilk kişi Evan oldu ve bakışlarını bacaklarımda gezdirirken çenesinin gözle görülür bir şekilde düşmesi yanaklarıma öyle bir sıcaklık getirdi ki domates gibi kızarmış olmam gerektiğini biliyordum. En iyi arkadaşım neden bana o şekilde bakıyordu? Sanki şu anda benden istediği son şey arkadaşlıkmış gibi? Ve daha da önemlisi, neden bu bakışlar bende onun kemiklerini kırma isteği uyandırıyor? Diğerlerinin önünde bile mi? Hiç de bana göre olmayan bu dürtüyle hareket etmemek için kendimi gerçekten dizginlemek zorunda kaldım.

Trent daha sonra bakışlarını üzerimde gezdirdi ve o da aydınlanmış görünüyordu. Bunu anlayamıyordum, bunlar sadece çok basit kıyafetlerdi, heyecan verici ya da seksi bir yanıları yoktu. Tek fark, normalden daha fazla tenimin görünmesiydi. Ama bu, içimi delip geçen bakışları haklı çıkarmıyordu.

"Vay canına," diye soluk soluğa kaldı Joshua, fikrini diğerlerine göre çok daha açık söylüyordu. "Pijamaların güzelmış Felicia, harika görünüyorsun."

Gözleri bana parıldarken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Biliyorsun," diye fısıldadı Andrew, beni derinden sarsarak. Onca insan arasında bunu ondan asla beklemezdim.

Andrew, Evan'ın o çok tanıdık rekabetçi yanını ortaya çıkardı ve ikisi de bana iltifatlar yağdırmaya başladılar, neredeyse aynı birbirleriyle tartışacaklardı ki bu da gözlerimin dolmasına neden oldu. Her neyse, eğer kavga etmek istiyorlarsa, bu artık herkesin bana bakmadığı anlamına geliyordu ki bu da iyi bir şeydi. Odanın her yerinde garip bakışlar ve hormonlar uçuşurken nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bununla başa çıkamazdım, sadece her şeyin normal olmasını istiyordum, böylece hiçbirimiz tehlikeli bölgeye girmeyecektik, çünkü o çizgiyi bir kez geçtik mi, bir daha geri dönüp dönemeyeceğimizi bilemezdik ve bu beni en korkutan şeydi.

BÖLÜM 8

EVA N

SADECE BEN DEĞİLDİM, SADECE BEN OLAMAZDIM.

Felicia şu anda şok güzel görünüyordu. Onu şok uzun pijamalarıyla görmemiştim, ne kadar harika göründüğünü unuttuğumdan değil, ama şimdi bile onu görmek beni hayrete . Tamamen nefes . Ona karşı hissettiğim duygular, ona olan aşkımın son zamanlarda giderek artması, neredeyse göğsümde patlayacaktı. Onu kovalamamak ve ona sarılmamak benim için gerçekten zordu. Dahası, diğer çocuklar ona iltifat ettiğinde ne diyeceğimi bilemedim. Orada aptal gibi durdum. Joshua ne diyeceğini biliyordu da ben nasıl ? Bu kesinlikle şok saçmaydı.

Neyse ki kısa sürede işimize döndük ve gün boyunca konuştuk. Londra Kulesi ve taç mücevherleri hakkında konuşmak ve duvardaki tabela Felicia için endişelenmemden daha iyiydi. Beni durdurduğundan değil.

Felicia'nın etrafında, yatağın üzerinde toplandığımızda, bizi çevreleyen ve ciğerlerime kadar işleyen yoğun bir gerilim vardı. Duygularımdaki rekabete engel olamıyordum, kendimi ona en yakın olana kaymaktan alıkoyamıyordum, diğerlerinin onunla en güçlü bağı olanın ben olduğumu bilmelerini istiyordum. Onu küçük yaştan beri tanıyan bendim, onun yanında büyüyen bendim, onu sahiplenen bendim... En uzun süre hareminde olmak istemiştim. Beni kabul ederse artık kıskanmayacağımı biliyordum. Bunu başarabilirdim çünkü ondan kendime bir parça almıştım. Bu

Beni biraz çıldırtan şey, tüm bu bilinmezlikti. Bazen onun da benden hoşlandığını hissediyordum, bazen de sanki beni bir arkadaştan başka bir şey olarak görmüyordu. O kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ki dayanamıyordum.

"Yazma işini başka biri devralabilir mi?" Felicia sonunda gözleri dolu dolu bakarken sordu. "Buna edemeyecek kadar yorulmaya başladım." Ne isterse yapacağımı bildiği için kağıdı bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Felicia başını yastığa yasladı ve ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi, saçları her yere dökülüyordu. Bir melek, bir rüya gibi görünüyordu, hatta dudaklarımı arzuyla yaladım çünkü eğilip onu öpmek istiyordum. Gözlerimi tekrar sayfaya odaklamak benim için imkânsızdı.

"Yazacak başka bir şeyimiz var mı?" Çaresizce sordum. "Sanırım her şeyi atlattık."

Joshua ve Trent alt dudaklarını çiğneyerek sessiz kaldılar çünkü ne söyleyeceklerinden emin değillerdi. Elbette onlar değil, söyleyecek bir şeyi olan biri varsa o da Andrew olurdu, ben de ona döndüm. Düşünüyordu, çenesine vuruyordu ama çok geçmeden beni rahatlatacak şekilde başıyla onayladı. İşimiz bitmişti.

Uyku durumu hakkında fazla düşünmediğimizi fark edene kadar rahatlamıştım. Önümüzdeki birkaç günü sağ salim atlatabilmek için hepimizin iyice dinlenmiş olması gerekiyordu ve bunu bu yatak dışında yapabileceğimiz başka bir yer yoktu. Elbette, çok sayıda insanı barındıracak kadar büyüktü ama doğru olup olmadığından emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, sadece ben ve Felicia'nın olmasını tercih ederdim.

"Felicia?" Ne yapmak istediğini sormak için dönüp ona baktım ama çoktan yere yığılmıştı. Sanırım gün tüm enerjisini tüketmişti, bu yüzden geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Ah."

"Bence en iyi planı o yaptı," diye kıkırdadı Joshua yatağa onun yanına tırmanırken. Dürüst olmak gerekirse, bu adam tüm bu özgüveni nereden alıyordu? "Ben de biraz kestirmek istiyorum çünkü yarının ne getireceğini bilmiyoruz. Profesörler böyle yapmamızı istiyorsa sabahın köründe kalkmamız gerekebilir."

"Joshua!" Ona şok içinde bakarken haykırdım. Evet, Felicia'yla arasına saygıdeğer bir mesafe koyuyordu ama bu benim için hâlâ biraz fazlaydı. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. "Orada uyuyamazsın!"

"Neden olmasın?" Omuzlarını silkti. "Başka nerede uyuyacağız?"

"I..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Bilmiyorum, ama yapamayız, değil mi?"

"Neden olmasın?" Trent de ona katılıyor gibiydi. "Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Uyumamız gerekiyor."

Joshua'nın diğer tarafına tırmandı ve başını rahatlıkla çarşafın üzerine koydu. Bunu nasıl yapabilmişti? Hem de hiç endişelenmeden? Yani, Felicia'ya karşı hissettiklerimi herkesten çok o biliyordu ve onunla yatağa giriyordu. Bunun normal olduğunu düşünüyor olmalıydı ki bu da kafa karıştırıcıydı.

Andrew'a baktım, sessizce ona da diğer ikisi gibi yapması için meydan okuyordum. O da yatağa girdi ve beni aptal gibi yatağın kenarında öylece bıraktı. Gerçekten de kendime gelmem gerekiyordu. Neyse ki Felicia'nın yanında hâlâ bir boşluk vardı ve bu da bana ona yaklaşma şansı verdi.

Kendimi çarşafın altına zorlayıp ona yaklaşırken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyordum. Berbat bir haldeydim, bir endişe torbasıydım ama aynı zamanda kendimi iyi hissediyordum. Felicia'ya bu kadar yakın olmak istediğim tek şeydi. Başka hiç kimseye ona aşık olduğum gibi aşık olamayacağımı zaten biliyordum ama ona her zaman bu kadar yakın olmak duygularımı daha da derinleştiriyordu. Bu yolculuğun öyle ya da böyle duygularımızda bir değişimle sona ereceğine inanmaktan kendimi *alamıyordum*. Sadece lehime çalışmasını umuyordum yoksa beni ezebilirdi. Kesin olan bir şey vardı ki, bu gece hiç uyuyamayacaktım...

"EVAN?" ADIMIN SESİYLE KIPIRDANDIM. TAM OLARAK UYANMAMIŞTİM. çünkü şimdiye kadarki en büyüğü rüyanın ortasındaydım, inanılmaz hissediyordum, bu çok uzun zamandır deneyimlediğim en güzel uykuydu.

Uzun zaman oldu ve kendimi bu durumdan kurtarmak istemedim. "Evan, uyanık mısın?"

"Huh? Nurgh?" Ses rüyalarımın içinden geliyor gibiydi, ama beni odaya geri sürükleyen bir aciliyet hissi vardı. Ayrıca çok sıcaktım, bu da güzel bir değişiklikti...

"Hareket etmen gerekiyor," diye devam etti Felicia. "Çünkü ayağa kalkmam gerekiyor ve sen beni yere mıhlıyorsun."

İşte o an ayağa fırladım çünkü sıcaklığın ondan geldiğini fark ettim. Ona sarılıyordum, karanlık saatlerde bir noktada uykuya dalmıştım ve bilinçaltım onu lanet bir mıknatıs gibi kendime çekmemi sağlamıştı. Kayaya yapışan bir akrep gibi ona yapışmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Tanrım, özür dilerim," diye mırıldandım beceriksizce. "Fark etmemiştim. Uyuyordum. Fark etmedim..."

"Sorun yok, endişelenme." Yatağa doğru kaydı ve dışarı çıktı, gözlerimin diğer çocuklara kaymasına neden oldu, onların garip bir şekilde başka tarafa baktıklarını gördüm. Belli ki Felicia'ya sarıldığımı biliyorlardı ve bu da kendimi garip hissetmeme neden oluyordu. Şimdi diğerleri de benim hislerimden şüpheleneceklerdi. "Giyinmemiz gerekiyor. Trent akademi tarafından arandı ve Stonehenge'e gitmemizi istediler. Orada görmemiz gereken bir şey olabilir ve oldukça uzun bir yolculuk, bu yüzden bir an önce başlamalıyız."

"Stonehenge mi?" Gözlerimi sertçe ovuşturdum. "Şu dikili taşları mı kastediyorsun? Onlar büyülü, değil mi?"

"Aynen öyle." Bir yığın giysisini kapıldığı gibi banyoya gitti. "Yani, kontrol etmek için orada olmamız gerekiyor. Oraya hızlıca gitmeli ve orada cehennem köpekleri olup olmadığını öğrenmeliyiz."

Tüm bunlar biraz gelmiş gibiydi. Ama sanırım yapılması gereken . Buraya tatile gelmemiştik, bir görevdeydik. Tamamlamamız gereken bir görev.

Felicia banyo kapısını arkasından kapatıp sesleri keser kesmez en sert tonumla "Pekâlâ çocuklar," dedim. Alfa pozisyonumu geri almak için diğerleriyle boğuşmam gerekiyordu ve

Çabucak. Duygularımın kırılganlığının beni etkilemesine izin veremezdim. "Sanırım bir an önce harekete geçmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Kesinlikle," diye kabul etti Trent, "Toparlanmamız da gerekiyor çünkü orada bir otel odamız daha var. Akademi bize Stonehenge bölgesinde bir yer ayırttı, sanırım bir süre orada kalabiliriz."

Akademi tarafından rezerve edilmiş olsaydı, muhtemelen bunun gibi bir tane daha. Bunu gerçekten zorlamaya mı çalışıyorlardı? Bir harem olup olamayacağımızı görmek için çünkü bu bana tamamen vahşi geliyordu. Sadece farklı şekil değiştiren türler değil, aynı zamanda hiçbir ortak noktası olmayan tamamen farklı insanlardık. 'Zıt kutuplar birbirini çeker' diye bir söz olduğunu biliyordum ama bu bana çılgınca geliyordu. Biz çok farklıydık, başka bir seviyede farklıydık. Yani, özellikle Andrew ve ben *asla* , öyle değil mi?

Ama eğer bu Felicia'yla tekrar aynı yatağı paylaşabileceğim anlamına geliyorsa, ben de buna hazırdım. Onunla uyumak inanılmazdı. Hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Bu onun benim için doğru kişi olduğunu doğruluyordu. Ona sahip çıkmalıyım, onu kendime ait hissetmeyi çok istiyordum. Ona olan aşkım her geçen an daha da büyüyordu.

"HIÇBİR ŞEY GÖREMİYORUZ," DIYE YAKINDI FELICIA. "BU İMKANSIZ. ORADA burada çok fazla turist var. Bu çok can sıkıcı; buna dayanamıyorum. Buraya gelmemizin bir sebebi ve ben artık başlamak istiyorum."

Şikâyetine kıkırdama isteğime karşı koydum, onun öfkesine maruz kalmaya hazır değildim.

Stonehenge, hem büyülü hem de büyülü olmayan topluluklardan kalabalıkları çeken inanılmaz bir turistik cazibe merkeziydi. Etrafındaki ruhani havayı hissetmeden yakınında bulunmak imkansızdı. Milyonlarca yıldır var olduğu için, kimse ne kadar zamandır var olduğundan tam olarak emin değildi, nasıl ortaya çıktığına dair pek çok söylenti vardı, ancak herkesin hemfikir olduğu bir şey vardı... iyi niyetlerle yaratıldığı. Burada hiç kötü büyü yoktu. Burası bir uyum ve mutluluk yeri, insanların bir araya gelebildiği ve olmak istedikleri kişi olabildikleri bir yerdi.

Ama bu iblislerin planları ne olursa olsun yapıyı kullanamayacakları anlamına . Akademinin izin verdiklerinden daha fazlasını bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamadım, çünkü bizi sürekli olarak doğru yöne gönderiyor gibiydiler, ancak bize yerleri keşfetmekten başka yapacak bir şey vermemişlerdi. Eğer biliyorlarsa, eminim bize henüz söylememiş olmalarının bir nedeni vardır. Sadece iyi bir sebep olmasını umuyordum, sadece öğretmenler sınırlarımızı test etmek, ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek istedikleri için değil. Dünyada her şeyi yapabileceğime inanmayı severdim ama şimdi zamanı gelmişti ve başkaları bana güvenirken bir meydan okumayla karşı karşıyaydım, bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Felicia'nın benden herhangi bir zayıflık belirtisi görmesini istemiyordum, çünkü o zaman beni istemeyeceğinden emindim!

Andrew, eskiden üstün ve küçümseyici bulduğum ama artık bunun sadece kararlı olma şekli olduğunu görmeye başladığım ses tonuyla, "Gece geri gelmemiz gerekecek," dedi. "Boşaldığında doğru dürüst bir göz atabiliriz. Gece vakti kolay olmayacaktır ama zaten bunun bizim için çok daha kolay olduğunu gördük, değil mi?"

"Otele gidelim mi?" Trent sordu. "Eşyalarımızı bırakıp sonra mı gelelim? Yanımızda ağır bir yük olmazsa işleri takip etmemiz çok daha kolay olur. Çantalarımız olmadan daha çevik oluruz."

Herkes başını salladı ve Andrew'a hak , ben de aynısını yapma ihtiyacı hissettim. Hepimizin bir odada tıkiş tıkiş olması ve tüm o gerginliğin yeniden etrafta uçuşması fikri beni pek rahatlatmıyordu ama başka bir seçeneğimiz olduğunu da düşünmüyordum. Belki o kadar da kötü olmazdı...

AMA ÖYLEYDİ. KÖTÜYDÜ, GERÇEKTEN KÖTÜYDÜ. BUNA DAYANAMADIM. TEKRAR, Yatak çok büyüktü, ancak oda daha küçüktü, bu da bizi çok daha dar bir alana sıkıştırdı ve hepimizi birbirine çok daha fazla yaklaştırdı. Neredeyse birbirimize takılıp düşüyorduk, bu da tür kabustu. Özellikle de benim için. Kendi içimde daraldığımı hissediyordum.

Bu yüzden bu ek baskı benim için çok fazlaydı. Aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyordum.

"Ben bir koşuya çıkıyorum," dedim sonunda, o kadar hızlı bir şekilde ki sanki nefes alıyormuşum gibi. "Etrafı kolaçan edeceğim. Burada öylece takılmak, bir şey yapmamak hoşuma gitmiyor. Harekete geçmem gerekiyor." Kahretsin, bunu söylemeli miydim emin değildim. Sanki diğerleri hiçbir şey yapmıyormuş gibi bir izlenim yarattı ki bunu hiç de kastetmemiştim. "Sadece kurt formuma geçmek ve biraz esnemek için yer değiştirmem gerekiyor. Bunun beni nasıl biliyorsun."

İlk başını sallayan Felicia oldu çünkü daha iyi anlıyordu. "Tek başına iyi olacak mısın yoksa birinin seninle gelmesini ister misin? Dışarıda ne olduğunu bilmiyoruz..." "Tek iyi olacağım, teşekkür ." İnce ince gülümsedim. "Olmayacağım uzun; sadece bir molaya ihtiyacım var."

Otel odasından dışarı fırladığımda özgürleştiğimi hissettim, sonra dışarı çıktığımda ciğerlerim daha da özgürleşti. Neyse ki, hayvan formuma geçmem için bana bolca alan sağlayan bazı ormanlık alanların yakınındaydık ve zihnimin sürüklenmesine ve hayvan içgüdülerimin devralmasına izin vererek ağaçların ve çalılarının arasında koştum. Hayatta kalmayı ve enerjimi tüketmeyi düşünmek Felicia ve diğerleri, sonra da görev hakkında endişelenmekten daha kolaydı. Genelde bir şeylerin üstüme gelmesine izin vermezdim ama bu çok fazlaydı.

Neydi o? Hayvani içgüdülerle ilgili tek sorun, beraberinde gelen yüksek hislerdi ve şu anda Londra Kulesi'nde hissettiklerimin aynısını hissediyordum. Bir şey ya da biri beni ya da bizi takip ediyor, aradığımız şeyi bulmamızı engellemeye çalışıyordu. Gerçi o her neyse henüz harekete geçmemişti, yani belki de bizi çalışmıyorlardı, en azından şimdilik, ama belki de neyin peşinde olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı.

Yine de hoş bir his değildi; bizim iyiliğimizi düşünen biri gibi hissettirmiyordu. Gerçekten de akademiden bizimle ilgilenmek isteyen biri olduğunu düşünmemiştim. Ama tıpkı geçen seferki gibi kimseyi göremiyordum. Etrafta saldırayabileceğim, yakalayabileceğim ve neler olup bittiğini öğrenebileceğim kimse yoktu, bu benim için gerçekten zordu. Dışarıda olma hissinden *nefret* ediyordum.

tamamen dayanılmaz buluyordum. Özellikle de sevdiğim kadının hayatı .

En ufak bir ses bile çıkarmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak ormanlık alanda süründüm, ama ne kadar süründüğümün bir önemi yoktu, kimseyi ya da hiçbir şeyi bulamıyordum. Ya çok paranoyaktım ve tüm bunları zihnimde yaratıyordum ya da her kimse beni alt etmeyi başarmıştı. Belki de bir iblis için bu mümkündü.

Cesaretini koru, dedim kendime umutsuzca. *Bu iblisin seni kontrol etmesine izin verme.*

Bu görevi uzun süre, çok uzun süre sürdürdüm, muhtemelen diğer her şeyden inanılmaz bir dikkat dağıtıcı olduğu için zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Etrafım karanlıkla kaplanana kadar geri dönüp diğerleriyle yüzleşme zamanının geldiğini fark etmedim. Elimdeki görevle de yüzleşme vakti gelmişti. Umarım o her neyse bizi oraya kadar takip etmezdi çünkü Felicia bu işi bitirmek istediği için zaten gergindi.

BÖLÜM 9

FELICIA

"TANRIYA ŞÜKÜR!" *Nihayet* YÜZÜNÜ GÖSTERMEYE KARAR VERDİĞİNDE EVAN'A SOLUK SOLUĞA BAKTIM

bir kez daha. "Saatlerdir yoksun. Hangi cehennemdeydin? Çok endişelendim. Bir şey oldu sandım."

Kollarımı ona doladım ve rahatlayarak sarıldım. Çocuklar Evan için hiç endişelenmediler, onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorlardı ve hatta Stonehenge'e onsuz gitmek istediler ama ben reddettim ve onlara izin vermedim. Bu göreve bir ekip olarak başlamıştık ve burada ayrılmamıza izin vermeyecektim. Evan yüzünü göstermeye karar verene kadar beklemek anlamına gelse bile, ki neyse ki gösterdi, bunu hep birlikte yapacaktık.

"Sadece koşuyordum, etrafı kolaçan ediyordum, hepsi bu." Cevabında şüphe uyandıran bir şeyler vardı. Evan'ın ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, orada daha fazlasını yaptığını hissediyordum, ama bu konuda zorlanmak istemediği açıktı, bu yüzden bunu kendine saklamasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu. Şimdilik. "Gidiyor muyuz?"

"Evet," dedi Joshua heyecanla. Uzun dışarı çıkmak için can atıyordu. "Hadi yapalım, dışarı çıkalım. Etrafta uçup kendim bakmak için yanıp tutuşuyorum."

"Ben de." Trent bir tilki olmaya hazırdı; bunu biliyordum. "Bölgeyi keşfettikten sonra üçünüzü de içeri alacağım."

"Sanırım ben dış eteklerde kalacağım," diye atıldı Evan . "Gözünü dört aç."

Aklından neler geçtiğini merak ederek gözlerimi ona diktim. Kesinlikle *bir şeyler* oluyordu. Ellerim

Kalçalarıma doğru savruldu ve neredeyse şu anda kendini açıklamasını isteyerek ona baktım.

"Hâlâ takip ediliyor olabileceğimizi düşünüyorum." Evan omuz silkti ve bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalıştı ama endişelenmeseydi bunu yapmazdı. "Bundan kurtulamıyorum ve seni koruduğumdan emin istiyorum."

O kararında bu kadar kararlıyken onu zorlamak doğru gelmedi, bu yüzden başımı sallamaktan başka çarem yoktu. "Tamam, eğer yapmak istediğin buysa Andrew, Trent ve ben içeri bir göz atacağız. Joshua gökyüzünden etrafı kolaçan edebilir, sen de yere bakabilirsin. Endişelenmemiz gereken bir şey olursa bize haber verin."

Otel odasından çıktık ve taşlara doğru ilerledik. Kalbim kulaklarımda şiddetle çarpıyordu, vücudumda bir titreme vardı ama hareket ederken başımı dik tuttum. Sadece cehennem köpeği sembollerini arıyorduk, onlarla savaşmayacaktık, bu yüzden endişelenecek bir şey yoktu. Bununla daha önce de karşılaşmış ve tamamen iyi olmuştuk, bu yüzden yine iyi olemindim. Eğer bir şey varsa, bu sınırlar her şeyden çok Evan'ın tuhaflığından kaynaklanıyordu. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Onu hiç böyle görmemiştim. Şu anda yürürken bile, hiç de kendisi gibi görünmüyordu.

Taşların yanına ulaşır ulaşmaz herkes yer değiştirdi ve Andrew ile beni, Trent içeri girme vaktinin geldiğini söyleyene kadar beklemek üzere yalnız bıraktılar. Ama ben Trent'in gidişini izlemiyordum, Evan'ı izliyordum, onu korkutan her neyse ona göz kulak olmak için dış alana doğru ilerliyordu.

"Evan hakkında ne düşünüyorsun?" Andrew'a sordum, onun daha az duygusal, daha pratik fikirlerine ihtiyacım vardı. Tüm bunları nefret ve öfke sisi görüşünü bulandırmadan görebilmesini umuyordum.

"Birinin bizi takip ettiğini düşünmesi konusunda mı? Ben ikna olmadım," diye itiraf etti. "Bence bu konuda korktuğu için kendi kendine endişelenecek sorunlar yaratıyor olabilir. Görev söz konusu olduğunda olanları kontrol edemez ama bu onun başa çıkabileceği bir şey. Bu mantıklı mı?"

"O bir kontrol manyağı," diye kabul etmek zorunda kaldım. "Yani bu çok mantıklı. Ama bu beni onun için endişelendiriyor. Onu istemiyorum"

dikkatimiz dağılmasın çünkü şu anda ona ihtiyacımız var. Formunun zirvesinde olmasına ihtiyacımız var."

"Yoluna çıkacağını sanmıyorum ama ona göz kulak olacağım. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Asıl endişelenmemiz gereken şey bulacağımız şey, çünkü bence bu bir iblis portalı."

"Öyle mi?" Gözlerimi merakla ona diktim.

"Belki." Yavaşça başını salladı. "Her iblis geçidinin haritasını çıkarmış gerekiyor, değil mi? İlk yıl akademide bunu öğrendiğimi hatırlıyorum ama her şeyi bilmeme ihtimalimiz de var. Ayrıca, şu anda her şey olup biterken, açılan yeni portallar olabilir. Halihazırda kaçmış olan bu iblisler daha fazlasının dışarı çıkması yol açmaya çalışıyor olabilir. Onlara katılmak için."

Bunu düşününce endişeyle yutkundum. "Bu benim hoşuma gitmek için biraz apokaliptik geliyor. Bunun sesini hiç sevdiğimi sanmıyorum. Özellikle de cehennem köpekleri bunun bir parçasıysa. Gerçekten bunun yolda olabileceğini düşünüyor musun?"

"Beni tanıyorsun." Andrew ince ince gülümsedi. "Sadece fikirlerle ortaya çıkarım ve bundan ne çıkacağına bakarım."

Bunun sadece bir düşünce olduğunu ve bir şey olmadığını umarak ürperdim. Bir iblis kıyameti fikrine katlanamazdım. Bu hepimiz için çok fazla olurdu. Onları nasıl kontrol altına alacağımız bir yana, hepsi dünyaya yayılırsa ne kadar güce sahip olabilecekleri konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

"Oh, bak." Andrew taşları işaret etti. "Trent dikkatimizi çekmeye çalışıyor. Hadi gidelim."

Çemberle çevrili alana girdik ve Trent'in bizi beklediği taşlara doğru yürüdük. Elbette, etrafımızı saran tüm iyi hisli büyüye rağmen, başka bir sembol daha vardı. Stonehenge'in sıcak ışıltısının altında yatan şey için bir maske olup olmadığını merak ettim. Bu her ne ise...

"Demek iblisler buradaymış," diye fısıldadım, sırf bana en yakın kişi olduğu için Andrew'un elini tutmak için uzandım. "Ve o sembolü tekrar bıraktılar. Bu da doğru yolu izlediğimiz anlamına geliyor."

Andrew'un parmakları benimkilere dolandı ve kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, sadece birkaç saniye önce olduğumdan çok daha iyi. Yalnız olmadığımı bilmek bile her şeydi... ama beynimin küçük bir kısmı bunun bizi çevreleyen sihirli numaralardan biri olup olmadığını merak etti. Bir şey saldırmadan önce bizi sahte bir güvenlik duygusuna sokacak bir şey.

"Fotoğraf çek," dedim sert bir ses , titreyen ses tonumu gizlemeye çalışarak. Evan'ın bizi takip eden biri olduğuna dair korkusu her geçen an daha da artıyordu. "Bunun bir resmini çekmeliyiz, sonra gitmeliyiz. Burada başka bir şey bulamadınız, değil mi?" Bana tilki formunda bile fark edebileceğim olumsuz bir bakış atan Trent'ten bunu talep ettim. "Tamam, devam edebileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Gitmeliyiz. Çabuk buradan çıkalım."

"İyi misin?" Andrew yatıştırıcı bir ses tonuyla sordu. "Sorun nedir? Bir şey mi gördün?"

"Bunu hissedebiliyor musun? Bu sıcaklığı? Burada bir şey var, bir tür sihir hilesi. Beni . Yakınında olmak istemiyorum. Beni rahatsız ediyor. Güzel olduğunu biliyorum ama gerçekmiş gibi hissettirmiyor."

Andrew neden emin değildi, bunu gözlerinden anlayabiliyordum ama bu önemli değildi. Oradan bir an önce çıkmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kolundan tutup onu da kendimle birlikte çektim. Trent de geldi ve sonunda hepimizi o her neyse *ondan* kurtardı. Bu büyü sarhoş ediciydi ve eğer kendimize izin verirsek onun içine çekilebileceğimizi biliyordum ve hiçbirimizin bunu yapmasını gerçekten istemiyordum. Eğer bu şeytani bir şeyse bizi nasıl kontrol edeceğini ve bize ne yaptıracağını bilemezdik. Şu anda herhangi bir drama için zamanımız yoktu.

Sonunda, çemberin dışına çıktığımda ciğerlerimin serbest kaldığını ve çok daha rahat nefes alabildiğimi hissettim. Özgürdüm, her ne tür sihirse pençesinden kurtulmuştum, nihayet zihnimi düşüncelerimi toparlayabilirdim. O sırada Joshua bize katıldı ve işimizin bittiğini görerek yanımıza geldi. Neredeyse hepimiz yeniden bir aradaydık.

"Evan nerede?" diye bağırdım. "Otel odasına geri dönmemiz gerek. Burayı sevmiyorum." Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissettim. "Burası

Beni korkutuyorsunuz, çocuklar. Evan şimdiye kadar burada olmalıydı; Joshua'nın yaptığı gibi o da bizi görmeliydi..."

Andrew elini güven verici bir şekilde sırtıma koyarken, "Merak etme, sen devam et," diye ısrar etti. "Onu bulacağım, tamam mı?"

Dudaklarımı ayırdım, tartışmak üzereydim, çünkü Andrew'u Evan'ın peşinden o zaten bu garip ruh halindeyken göndermenin iyi gitmeyeceğini hissediyordum, ama onu bulmamız gerekiyordu ve Andrew'un omuzlarının üzerinde pratik bir kafası vardı. Zaten bunu kendim yapamazdım çünkü Stonehenge beni strese sokuyordu.

"Tamam, çok geç kalma. Bizimle birlikte otel odasına dönmen gerekiyor, tamam mı? Birlikte olmamız gerekiyor."

Andrew bize sırtını döndü ve tek başına hızla uzaklaşırken sonunda bana elf formunu gösterdi. İşte o an neden öyle görüldüğünü anlamaya başladım. Kesinlikle geleneksel bir elf görünümüne sahip değildi. Sarı yerine kahverengi saçlar, daha yuvarlak kulaklar, daha az uzun ve kaslı. Sonra bize el sallayarak veda etmek için döndüğünde, çoğu elften daha yumuşak yüz hatları ve çok daha gri gözleri olduğunu fark ettim. Tipik bir elf gibi görünmüyordu, bu da onu büyürken zor bir duruma sokmuş olabilirdi çünkü elf dünyasında çok fazla züppelik olabiliyordu.

Belki de dışlanmış biriydi, bu benim de anlayabileceğim bir şeydi ve bu yüzden diğer herkesten daha iyi anlaşıyorduk. Bu Evan'ın anlayacağı bir şey değildi, o her zaman popülerdi ve kiminle olursa olsun hemen uyum sağlardı, bu yüzden neden anlamadığını görebiliyordum. Belki de bunu anlamasını sağlamaya çalışabilirdim... yani bunu hayatlarımız bozulmadan atlattığımızı ve arkadaş olmaya devam edebileceğimizi varsayarak.

Belki de Andrew Evan'ı şimdi kurtarırsa, bu arkadaşlıkları için doğru yönde atılmış ilk adım olacaktı.

"Gel hadi." Joshua güven verici bir kolla omzuma sarıldı. "Hadi gidelim. Burada iyi bir şey yapamayız. Otel odasına girdikten sonra nereye gideceğimiz konusunda çalışmaya başlayabiliriz. Üçümüz çok şey başarabiliriz."

Bu doğrudu, bu yüzden Trent ve Joshua'nın otele kadar bana rehberlik etmesine izin verdim. Tüm bu süre boyunca zihnim çılgınca döndü, kendimi gerçekten toparlayamadım. Ben de toparlanamazdım, ta ki hepimiz

tekrar bir araya geldik ve otel odasına kapandık. Orada, etrafımızı çevreleyen dört beton duvarla rahatlayabilir ve çocukların beni açıkça şekilde rahatlatmalarına izin verebilirdim. Evan ve Andrew yanımda olmadan onlara henüz izin veremezdim.

"?" ODADA BİR AŞAĞI BİR YUKARI VOLTA ATARKEN TALEPTE BULUNDUM.

"Neden hâlâ dönmediler? Çok uzun zaman oldu. Dışarı çıkıp onları aramalıyız. Böyle oturup duramam; bu beni deli ediyor."

"Gideceğim," dedi Trent kararlılıkla. "Gideceğim ve onları . Bakalım onları bulabilecek miyim?"

Ama istediğim bu değildi, hem de hiç. Dışarıda bir kişi daha yalnız ve ben hala burada sıkışıp kaldım. Elbette Joshua'sıkışıp kalmak olmazdı ama geri kalanı olmadan baş edemezdim...

"Aman Tanrım." Neyse ki o anda kapı açıldı, yani çocuklar geri dönmüştü ve Trent'in dışarı çıkmasına gerek kalmamıştı. Ama bu rahatlama kısa sürdü çünkü bu görmek bir manzara değildi. "Tanrım, Andrew!"

Evan'ı omzuna asmıştı ve muhtemelen Evan'ın ağırlığını taşıdığı için bitkin görünüyordu. Kıpırdıyamıyordum, korkudan olduğum yerde donup kalmıştım ama neyse ki Joshua ve Trent hemen harekete geçip Andrew'un Evan'ı yatağa taşımasına yardım ettiler ve onu nazikçe çarşafların üzerine yatırdılar.

"Ne oldu?" Ondan uzaklaştıklarında tersledim. "Evan nasıl bu hale geldi?"

Andrew bana umutsuzca sempatik bir bakış atarak kanımın daha da donmasına neden oldu. "Görünüşe göre Evan haklıymış, bizi takip eden biri varmış. Ya da daha fazlası." Dizlerimin titrediğini ve sarsıldığını hissedebiliyordum. "Bir iblis. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen kırmızı renkli garip bir yaratık." Sertçe ürperdi. "Evan'a saldırıyor ve ona garip bir dilde tıslıyordu. Ne söylendiğini anlayamadım. Ama iyi olmadığını biliyordum." Başını üzüntüyle kendi kendine salladı. "Evan'ı öldüreceğimi düşünmüştüm.

onu tehlikeli bir şey yaparken buldum, ama onun yerine saldırıya uğradığını gördüm. Ne yapacağımdan emin değildim, yardımımı ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordum ama yine de denedim. İyi bir dövüşçü değilim ama denedim. Birbirimizden hoşlanmamamız gerektiğini biliyorum ama onun bir iblis tarafından saldırıya uğramasına izin veremezdim. Bu yüzden ..." Başını öne eğerek dehşet içinde nefes almamı sağladı. "Ama ben her şeyi daha da kötüleştirdim. Benim yüzümden Evan kötü bir şekilde sona erdi. İblis aniden ortadan kaybolmasaydı öldürülebilirdi bile. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir anda ortadan kayboldu."

Belki de bu bize karşı bir uyarı mesajıydı ya da iblis başka bir şey üzerinde çalışmak için çekilmişti. Emin değildim ama önemi yoktu. Evan hayatta olduğu sürece, önemli olan buydu. Her nefes alışında göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Ama tam olarak "iyi" değildi.

"Onun için ne yapabiliriz?" Andrew'a sordum. "Birini aramamıza gerek var mı?"

"Üstesinden gelebilirsin," diye beni rahatlattı. "Onu iyileştirmek için yeterince büyün var. Kendinden şüphe etme."

Başımı salladım ve nefes nefese kaldım, haklı olduğunu umuyor ve dua ediyordum. Şu anda her şey bana bağlıydı ve her şeyi etmediğimden emin olmam gerekiyordu. Evan'ın hayatı . Bu yüzden yavaşça yattığı yatağa doğru yürüdüm ve ellerimi göğsüne bastırdım. Büyümün derinliklerine daldığımda bu adama duyduğum sevgi içime doldu ve onu iyileştirmek için çaresizce içimden akmasına izin verdim.

"HA? NE?" EVAN'IN SESİ KARANLIKTAKİ SESSİZLİĞİ BOZMADAN HEMEN ÖNCE

Sabah saat 1'de nihayet gözlerini açtığında kalbim sevinçle şarkı söylüyordu. Tüm sıkı çalışmamın karşılığını sonunda almıştım. "Felicia?"

"Oh Tanrım." Ellerimi göğsünden ve onu kucakladım. Kendini güçsüz hissettiğini söyleyebilirdim ama vücudundaki yaşamı hissedebiliyordum ki bu da ihtiyacım olan tek şeydi. "Sen iyisin. Bilmiyorsun

Ne kadar . Orada ne oldu, Evan? Andrew senin haklı olduğunu ve onu kurtardığını ama yaralandığını söyledi..."

"Beni iyileştirdin mi?" diye sordu onun yerine. "Beni kurtardın mı? Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Tabii ki. Sen benim en iyi arkadaşımsın." Yüzümden akan gözyaşlarıyla alnımı onunkine yaslayıp gözlerinin içine baktım. "Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun, değil mi? çok korkuyordum. Tahmin bile edemezsin."

"Aman Tanrım, harikası." O da kollarını bana dolayarak bu iyiliğe karşılık verdi. "Tahmin bile edemezsin. Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim. Bir daha böyle tek başıma dışarı çıkmak gibi çılgınca bir şey yapmayacağım."

"Haklıydın. Bize birinin bizi takip ettiğini söylemeye çalışan sendin..."

Birdenbire sesim boğazımda düğümlendi, çünkü atmosferde bir değişiklik olmuştu. Diğer çocuklar da bizimle birlikte odadaydı, hepsi yatakta farklı açılarda ve pozisyonlarda uyuyorlardı ama arka plana karışmışlardı. Kendi küçük balonumuzda sadece Evan ve ben vardık ve hoşuma gitmişti. Ona karşı hissettiğim duygular yüzeye çıktı ve daha fazla kendimi tutamadım. şeylerin farklı olmasına ihtiyacım vardı, işleri bir çentik yukarı taşımamıza ihtiyacım vardı, o şimdi hayattaydı ve orada neler olabileceğini görmemizin zamanı gelmişti.

İlk hamleyi kimin yaptığından emin değildim, ben miydim yoksa Evan mı, ama bildiğim bir sonraki şey, tutkuyla, hararetle, yarın yokmuş gibi öpüşüyorduk ve itiraf etmeliyim ki bundan gerçekten hoşlandım. Beni tüketti ve başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar yoğun bir duygu havai fişegine boğdu ve hiç bitmesini istemedim...

BÖLÜM 10

A N D R E W

TAM OLARAK NE OLDUĞUNU ANLAYAMADIM AMA BİR ŞEYLER VARDI.

Bu sabah havada farklı bir hava vardı. İlk başta bunun dün geceki iblis saldırısı yüzünden olduğunu düşündüm ve benim kendimi suçladığım kadar diğerlerinin de beni suçladığını düşündüm. Yaptıklarımı kafamda tekrar tekrar gözden geçirmekten ve her yanlış adım için kendime lanet etmekten kendimi alıkoyamıyordum... Evan'la bir daha arkadaş olup olamayacağımızdan emin değildim, bunun için köprünün altından çok sular akmış gibi görünüyordu ama işleri berbat etmem ve onu üzmem, hatta incinmesine neden olmam buna yardımcı olmayacaktı.

Ama zaman , öyle olmadığını anladım. Yüzeyin altında başka bir şey vardı. Dinamikler değişmişti ve ben nedenini bilmiyordum. Bu beni bir şekilde sınırlendirmeye başlamıştı.

"Tamam, bazı haberlerim var!" Trent garip sessizliği bozarak duyurdu. "Profesör bizi Galler'deki Conway Kalesi'ne gönderiyor. Orası senin bölgen, değil mi Andrew?" Başımı salladım. "Tamam, harika. Bu kaleyi biliyor musun?" Yine başımı salladım. "Öyleyse bize etrafı gösterebilirsin. Bunu hızlıca yapmamıza yardım et."

Yetimhanede büyüdüğüm ve ailem tarafından istenmediğim için Galler'in benim için pek de mutlu anıları yoktu ama bugün herkesin iyiliği için bunu bir kenara itecektim. Dün gece her şeyi berbat ettim ve bunu bir daha yapmayacaktım. Güçlü olacak ve başımı tutacaktım, bu adamların geri kalanından bir şeyler öğrenecektim.

"Tamam, peki oraya nasıl gideceğiz?" Trent sırayla hepimize baktı ve bir yanıt bekledi. "Bu sefer ayrılmamız gerektiğini düşünmüyorum. Dün gece yaşadıklarımızdan sonra, hepimizin bir arada kalması daha güvenli olur."

Felicia, "Hepimizi büyü kullanarak taşıyabilirim," diye önerdi. "Bu şekilde birkaç dakika içinde orada olabiliriz. Güne devam edin..."

"Bütün gece boyunca sihrini kullandığını unutma," diye hatırlattı Trent ona. "Evan'ı canlandırmak için, yani hepimize yetecek gücün olmayabilir. Bunun yerine toplu taşıma araçlarına binmek iyi bir fikir olabilir..."

"Ben yaparım," diye araya girdim. "Felicia kadar güçlü olamayacağımı biliyorum ama en azından ikinizi oraya götürebilirim. İki gruba ayrılabiliriz. Felicia bir kişiyle, ben iki kişiyle... Bu işe yarayabilir, değil mi?" Henüz kimse bana bir şey vermiyordu. "Ayrı olacağımızı biliyorum ama sadece birkaç dakikalığına..."

"Tamam, evet," diye hemen kabul etti Felicia. "Sanırım en iyi yol bu olabilir. Bir an için ayrılalım. Joshua, en hafif sen olduğun için seni ben alacağım, senin için de uygunsa Andrew?" Başımı salladım, istesem de hayır diyemeyeceğimi biliyordum. Bu iki adamın yanında, bu yolculuğa ilk başladığımız zamana göre biraz daha rahattım. "Pekâlâ, artık gitmeliyiz. Artık burada takılmanın bir anlamı yok. Burayı sevmiyorum."

Felicia Stonehenge'in etrafındaki büyüye karşı *gerçekten* nefret duyuyordu. Ben de anlamamıştım; çok dramatik bir şey fark etmemiştim ama onun içgüdülerine karşı çıkabilecek kadar da bilgim . Yine de yola çıkmaya istekliydim. Felicia ve Joshua aceleyle hemen yola çıktılar ve bana için çok az zaman verdiler.

"," dedim diğerlerine. "Bana bir saniye izin verin. Banyodan eşyalarımı almam ."

hızlıca almak için acele etmeye başladım, ancak yatak odasına tam olarak geri dönmeden önce, bir parçası olmamam gereken bir konuşmanın devam ettiği hemen anlaşıldı. Yine de, bitirmelerine izin vermek için kapının yanında duraklamaktan kendimi alamadım. Kulak misafiri olmaya çalıştığımdan değil, ama onlara geri dönmek için işaretimi beklerken bunu tam olarak kaçıramazdım.

"...yani, sen ve Felicia dün gece öpüştünüz mü?" Trent şok içinde nefesini tuttu ama dehşete kapılmadı. Benim içimde hissettiğim gibi değil. Kıskançlığa kapıldım. Evan'ın Felicia üzerinde hak iddia ettiğini zaten biliyordum ama şimdi gerçekten hak iddia . Eğer *onu* öpmüş olsaydı bana *asla* bakmayacaktı. Duygularımı içimde tutmaya çalışmak için karnımı sıktım.

"Evet, ama sabah bu konuda hiçbir şey söylemedi," diye yanıtladı Evan. "Sence endişelenmeli miyim?"

"Seni tam olarak görmezden , değil mi? Sadece burayı sevmediğini düşünüyorum. Kafasında burada sihirli bir hile olduğu düşüncesi var, bu yüzden muhtemelen bir an önce çıkmak istedi."

"Ama ya bu her şeyin sonuysa?" Evan umutsuzca sordu. "Zaman konuda konuşmak daha da tuhaflaşacak. Sadece aklının nerede bilmek istiyorum, anlıyor musun? Bu benim için çok kafa karıştırıcı."

"Konuş onunla. Galler'e varır varmaz. Ona nasıl hissettiğini söyle. Felicia'ya karşı o kadar uzun zamandır bir şeyler hissediyorsun ki sonunda bunu söylemen mantıklı. Bunu dile getirmelisin." Evan'dan bir mırıldanma geldi ama ben duyamadım. "Eğer seni reddederse en azından öğrenmiş olursun. Bir kapanış yapmış olursun."

Ama Evan'ın nasıl hissettiğini biliyordum. Eğer Felicia'nın beni reddetmesiyle ilişkiyi bitirirsem nasıl tepki vereceğimi bilemezdim. Kolayca kaldırabileceğim bir şey olmayacağı kesindi. Ama görünüşe göre konuşma şimdilik sona ermişti ve benim için odaya tekrar girip hiçbir şey duymamış gibi davranma zamanı gelmişti.

"Gidelim mi?" İnce, hafif sahte bir gülümsemeyle sordum. "Diğerleriyle tanışmak mı?"

Evan ve Trent etrafımda döndüler ve hepimiz el ele tutuştuk. Sihri harekete geçirirken ikisine de bakamadım çünkü hepimiz aynı odadayken Felicia'nın Evan'öptüğü düşüncesiyle dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Kıskançlığın beni alt etmesine ve bu yolculuğu mahvetmesine izin veremezdim...

Birkaç dakika sonra Conway Kalesi'nde Felicia ve Joshua bizi bekliyordu. Buraya gelmemizin ne kadar uzun sürdüğü konusunda şüpheleri varsa da ikisi de bu konuda bir şey söylemedi.

"Burası Conway Kalesi, değil mi?" Felicia bana sordu. "Peki, içeri girelim mi? Bir tur atalım mı?"

"Elbette." Başımı salladım. "Buraya gençken bir kez gelmişim ama hakkında fazla bilgim yok. Sonunda buraya hiç düşünmemiştim, bu yüzden bu konuda çok fazla araştırma da yapmadım, bu yüzden çok fazla bilgim yok."

Felicia bana şaşkın bir bakış attı, onu suçlayamazdım. Çok fazla araştırma yapmadığım için Galler hakkındaki tarihi bilgim biraz sınırlıydı ama sorun değildi, burada sorguya çekebileceğimiz tur rehberleri olduğunu biliyordum. Tabii ki şüpheli bir şekilde değil, sadece ilgili ve rahat bir .

"Doğru," dedi sonunda bana gülümseyerek. "O zaman gidip turist gruplarına katılalım ve neler söyleyeceklerini dinleyelim."

GERİ ÇEKILMENİN VE İLK BİRKAÇ TURA KATILMAMANIN

Trent başta karşı çıkmaya çalışsa da gruplar iyi bir fikirdi çünkü *doğru* tur rehberini bulmamız gerekiyordu. Bize gerekenden biraz daha fazlasını verecek, eğer istersek kanlı ayrıntılara girecek biri hakkında bir fikir edinmem gerekiyordu ve yapmakta haklıydım. Gary mükemmeldi. Bize çok heyecan verici bulduğu küçük gerçekleri anlatmaktan zevk alıyordu.

"Peki, kuyuda ne oldu?" Daha yakından bakmak için öne doğru eğilirken sordum. İçgüdülerim karıncalanıyordu, önemli bir şey olmalıydı çünkü tam ortasıdaydı. "Biraz kötü görünüyor."

Gary başını geriye attı ve güldü. "Oh, yanılmıyorsun! Kanlı bir geçmişi var. Kaledeki mahkûmlar ceza olarak aşağı atılırdı. Çoğunun kemikleri kırıldı ama içlerinden yedisi öldü."

Hmm, yine yedi. İşler dönüp dolaşıp bu sayıya geliyordu. Yedi ölümcül günahla başka bir bağlantı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım ama şüpheli görünmeden bunu sorabileceğimi sanmıyordum.

"Pekala, kuyudan doyasıya yararlandıktan sonra, kaleyi görmek için dışarı çıkma zamanı geldi. Bu, İngilizlerin Galler'i işgali sırasında kullanılmış ve çok şiddet içeriyor. Eğer kuyu hikayelerini sevdiyseniz, bunu da seveceksiniz..."

Grup olarak dışarı çıkmaya başladık ama daha fazla uzaklaşmadan Felicia kolumdan tutup beni bir kenara çekti. Evan'ı öptüğünü öğrendikten sonra tekrar gözlerinin içine bakmanın zor olacağını düşünmüştüm ama güzelliği beni tekrar kendine çekti ve kendimi ona tekrar aşık olmaktan alıkoyamadım. Bir aptal gibi.

"Sanırım işaret kuyunun dibinde," tısladı bana. "Hissedebiliyor musun? Sanırım oraya inmemiz gerekebilir. Ama tabii geceleyin, yani daha çok gizlice."

"Bunu yapabiliriz," diye kabul ettim. "Hissedip hissetmediğimi bilmiyorum ama zaten senin duyuların benimkilerden çok daha iyi."

"Ayrıca, şiddet geçmişi..." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Demek istediğim, Büyük Britanya'daki çoğu yerin şiddet dolu bir geçmişi var, bu yüzden bu çok farklı değil, ama bu bir iblis portalı olmasının nedenlerinden biri olabilir."

Haklıydı ama teorilerimizden herhangi biri doğru olabilirdi. Hiçbirinden gerçekten emin olamazdık. Bu yüzden şimdilik Gary'nin turuna devam etmemiz ve yol boyunca öğrenebileceğimiz başka bir şey olup olmadığına bakmamız gerekecekti.

JOSHUA KALE DUVARLARININ ÜZERİNDEN UÇARAK KOLAYCA İÇERİ GİRDİ VE TRENT tilki formunda tırmanmak için küçük bir boşluk buldu. Evan, Felicia ve ben ise farklı bir konuyduk. Tüm bunlar başladığından beri ilk kez diğerlerine yardım edecek kişi *ben* olacaktım çünkü bir elfe dönüşebiliyor ve tırmanmalarına yardım etmek için gücümü çevikliğimi kullanabiliyordum. Ortalama bir elf gibi görünmüyor olabilirdim ama bir elf kadar becerikliydim.

Felicia hiç tereddüt etmedi, hiç telaşlanmadan hemen ona yardım etmeme izin verdi ama Evan bu fikirten daha çok etkilenmiş görünüyordu. Bakışlarımla sessizce ona yardım etmek istediğimi anlatmaya çalıştım.

Özür dileyip bir daha hata yapmayacağımı söyledim ve sonunda planımı kabul etti. Bedenini ellerime almama ve duvara tırmanmasına yardım etmeme izin verdi. Bunun bizim için muhtemelen doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşünmeden edemiyordum. *Arkadaş* olamayacağımızdan emin değildim ama samimi olmak başka bir şeydi. Bunu yapabiliydik.

Kendimi duvardan kurtardıktan sonra içeri girdik. Görünüşe göre öngörülebilir gelecekte birlikte olma planına gerçekten sadık kalıyorduk ki bunun iyi bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ayrıyken pek iyi değildik. Ayrı ayrı becerilerimiz birlikte, ayrı olmamızdan daha iyi işliyor gibiydi.

"Kuyuya," diye fısıldadı Felicia. "Gidelim ve teorimin doğru olup olmadığını görelim."

Gergindi, vücudunda muhtemelen hepimiz tarafından eşleştirilen bir endişe gümbürtüsü vardı. Benim dışımda. Ben o kadar endişeli değildim ama kararlıydım. Kuyuya inecek kişinin ben olacağımı zaten biliyordum, bu kararı daha önce vermiştim. Evan'ın benim yüzümden iblis tarafından incitilmesiyle telafi etmem gereken çok şey vardı ve bunu başarmak için doğru becerilere sahiptim. Oraya inip bir çırpıda fotoğraf çekebilirdim.

Kuyuya yaklaştıkça sinirlerim daha da gerildi. Hatta beni biraz etkilemeye başladı. Ama durmamı kadar yakın değildi. Elimi kaldırdım ve onlara planımı anlattım.

"İyi olacak mısınız?" Felicia bana sessizce sordu. "Yaralanmanı istemiyorum."

"Bunu yapabilirim. Benim için endişelenmeyin. Bir dakika içinde halledebilirim. Her şey girecek."

"Emin misin?" Trent de katıldı. "Çünkü kendini feda etmeni istemiyoruz..."

"İnanın bana, bu yüzden buradayım. Ben bunun için yaratıldım. Bunu yapabilirim."

Felicia beni sıcak bir sarılma için kendine çekti. "Orada kendine iyi bak. Yardıma ihtiyacın olursa seslen."

Evan bile biraz endişeli ama ben yılmadım.

Daha uzun parmaklarımı ve kavrayışlı ayak parmaklarımı kullanarak kuyuya tırmandım ve biraz aşağı indim ve elbette sembolü buldum. İşareti gördüm ve bir çektim. Aslında birkaç fotoğraf çektim çünkü duvarı tekrar tırmanmaya başlamadan önce karanlıkta bile iyi bir fotoğraf çekebildiğimden emin olmak istiyordum. Dediğim gibi, girip çıktım. Hiç sorun yaşamadım. Bunu için kesinlikle başka birinin yardımına ihtiyacım yoktu. Burada hiç sorun yoktu. Neredeyse kuyunun tepesine ulaşp başımı dışarı çıkarana kadar herkesin panik içinde adımı seslendiğini duydum. Bu çok garipti, aşağıda sembolün etrafında işitmemi engelleyecek bir büyü olmalıydı. Oradayken tek bir ses bile bana ulaşmadı. Daha hızlı hareket ettim.

" oluyor?" Serbest kalır kalmaz talep ettim. "Başka bir iblis mi? Biri saldırıya mı uğradı? Tanrım, Joshua nerede? Yakalanmadı ya da başka bir şey olmadı, değil mi? Nereye gitti?"

Gözlerim hemen Evan'a gitti, fiziksel olarak iyiydi ama dehşete düşmüş görünüyordu. İblis tepesindeyken görüldüğü kadar korkmuş değildi yine de.

Felicia sesi titreyerek, "Yetkililer," diye beni bilgilendirdi. "Peşimizdeler. Kaçmamız ve eşyalarımızı almamız gerekiyor. Joshua otelden eşyalarımızı almak için önden gitti çünkü hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

"Ben aşağıdayken ne oldu? Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Sadece bir anlığına , değil mi? Ama içeri girdiğimde her şey yolundaydı ve şimdi dışarı çıktığımda sanki dünya tersine dönmüş gibiydi. Bu delilikti. Gerçekten kafa karıştırıcıydı. Kafamı birkaç dakikamı aldı.

"Evan... başka bir iblis olduğunu düşündü ve kontrol etmek için dışarı çıktı. Kurt formundayken yetkililerin peşimize düştüğünü duymuş. Henüz nerede olduğumuzu bilmiyorlar ama fazla vaktimiz yok."

"Kahretsin." Önce bir iblis peşimizdeydi, şimdi de yetkililer. Bu kötüydü, her şeyi berbat ettiğimizi ve bunu öğrendiklerinde akademinin hiç de mutlu olmayacağını hissediyordum. "Yani, gitmeliyiz, değil mi?"

Felicia elimi tuttu ve Joshua ile birlikte otele varana kadar beni büyülü seyahat küresinin içinden geçirdi. Acelesi olduğu için neyin kime ait olduğunu umursamadan eşyalarını aceleyle çantalara atıyordu, biz de ona katıldık ve aynısını yaptık. Hepimizin yakalanıp atılacağını düşündükçe kalbim ağzıma geliyordu. Diğerlerinin hapishaneden kaçmalarına yardım edebilecek aileleri vardı ama benim kimsem yoktu. Muhtemelen suçu üstlenmesi gereken kişi ben olacaktım çünkü dünyada tek başıyım.

Elbette bunu onlar için yapardım ama bu korkutucu olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Şimdi nereye?" Hepimiz otelin dışına koşarken ben talep ettim. "Bir planımız var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Felicia. "Sadece koşacağız. Hep birlikte. Sakın kaybolmayın. Şu anda birbirimize ihtiyacımız var."

Ve sonra hepimiz için havalanma vakti geldi. Hepimiz insan formumuzda kaldık çünkü bu şekilde bir arada kalabiliyorduk ama bu bizi çok daha görünür kılıyordu. Beynimin umutsuzca bizi kimin ihbar ettiğini bulmaya çalışmasına engel olamadım. İblislerin tarafında bize müdahale eden biri miydi? Yoksa bizi şatoya girerken gören ve şakacı falan olduğumuzu düşünen endişeli bir yoldan geçen biri mi?

Bilmemekle aram iyi değildi. Bilmemek beni öldürdü.

BÖLÜM 11

FELICIA

"NEREYE GIDIYORUZ?" EVAN ARKAMDAN SESLENDİ. "FELICIA, BİZ kaçmaya devam edemeyiz. Bir plana ihtiyacımız var."

Dürüst olmak gerekirse, yavaşlayıp etrafıma baktığımda Evan'ın haklı olduğunu görebiliyordum. Çılgınca koşmaya devam edemezdik çünkü zaten büyük ölçüde kaybolmuştuk. Biraz sığınak bulmak ve bize saklanacak seçenekler sunmak için yakındaki ormana gitmiştim ama şimdi bunun biraz hata olabileceğini fark ettim.

"Kahretsin." Korku ve adrenalin vücudumda ışık hızıyla ilerlemeye devam ederken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Başımdan ayak parmaklarıma kadar sıcak ve başım dönüyordu ve bu doğru düşünmeme yardımcı olmuyordu. "Ne yapacağız? Neden takip edildiğimizi bile bilmiyoruz. Bir şekilde iblis olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Evan kararlılıkla başını salladı. "Birisi haneye ettiğimiz için ihbarda bulunmuş. Sanırım biri bizi duvarların üzerinden atlarken görmüş."

Evet, bu doğrudu ve aynı zamanda bu konuda unutmaya devam ettiğim bir şeydi. Bu görevin ne kadar kafa karıştırıcı olduğu, ne yaptığımızı ne kadar az anladığım önemli değildi, sonuçta bu daha büyük bir iyilik içindi. İnsanlara yardım ediyorduk ve yakında her şeyin anlam kazanacağını umuyordum. Belki kahraman bile olabilirdik.

"Duyduğun bu mu?" Sadece kontrol etmem gerekiyordu ve Evan başını sallayarak bunu onayladı. "Tamam, en azından bize doğru gelen şeytani bir şey değil. Her ne kadar emin olamasak da

Sanırım iblis ortadan kaybolduğuna göre hâlâ takip edilmiyoruz. Ölmedi, bu yüzden hala olabilir..."

"Evet, boku yedik," diye onayladı Evan. "Mümkünse gözden uzak bir yere gitmeliyiz." Düşünceli bir şekilde çenesine vurarak her zamanki gibi alfa rolüne büründü ve hepimizi başımıza geleceklerden korumaya çalıştı. "Bulunmayacağımız bir yerde kalmamız gerek. Bizi koruyacak birine... Andrew!" Aklına bir fikir geldi ve bir ampul gibi parladı. "Galler'de ailen yok mu? Daha önce bu kaleye gittiğini söylemiştin. Onlarla kalamaz mıyız? Sadece birkaç saatliğine, biz bir plan falan yaparken..."

"Hayır." Andrew hemen inanılmaz derecede rahatsız oldu. Bu vücut dilinden de anlaşılıyordu. Sertleşti ve omuzları neredeyse kulaklarına doğru yuvarlandı. "Hayır, iletişim kurabileceğim kimse yok..."

Yapması gerektiği gibi olayı akışına bırakmak yerine, Evan'ın öfkesi onu daha da sinirlendirdi. "Andrew şu anda küçük bir sürtük gibi davranma. Gırtlığımıza kadar boka batmış durumdayız. Birine ihtiyacımız var ve şu anda bize yardım edebilirsin."

"Üzgünüm, Evan. Eğer yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım. Seninle birlikte bu karmaşanın içindeyim..."

"Pek de öyle davranmıyorsun." Evan sanki ruh halinin sebebi benmişim gibi bana baktı. "Hiçbirimiz umurunda değilmiş gibi davranıyorsun. Çok iyi arkadaş olmadığımızı biliyorum ama gerekirse sana göz kulak olurum."

Andrew'a yaklaşmaya başladığında, neredeyse ona meydan okuyormuş gibi, Joshua ve Trent bir şey olmasını önlemek için yaklaşma ihtiyacı hissettiler. Bu beni tedirgin etti. Kavga etmelerini istemiyordum, ikisinin de zarar görmesini istemiyordum. Peki ya Evan şekil değiştirmeye karar verirse? Kurt formu oldukça korkutucu olabilirdi.

"Durun!" Her ikisinin de yüz ifadelerinin daha bir şeye dönüştüğünü gördüğümde seslendim. "Kesin şunu."

"Andrew'un bize yardım etmesi gerekiyor," diye homurdandı Evan bir canavar gibi. "Şu anda çok mantıksız davranıyor."

"Yapamam." Çaresizce omuz silktili. "Hiçbirimize yardım edemem. Yapabilseydim yapardım ama bu mümkün değil..."

"İnatçılık ediyorsun ve ben burada durup bunu dinlemeyeceğim." Evan öfkeyle homurdandı. "Hepimizi güvende tutmak istemediğine inanamıyorum. Felicia'yı bile, belli ki ona bir şeyler hissediyorsun." Olduğum yerde donup kaldım, bu işin nereye varacağından daha da korkuyordum. "İnkâr etmeye çalışma, ona nasıl baktığını hepimiz gördük."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." Andrew'un bunu inkâr etmediğini fark etmeden edemedim. "Burada başımız belada. Ne yapacağımıza karar vermeliyiz..."

Bu Evan için çok fazlaydı, onu sınırın ötesine itti ve öfkeyle Andrew'a saldırdı. Eğer Trent araya girip Evan'ı yakalayarak işin çığırından çıkmasını engellemeseydi, neler olacağını kimse bilemezdi. Ödüm koptu. Andrew da korkmuş gibi geriye doğru uçtu.

"Evan, Tanrı aşkına! Benim ailem yok, tamam mı?" Andrew tersledi. "Bu yüzden gidebileceğimiz bir yer yok. Görünüşüm yüzünden ailem tarafından terk edildim. Normal bir elfe hiç benzemediğimi fark etmemiş gibi davranmaya çalışmayın. Sanırım ailem çok gelenekçi olmalı ve beni, ucubeyi istemediler..." Acı bir şekilde tersledi. "Yani beni öylece bıraktılar. Burada bir çocuk evinde büyüdüm, bu yüzden bu bölgeyi biliyorum, bu yüzden buradayım, ama oradaki çocukların biz kaçak olarak ortaya çıkmadan da başlarında yeterince dert var. Bu yüzden öfkenizi kontrol altında tutarsanız gerçekten minnettar olurum."

Şüphelendiğim gibiydi, ama içimde bir his olsa da, tüm bunları Andrew'dan duymak yine de zordu. Başta Evan olmak üzere diğer çocuklar da şok olmuşlardı, Evan şu anda tamamen suçluluk duygusu içinde yüzüyor gibiydi.

"Oh, kahretsin, üzgünüm....." Evan hızla söyledi, kelimeler ağzından bir şelale gibi dökülürken neredeyse birbirine karışıyordu. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Bu benim davranışımı mazur göstermez. Seni o şekilde itmemeliydim."

Andrew çok da önemli değilmiş gibi başını salladı ama gözlerindeki acıyı . Bu, hayatı boyunca taşıdığı bir şey gibi görünüyordu, yeterince iyi olmadığı hissi, ki bu doğru değildi. Yüzündeki o ifadeyi daha fazla görmek istemediğim için ona doğru yürüdüm, aradaki mesafeyi kapattım ve ona sıkıca sarıldım.

"Anlıyorum," diye mırıldandım ona sessizce. "Elflerin olabileceğini biliyorum. Tecrübem var..."

"Öyle mi?" Andrew şaşkınlıkla bana bakmak için geri çekildi. "Ama sen bir druidess değil misin?"

"Evet." Saçlarımı kulaklarımdan birinin arkasına sıkıştırdım, kimsenin bilmediği bir şeyi ortaya çıkarmaya hazırdım, Evan'ın bile. Muhtemelen şüphelenmişti ama ben hiçbir şeyi doğrulamamıştım. "Kulaklarımın görünmesinin bir nedeni var. Çünkü ailemde, baba tarafımda bir elf var. Aslında onun büyükbabası. Ama elf topluluğunda kendisinden beklenen şekilde davranmadığı için dışlanmış. Babam bile çocukken uğradığı tacizi hatırlayabiliyor, bu da hayatı boyunca buna katlanmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Pek affedici değiller, değil mi?"

Bu yüzden kimseye söylemedim, çünkü olumsuzlukların üzerime gelmesini istemiyordum. Şimdiye kadar radarın altından kaymayı başarmıştım, ancak bunun bu insanlarla paylaşılması gerekiyordu çünkü bu Andrew'un kendini daha hissetmesini sağlayacaktı. Bu ona farklı hissedene, farklı *olan* tek kişinin kendisi olmadığını gösterecekti. Umarım bu bizi birbirimize daha da yakınlaştırır ve diğerlerinin de birbirimize ihtiyacımız olduğunu ve birbirimize güvenebileceğimizi fark etmelerini sağlardı. Bu da tüm bunlardan sağ çıkmamıza yardımcı olacaktı. Eğer aynı takımda olursak her şeyi yapabilirdik.

"Yapabilir miyim?" Andrew kulağıma dokunmak için uzanırken sordu. Başımı salladım ve hissetmesine izin verdim. Onun elf olmasına rağmen benim kulaklarımın onunkilerden çok daha fazla elfe benzemesi komikti. "Vay canına, kulakların çok güzel. Bayıldım onlara."

Bir yandan kulağıma dokunmaya devam ederken bir yandan da gözlerimin içine sevgiyle bakınca midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Evan kesinlikle haklıydı, Andrew bana karşı bir *şeyler* hissediyordu ve benim de ona karşı bir şeyler hissettiğimden oldukça emindim. O yaratıyordu

İçimde bir fırtına bulutu vardı ve şimşek çakmadan önce ne kadar zaman emin değildim. Ona uzanmak ve onu öpmek için yoğun bir istek duyuyordum ama diğer herkesin gözleri üzerimizdeydi. Evan'ın ensemdede delikler açtığını hissedebiliyordum... Sanırım bu, paylaştığımız öpücük hakkında henüz konuşmadığımız için mantıklıydı, ki bu konuşulması gereken bir konuydu.

Ne yazık ki bu yüzden kontrolü kaybetmemek için Andrew'dan gerekiyordu.

"Peki, nerede kalacağız?" diye sordum. "Çünkü artık otele geri dönemeyiz, değil mi?"

Joshua, "Aslında her ihtimale karşı yanıma kamp malzemeleri almıştım," diye itiraf etti. "Bir izci gibi, her zaman hazırlıklı olmanın mantıklı olduğunu düşünürüm. Bu da şu anda çok işime yaradı... Ama odadan telaşıyla şeyi çantalara doldurdum, o yüzden hepsi karışmış olabilir. Herkesin çantasında bir şeyler var."

kimin olduğunu bilmezken ormanın ortasında kamp yapma fikrine pek sıcak bakmıyordum ama başka bir yere de , değil mi? Yetkililer bizi arıyordu ve bu da tüm otelleri menzile dışında bırakıyordu. Bizi taşımak için büyü de kullanamazdım, bizi bulmak için bölgedeki büyülü izleri takip etmeleri ihtimaline karşı, bu da kamp yapmanın tek seçeneğimiz olduğu anlamına geliyordu.

"Gidip bir açıklık arayalım o zaman," diye cevap verdim biraz . "Hepimize yetecek kadar alanı olan bir yer bulalım. Eğer kaderimizde yıldızların altında bir gece geçirmek varsa, öyle olsun. Bu konuda kavga etmeyi de bırakabiliriz."

"Ne eğlence ama," diye homurdandı Evan, Andrew'la yaşadığı aşağılayıcı an unutulup gitmiş, hemen tatsız moduna geri dönmüştü. Ama umarım sonsuza kadar değil çünkü daha fazla kavga istemiyordum. "Burada kamp yapmak. Harika!"

Gece boyunca çok az uyuyacağımızı düşünürsek, bunun aramızdaki gerginliği azaltmasına imkân yoktu. Ama tek yapmam gereken umut etmektir çünkü planımız gözden uzak kalmak ve yarın tekrar harekete geçmek için yeterince dinlenmektir. Bir sonraki durağımız neresi olursa olsun, bu yer

dikkatleri çekmedik. Eminim akademinin bizden beklediği bu değildi. Gerçekten daha dikkatli olmamız gerekiyordu.

ÇADIRLAR ETRAFIMIZI ÇEVRELEDİ, UMARIZ DIŞARIDAN GELEN IŞIĞI ENGELLER.

Çünkü ışığın yerimizi ele vermesinden biraz korkuyordum ama yaklaşık bir saattir yanıyordu ve yakalanmamıştık. Andrew onun fikrini sınamak için düşüncesizce ya da çılgınca bir şey yapmak istemiyordu ama yetkililer hâlâ peşimizdeyse çoktan bulunmuş olmamız gerektiğini düşünüyordu. Yine de Joshua'nın sık sık yer değiştirerek bölgeyi yukarıdan devriye gezmeye devam etmesine ve Evan ile Trent'in sırayla yerde arama yapmasına minnettardım.

"Şimdiye kadar her şey yolunda mı?" Joshua bize tekrar yerde katılırken ona sordum. "Sence iyi olabilir miyiz?"

"Gerçekten istiyorum. Ama ihtiyacın olduğu sürece kontrol devam edeceğim. Kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Ona ıslıl ıslıl gülümsedim. "Bir gün harika bir koca olacaksın."

Bu yorumun sadece bir şaka olması gerekiyordu, ancak Joshua bunu beklediğimden çok daha ciddiye aldı ve sanki düşündüğü tek şey romantik bir ilişki içinde olmakmış gibi cevap verdi.

"Ah, biliyorum." Ağzı çok ciddi bir çizgide başını salladı. "Bir haremde olmaktan hoşlanacağımı düşünüyorum çünkü aşık olma fikrini seviyorum, yani kim sevmez ki, haksız mıyım? Ama aynı zamanda etrafımda bir grup en iyi arkadaşımın olması fikrini de seviyorum. Koruyabileceğim ve birlikte eğlenebileceğim erkekler ve onlar da benim için aynı şeyi yapabilirler. Kendime ait bir haremim olmasını düşündüğümde, bu üremeden çok daha fazlası anlamına geliyor. Elbette herkes kendi türünün hayatta kalmasını ister ama ben güvenebileceğim insanlar istiyorum. Halkımı istiyorum, uyum sağlayabileceğim bir yer istiyorum."

Aman Tanrım. Sözleri karşısında nutkum tutuldu. Korkudan ve derslerime odaklanma ihtiyacından dolayı her türlü romantizmden kaçınarak o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bu

İfade ediş şekli kulağa gerçekten hoş geliyordu. Güvenli ve aynı zamanda eğlenceli. Şansım olsa benim de katılabileceğim bir şeydi. Kahretsin, Joshua fikrimi mi değiştiriyordu?

"Peki ya sen?" Lanet olsun, bunu bana çevireceğini tahmin etmeliydim. "Senin gibi çarpıcı bir kadın. Akademideki ilk haftanızda kapılmadığınıza şaşırdım."

Bir kahkaha attı ve ancak Evan'ın sahiplenici, öfkeli bakışını hissettiğinde durdu. Joshua'ya sanki benim haremim bir parçası olmamı istemiyormuş, beni kendisi için istiyormuş gibi bakıyordu. Ama bu işe yaramazdı. Bire bir büyümlü ilişkiler asla zaman testini sürdüremezdi çünkü her zaman bir şeyler eksik olurdu.

Soru benimle ilgili olduğu için aramızdaki gerginliği ortadan kaldırmamanın bana bağlı olduğunu biliyordum, bu yüzden alaycı bir tonda devam etmeye ve bunu biraz şaka olarak ele almaya karar verdim. En kolay yol buydu.

"Tanıdığım tüm erkekler yalnız," diye güldüm. "Evan'ın yanında başka kurt yok, Trent yalnız bir tilki, Andrew yalnız bir elf ve sen bile şu anda tek başına bir şahinsin. Bir kız geleneklere uymak istiyorsa ne yapmalı?" Sırıttım ve omuz silktim. "Sanırım bu durumda ben de yalnız kalıyorum."

"Bunu hiç anlamamıştım," diye düşündü Joshua. "Tek bir şekil değiştiren türe bağlı kalma ihtiyacını. Demek istediğim, elbette, söylediğinizde hepimiz yalnız gibi görünebiliriz, ancak birlikte, bir ekip olarak neler başardığımıza bir bakın. Farklı beceri setlerimizi birlikte çalışmak ve hepimizin hayatta kalmasını sağlamak için kullandık. Bence biz bir grup olarak diğer haremleden daha fazla birbirimize aitiz çünkü birbirimizi tamamlıyoruz. Yani, bu çemberin dışında ihtiyacımız olan şeylere sahip olmasak da, içimizde var. Burası kendimi ait hissettiğim bir yer."

Çok geçmeden Joshua'nın sözlerinin daha çok Andrew'a yönelik olduğu, kendi ailesi olmasa da bizimle her zaman bir arkadaşlığı olacağını bildirmek için söylediği anlaşıldı, bu çok tatlı ve açıkça çok ihtiyaç duyulan bir şeydi, ama beni düşünmeye sevk etti. Karma bir harem, daha önce varsayımsal bir şekilde düşündüğüm bir şeydi,

Ama Joshua Şimdi bu fikri gerçekten ortaya çıkarmıŐtı ve itiraf etmeliyim ki sözleriyle yarattığı resim hoşuma gitmiŐtı. Hepimiz uyumsuz olsak bile birlikte iyi çalıŐıyorduk ve en önemlisi de buydu.

Sırayla her bir erkeğin yüzüne baktım, hepsinin önlerinde çatırdayan alevlerle nasıl grndklerinin tadını çıkardım ve bayıldım. Elbette gizlice ama yine bayıldım. Bunu itiraf etmekten hoŐlanmıyordum, özellikle de akademinin hedeflediğı Şey buymuŐ gibi görünürken, ama romantizm bu adamlarla daha önce hiç olmadiğı kadar aklımdaydı. Şimdiye bir öpücük paylaŐtıĐım çocukluk arkadaşım ve kesin aşkım, onun gizli bir aşk beslediğim kurnaz en iyi arkadaşı, bilgisi ve gizemiyle aklıımı başımdan alan kitap kurdu zeki ocuk ve yeni ocuk, heyecanı ve açık sözlü davranıŐ ve konuşma tarzıyla beni gerçekten mümkün olan en iyi Şekilde zorlayan genç ve enerjik ocuk... Daha ne isteyebilirdim ki?

Tanrım, başım belada ? Bunun sonu felaket mi olacaktı? Sonu iyi bitemezdi, değil mi? Çünkü kafamdaki fantezi gerçekte çok farklı olacaktı ...

Bu düŐünceyi aklımdan çıkar, diye kendimi azarladım. Joshua'nın seni sinirlendirmesine izin verme.

Ama artık çok geçti. O zaten oradaydı.

BÖLÜM 12

JOSHUA

"İRLANDA MI?" BAŞIMI EĞDİM BİR YANA DİĞER VE İNCELEDİM ANDREW yakından bakıyor, bu fikrin nereden çıktığını anlamaya çalışıyordu. "Neden İrlanda? Profesörlerden bizi o tarafa yönlendiren bir mesaj almadık, değil mi? Beklememiz gerekmez mi? Bunun yerine burada takılmamız gerektiğini düşünmüyor musunuz...?"

"Yapamayız." Andrew başını biraz fazla sert salladı. "Burada kalamayız. Yetkililer peşimizdeyken olmaz. İşe yaramaz. Yakalanmadan önce Galler'den , çünkü hapse atılacağımızdan ve sonra hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizden eminim, değil mi? Buradan başka bir yerde olmalıyız ve Giant's Causeway'e bir kitap turu var, bu da bize gizlice kaçma fırsatı verecek. Bu mükemmel. Bütün gece bunu düşündüm ve fark edilmeden çıkabilmemizin tek yolu bu. Bunu yapmak zorundayız. Tek yol bu."

Diğer çocuklara baktım, sanki çok mantıklıymış gibi başlarını salladıklarını gördüm, bu da temelde bundan sonra ne yapacağımızı cevaplıyordu. Sorun değildi, benden daha deneyimli görünüyorlardı, bu yüzden neye karar verirlerse ona uymaktan mutluydum. Özellikle de Felicia açıkça aynı olduğu için. Ona konuda güvenebileceğimi biliyordum. İçgüdüleri yerinde gibi görünüyordu.

"Tamam, öyleyse İrlanda." Yavaşça başımı salladım. "Bu tekneyi nereden alacağız? Buraya yakın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şey, bu bir yürüyüş," diye itiraf etti Andrew. "Ve yer değiştiremiyoruz ya da büyü yapamıyoruz, bu yüzden biraz zaman alacak."

"Uçamaz mıyım?" Bulutların üzerinde süzölmeyi yürümeye tercih ederdim. Gerçekten kendim olabildiğim çok daha özgür bir duyguydu. Elbette bu grubun yanında yavaş yavaş rahatlamaya ve kendim gibi hissetmeye başlıyordum, içimdeki cevheri ortaya çıkarıyorlardı ama daha uzun bir yol vardı. "Çünkü gözcölük yapabilirim..."

"Birlikte kalmalıyız," diye hatırlattı bana Felicia. "Artık ayrılmak yok, unuttun mu?"

İşte buna edemezdim. İblis saldırısından sonra Evan'ın içinde bulunduğu durumu görmek hepimizi korkutmuştu. Özellikle de beni, çünkü kaçmasına yardım eden şey sadece şanstı. Andrew'un onu takip edip pisliğini ortaya çıkarmaya çalışması, sonra da iblis çağrılmadan önce verdiği tepkiyi vermesi... Hiçbirimizin ikinci kez bu kadar şanslı olacağının garantisi yoktu.

"Yürüyüş o zaman." Gülümsedim ve içimdeki tüm şüpheleri bastırarak başımı salladım. "Hadi gidelim."

tüm kamp malzemelerini bir araya getirdik ve bizi nereye götüreceğinden yine emin olamadığımız yolculuğumuzun bir sonraki kısmına başladık.

TEKNE YOLCULUĞU KAYALIK BİR YOLCULUKTU, DALGALAR ÇARPIYOR GIBIYDI hepimize bir uyarı olarak şiddetle, ama şimdi bu yolculuğa sırtımızı dönmemizin hiçbir yolu yoktu. Ne olursa olsun İrlanda'ya doğru yola çıkmıştık. Bundan sonra olacaklar konusunda inanılmaz derecede gergin olsam bile.

"Oraya kadar gitmişken Giant's Causeway'e de uğramamız gerektiğini düşünüyor musun?" Tüm bu yerler hakkında her şeyi bilen kişi o olduğu için sorumu daha çok Andrew'a yönelttim. "Orasının bir sorun teşkil etmesi için herhangi bir neden var mı? Tarihi bir yer, değil mi? Yani, zaman ayırmaya değer mi?"

"Hmm, belki." Andrew merakla kaşlarını çatı. "Sanırım öyle. Demek istediğim, orada olabilecek pek çok unsur var."

şeytanlarla bağlantılı. Bu doğal bir kaya oluşumu, volkanik kayaların tektonik plakaları yeryüzüne doğru itmesiyle oluşmuş ve gerçekten eşsiz bir formasyon vermiş. İşin içinde kesinlikle lav var."

"Bu mantıklı," diye kabul ediyorum. "İskoçya'daki bir volkandan bahsettiğini hatırlıyorum. Aynı şey olabilir."

"Gördüğümüz her şey arasındaki ortak temaları düşünüp duruyorum ama henüz somut bir şey bulamadım. Kesin olan tek benzerlik, bu yerlerin daha önce iblis portalları olarak kaydedilmemiş olması, yani eğer dönüştürüldükleri şey buysa, o zaman yeni bir şey ve çok gereken bir şey."

Oh, harika. Andrew'un sözleri sakın bir şekilde ifade edilmesine rağmen üzerimde tam tersi bir etki yarattı. Şimdi daha da korkmuştum. Bu, hiç kimsenin tüm iblis portallarının nerede olduğundan emin anlamına geliyordu, bu yüzden biz onu izleyemeden herhangi bir yerden gelebilirlerdi. Bunun olmasına izin verirsek pek çok insan tehlikeye girecekti. Bu görev her geçen an daha da önem kazanıyordu...

"Peki, neden bu isim?" geldiğinde çok şey öğrenmeye çalışarak sordum. "Devler tarafından mı seviliyordu?"

"Her ne kadar öyle olduğunu söylemek istesem de, aslında bunun nedeni kayaların kenarındaki dev gözlere benzeyen dairesel semboller. Bazıları bunların hava koşullarından kaynaklandığını söylüyor ama bana geliyor ki büyümlü bir müdahale var. Birileri sembolleri bir nedenle yapmış ama nedenini bilmiyoruz."

"Şeytanlar mı? Sizce bu sembolü yaratmalarının bir sebebi var mı? Bu başından beri bir plan mıydı?"

Elbette Andrew bunun cevabını bilmiyordu, kimse bilmiyordu. Muhtemelen bunu bulmaya çalışmamız gerekiyordu ama bu konuda pek de şanslı olduğumuz söylenemezdi. Bu görevde ne kadar ilerlersek, ne kadar çok şey keşfedersek, o kadar az cevap alıyor ve o kadar çok soruyla baş başa kalıyorduk.

FELICIA HEPİMİZİN ÖNÜNDE DURDU VE GEÇİDİ İNCELEDİ, sessizce, ne yapmamız gerektiği konusunda bir yargıya varmaya çalışıyorlardı. Herhangi birimizin yorum yapması ya da öneride bulunması gerekip gerekmediğini merak ettim ama herkes sessiz kaldığı için ben de onları izledim ve aynısını yaptım. Durdum ve bekledim ama sessizliği bozma dürtüsüne kapılmadan önce bunu sadece birkaç dakika yapabildim. Daha fazla dayanamadım.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Andrew'a fısıldadım. "hakkında başka gerçekler var mı?"

"Elbette." Andrew başını salladı ve önemli olabilecek gerçekleri hatırlamaya çalışmak için beynini tarıyormuş gibi görünüyordu. Her şey hakkındaki sonsuz bilgisi için Tanrı'ya şükürler olsun, bize her zaman konuşacak bir şeyler veriyordu. "Şuradaki kayalık sahil şeridi." Karşı tarafı işaret etti ve ben de elini takip ettim. "Çok sayıda gemi enkazına neden olmuştur. 1588'de binlerce İspanyol orada öldürüldü. O zamanlar bir okyanus şeytanı tarafından yaratıldığı düşünülüyordu."

"Karanlık, çok fazla ölüm, bu doğru gibi görünüyor," diye düşündüm. "Gerçek oluşum hakkında bir şey var mı?"

"Sütunların çoğu birbirine o kadar yakın ki aralarına bir bıçak bıçağı ya da büyü bir iz sokmak imkânsız," diye yanıtladı Andrew yarım bir gülümsemeyle. "Birçok kişi denemiş olsa da."

"Doğru, anlıyorum. Tamam. Sanırım bu gece karanlık ve kilitli olmasına rağmen kontrol etmemiz gerekecek. İşler böyle yürüyor gibi görünüyor." Omuz silktim. "Ama iyi olacak."

Felicia dönüp bana ve Andrew'a gülümsedi ve her zaman kalbimin atışını durduran o çarpıcı bakışını attı. Evan'ın Felicia'ya göz koyduğunu ve sahiplenme eğiliminin bir sorun olduğunu biliyordum ama onunla birkaç kez flört ettiğimi, onun da bana karşılık verdiğini görmüştü ve beni henüz öldürmemişti, bu da iyiye işaretti. Ayrıca, dün gece haremle hakkında konuştuğumuzda, her birimizin farklı bir türden olmasına rağmen herkesle, hatta hepimizle çiftleşmeye açık gibi görünüyordu ki bu ilginçti. Düşüneceğim bir şey değildi, ama buradaydım, gerçekten düşünüyordum. Çılgıncaydı.

"Pekâlâ, şimdi içeri giriyoruz," diye fısıldadı neredeyse. "Şimdiki zaman gibisi yok, değil mi? Özellikle de bunu akademi bizi yönlendirmeden kendi başımıza yaptığımız için. Bunu olabildiğince hızlı ve güvenli bir şekilde yapmamız gerekiyor. Bu yüzden, etrafta kimse olmadan karanlıkta yapmak en iyisi gibi görünüyor."

Nefesimi içime çektim ve kendimi yer değiştirmeye hazırladım çünkü uçacağımı ve etrafı kollayacağımı biliyordum çünkü peşimizden iblislerin gelmediğinden emin olmak için havalanabilecek tek kişi bendim.

"Gitmeden önce bekle." Felicia kolumu tuttu ve beni yerimde tuttu. "Gelgit yaklaşıyor gibi görünüyor."

"Doğru." Bunun benimle ne ilgisi olduğunu merak ederek gözlerimi ona diktim.

"Teknolojiyle aranızın iyi olduğunu düşünmekte haksız mıyım?" Bana cep telefonunu uzattı. "Eğer aşağıda bir şey görürsek, telefonların yeterince iyi olacağını sanmıyorum. Çantanızda yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Bunun kamp malzemeleri kadar basit olmadığını biliyorum..."

"Aslında var," diye cevap vererek ikimizi de şaşırttım. "Üzerinde çalıştığım bir uygulama var..."

"Tek başına mı?" Felicia'nın etkilenmiş bakışları karşısında kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

"Evet, mükemmel değil. Ancak dijital renkli baskıyı takip etmek için iyi, bu yüzden işaretleri tespit edebilmeli."

Telefonumu çıkardım ve ona neden gösterdim. Felicia gerçekten ilgileniyor gibiydi. Diğer çocuklar da ilgiliydi, özellikle de Andrew. O sünger gibi beyinde tarihten başka şeylere de yer varmış gibi görünüyordu.

"Tamam, o zaman alıp kullanacağım. Teşekkür , Joshua. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Omuzlarımdan tuttu ve tatlı bir jestle beni yanağımdan öpmek için kendini yukarı doğru çekti, bu neredeyse aklımı başımdan alıyordu. Dolgun, yumuşak dudakları sadece bir anlığına beni sıyırdı ama nabzımın atmaya başlaması, başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu sarsması için tek gereken buydu. İnanılmazdı.

Ancak Felicia bana bakmak için geri çekildiğinde nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kıpırmızı olup patlamadan ve herkesin ne kadar deli olduğumu anlamasını sağlamadan önce o havayı boşaltmam gerekiyordu ama bir şekilde bunu yapamıyordum. Bir şekilde tek yapabildiğim gülümsemek ve ona biraz fazla kuvvetli bir şekilde başımı sallamaktı.

"Pekâlâ, hepimiz işe koyulmalıyız. Bu gece otelde kalacağımızı sanmıyorum, bizim için daha çok kamp olacak gibi görünüyor, bu yüzden çok geç olmadan çadırlarımızı kurmak isteyebiliriz."

herkesten uzaklaştım ama tam olarak saklanabileceğim bir yer yoktu, bunun yerine kendimi herkesin yer değiştirmeye zorladım. önünde şekil değiştirmenin bana neden bu kadar garip geldiğinden emin değildim, vücudumdan ya da şahin formumdan utanmıyordum, sanırım sadece biraz utangaçtım. Ama bunun üstesinden gelmeye başlamıştım. Zaman geçtikçe ve erkeklerle daha fazla zaman geçirdikçe, bu utangaçlığımı biraz kaybediyordum.

Yer değiştirip kanatlarım bedenimden ayrıldıktan sonra yüksekere uçtum. Giant's Causeway yukarıdan bir kayadan çok insan yapımı bir cadde gibi görünüyordu ama yine de kendine has garip bir güzelliği vardı. Hoşuma gitmişti.

Andrew'un kayalıklardan aşağı tırmanışını, Trent'in tilki formunda bir aşağı bir yukarı volta atarak umutsuzca yeri koklayışını izlemek daha az kolaydı. Felicia, Evan tarafından bacaklarından tutularak yan tarafa eğildi. Felicia ısrar etmese buna izin vermezdi çünkü ona karşı çok korumacıydı. Onun herhangi bir konuda fikrini değiştirmesini sağlayabilecek tek kişi gibi görünmesi beni güldürüyordu. Onun üzerinde gerçek bir gücü vardı.

Yine de benim üzerimde de böyle bir gücü vardı. Eğer isterse, o güzel kirpiklerini bana doğru kırıştırarak bana istediği her şeyi yaptırabileceğini biliyordum. Çok güzeldi, çok tatlıydı. Benden istediği her şeyi yapardım, sırf o büyüleyici gülümsemesini ortaya çıkarmak için.

Flört ediyor. Bunu nasıl hissedebildiğimden emin değildim ama .
Felicia flört ediyor.

Bana ne hissettirdiğinden emin değildim. Biraz kıskandım, biraz heyecanlandım, biraz tahrik oldum... yukarıdakilerin hepsi. Bana yönelik olmasını dilesem bile nefret etmediğim kesindi. Ben olsam

O güzel, pırıltılı gözleri, çakıllı sesi, kendi kendine döndüğünde ses tonundaki hafifliği seviyorum... omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Ne yazık ki şimdilik ben onun üzerinde, gökyüzünde süzülüyordum, o ise . Bu yüzden yapabileceğim tek şey etrafta uçmaya devam etmek ve ona gelen herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol etmektir. Oldukça uzun bir mesafe uçtum, hatta okyanusun üzerinde oldukça uzağa giderek iblis olup olmadığını kontrol ettim. Bunu yaparken Andrew'un gemi enkazlarıyla ilgili olarak bana söylediklerini düşündüm. Kazaların ardında büyü bir şeyler olup olmadığını düşünmeden edemedim. Her zaman tüm iblis geçitlerinin önceden planlanmış olduğunu varsaymıştık ama yanlış olabiliydik. Neyi bilip bilmediğimizi, dünyada ne gibi kötülükler olduğunu bilemezdik.

Sonunda diğerlerinin yanına döndüğümde onları cep telefonumun üzerine eğilmiş, muhtemelen çektikleri fotoğraflara bakarken buldum. Herkes geri çekilmişti ve Andrew suyun altındaki yolculuğundan sonra kurumaya başlamıştı bile. Onların yanına dönme ve gece için kamp kurmaya yardım etme vaktim gelmişti.

MASANIN ETRAFINDA YAPTIĞIMIZ ŞAKALAŞMANIN HANGİ NOKTAYA GELDİĞİNDEN EMİN .

kamp ateşi daha şehvetli bir şeye dönüştü. Bu çok doğal bir şekilde gerçekleşmiş gibi görünüyordu, ancak kısa süre sonra Felicia ve Trent'in yarın yokmuş gibi öpüşmesini izlediğimizde hepimiz biraz şaşırdık. Öylesine seksi bir öpüşmeydi ki içimi sevinçle doldurdu ama aynı zamanda bir korku da vardı. Hepimiz Evan'ın bunu hangi yöne çekeceğini bilmek istiyorduk ve her şeyin şiddete dönüşme ihtimali vardı.

Biraz sert görünüyordu, omuzlarında bir gerginlik vardı ama kıpırdamadan duruyordu. Yarı dans eden, yarı sallanan ve öpüşen Trent ve Felicia'ya bakıyordu.

"Vay canına," diye kıkırdadı Felicia geri çekilirken. "Bu başka bir şeydi, Trent."

Dönerek Evan'ın yanına gitti ve onu da öptü, onu da istediğine dair güvence verdi. Hemen sakinleşti ve her zamanki haline, çok daha mutlu versiyonuna dönüştü. Trent'in nasıl görüldüğünü görmek için gözlerimi öpüşen çiftten bir saniyeliğine ayırdım ve gözlerindeki donuk bakış sahip olduğu şeyi özlememe neden oldu. Felicia ona benim de istediğim harika bir şey vermişti.

Elim Felicia'nın omuzlarında olana ve onu kendime doğru çekene kadar çifte doğru yürüdüğümü fark etmemiştim bile. Evan'la geçirdiği anı mahvetmek istememişim ama kendimi çok muhtaç, çok istekli hissediyordum ve onunla geçireceğim ana da ihtiyacım vardı.

"Öp beni," diye fısıldadım dudaklarımı onunkilere yaklaştıırken. "Beni düzgünce öp."

Dudaklarımız birbirine değerken göğsümde derin bir şehvet patlaması oldu, her yerim zevkle doldu. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir öpücüktü bu, beni havalara uçuran bir öpücük. Buna kesinlikle değmişti, Felicia beklediğime tamamen değmişti ve parmaklarımı saçlarında düğümleyen onu sonsuza kadar bekleyeceğimi biliyordum.

"Oh Tanrım," diye soludu, o güzel dudaklarını benimkilerden ayırdı, ben ona hazır olmadan çok önce. "Vay canına, Joshua. İyi öpüşeceğini biliyordum. Bunu söyleyebilirdim ama vay be..."

Gitmesine izin vermek istemiyordum, onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum, ama Andrew da onunla bir an geçirmeyi hak ediyordu, ama gidip kendisi alamayacak kadar utangaçtı. Kalçalarını sallayan ve çok seksi görünerek ona doğru yürüyen oydu. Andrew'un yanına oturdu ve benim az önce yaşadığım büyüünün bir kısmını ona yaşattı.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim, ancak yavaş yavaş normlara meydan okuyor ve hiçbir anlam ifade etmese bile bir harem için çalışıyor gibiydik. Tabii çok fazla anlam yüklemesem ve bu normal bir şey değilse.

BÖLÜM 13

FELICIA

DUNSEVERICK KALESİ'NE VE ŞELALEYE DOĞRU YOL ALMAK

Devler Geçidi'ne yakın olması ve yolculuğumuz sırasında incelediğimiz diğer pek çok yere benzer şekilde şiddetli bir geçmişe sahip olması nedeniyle bir sonraki bariz , ancak ne yazık ki çıkmaz sokak olduğu ortaya çıktı. Başladığımızdan beri ilk kez. değildi, hiçbir şey bulamamak beni hayal kırıklığına uğrattı, muhtemelen iyi bir haber olarak ...

Trent yüzümdeki asık suratı görünce kararlı bir ifadeyle, "Profesörü arayacağım," dedi. "Sanırım dışarıdan yardım almamız gerekiyor. Bir sonraki adımımızın ne olması gerektiği konusunda rehberlik almalıyız. Ayrıca, Akademi'nin bize neler olduğunu bilmesine izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum, böylece doğru yaptığımızdan emin olabiliriz."

Açıkçası bunu tek başıma yapmayı tercih ederdim, Akademi'nin kurallarına uymaktan çok daha yetiştikince hissettiriyordu ama muhtemelen haklıydı. Biraz çıkmaza girmiştik ve biraz rehberliğe ihtiyacımız vardı.

"Cehennem köpeği sembolleri ve yeni portallar hakkında ne keşfettiklerini öğren," diye seslendim arkasından o gitmeden hemen önce. "Sanırım içeride bunu araştıran birileri vardır."

Cidden öyle umuyordum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyordum. Bizim için yaptıkları plana güvenebileceğimizi varsayarsak her şey iyi ve güzeldi ama çok fazla tehlikeli durumla karşı karşıya kalmıştık. Evan zaten çok kötü yaralanmıştı ve eğer ona duyduğum sevgi olmasaydı, onu iyileştirebileceğimden emin değildim.

Ona duyduğum aşktan bahsetmişken, kendimi dün geceyi düşünmekten alıkoyamıyordum. Zihnimde ne zaman sessiz bir an olsa, o geceye geri dönüyordum. Trent'le olan seksi, şehvetli öpüşmem, Evan'la olan ikinci tutkulu öpüşmem, Joshua'yla olan tatlı, romantik öpüşmem ve Andrew'la olan ilk başta nazik ama daha sonra çok daha derin öpüşmem. Bu hiç bana göre değildi, içime ne girdiğinden emin değildim, önüne geleni öpen çılgın bir sarhoş gibi davranıyordum ama kendime engel . Her bir erkeğe karşı farklı ama aynı derecede güçlü bir manyetik çekim hissediyordum ve bunu görmezden gelmek benim için imkânsız hale gelmişti.

Kendimi biraz tuhaf hissetsem de bu sabah hiç suçluluk duymadım. Sadece sistemimizden atmamız için olması gerektiğini düşündüğüm bir şeydi. Haremler hakkındaki tüm bu konuşmalar ve akademinin bizi yerleştirdiği otel odaları, normalde düşünmeyeceğim şeyleri düşünmeme neden oldu. Bu yüzden derslerime akademide daha iyiydim.

Evan aniden, "Ben hızlı bir koşuya çıkacağım," beni düşüncelerimden uyandırdı. "Bakalım yakınlarda kamp yapabileceğimiz bir yer bulabilecek miyim? Havada soğuk bir serinlik var ve sanırım bu gece uyumak için çadırlardan daha iyi bir yer kullanabiliriz. Daha sıcak bir yer. Terk edilmiş bir bina olup olmadığını merak ediyorum."

"Neden ben de seninle aramıyorum?" Joshua sırtarak sordu. "Ben bir yöne uçabilirim; sen diğer yöne git..."

"Tabii, kulağa çok hoş geliyor. Bu şekilde daha çabuk bir yer bulabiliriz. Dört duvara ihtiyacımız var."

Bir süre planlarını tartıştılar, sonra da Trent akademiye ararken Andrew'u benimle baş başa bırakarak zıt yönlerde doğru yola çıktılar. Biz de fazla düşünmeden kayalıklarda yan yana oturduk ve önümüzde deli gibi akan şelaleyi izledik.

"Rahatlatıcı, değil mi?" Andrew yumuşak bir sesle açıkladı. "Su. Seninle böyle izlemek hoşuma gidiyor."

Başımı omzuna yasladım ve ona doğru yaklaştım. "Ne, sadece bu yorum mu? Gerçekler yok mu?"

Güldü ve ben de ona katıldım, şu anda birlikte oturduğum Andrew'un bu geziye ilk başladığımızdaki halinden çok daha kendinden emin ve mutlu olduğunu fark ettim. Benimle ve diğer çocuklarla vakit geçirmek ona iyi gelmişti. Şimdi Evan'la iyi anlaşıyor gibi görünmesi daha da iyiydi. Artık didişme ve tartışma yoktu, bu da sadece iyi bir şey olarak görülebilirdi. Belki arkadaş bile olabilirlerdi...

Dün geceki davranışına bakılırsa muhtemelen daha da fazla...

Görünüşe göre Andrew da benimle aynı şeyleri düşünüyordu çünkü birkaç dakika içinde parmaklarını benimkilere geçirdi. Dokunuşu vücudumda bir uğultu hissi yarattı, elektrik sensörleri gibi sinirlerimi aydınlattı. Alt dudağımı ısırdım ve kirpiklerimin arasından ona baktım, başımı yukarı doğru eğip onu öpersem tamamen sorumsuzca davranmış olur muyum diye düşündüm. Bunun çılgınca olduğunu bilsem bile gerçekten . Bu çizgiyi çoktan aşmıştım, o halde neden bu yolculuktayken tadını çıkarmaya devam etmeyeyim? Zaten kendim gibi davranmıyordum, o halde neden bu yolda biraz daha devam etmeyeyim?

Ama şaşırtıcı bir şekilde ilk hamleyi yapan oydu. Şaşırtıcı bir şekilde, bizi birleştiren, ağzını benimkine yaklaştıran ve dilini dudaklarımın arasına sokan oydu. Kontrolü bu şekilde ele alması çok ateşliydi. Vücudumu ona doğru eğdim ve her şeyimi hissetmesini isteyerek ona doğru bastırdım.

"Tamam, yani..." Trent'in sözleri sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışız gibi birbirimizden kopmamıza neden . İkimiz de parlak bir şekilde kızarıırken küçük bir kıkırdamayı engelleyemedim. Bu , harem yaşam tarzını deneyimleyeceksem buna alışmak zorunda kalacaktım.

Ama neyse ki Trent hiçbir şey görmemiş gibi devam etti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

"Akademi yarın oraya geri dönmemizi istiyor, böylece bulgularımızı yüz yüze paylaşabilir ve bundan sonra ne yapacağımızı tartışabiliriz. Profesör tam olarak ne keşfettiklerini söylemedi ama sanırım oraya gittiğimizde öğrenmemiz gereken şey bu." Oturdu

yanıma geldi ve sırtıttı. "Umarım Joshua ya da Evan bu gece uyumamız için bir yer bulurlar."

"Evan yine çadırlarda uyumaya karşı gibi görünüyor," diye güldüm, bu konuda biraz şaka yapmaya çalıştım. "O yüzden bize bir yer bulana kadar duracağını sanmıyorum. Ben de biraz ısınabilirim."

Her iki adam da vücut ısılarını benimle paylaşmak için bana yaklaştı, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Özellikle de kollarını sırtıma doladıklarında, ilgimi paylaşmanın rahatlığı içindeydiler. Sanırım tipik bir harem olmasak da hepimizin bir harem olduğu fikrine daha fazla adapte olmuşlardı.

Yine de iyi hissettirdi. Bunu kabul etmek zorundaydım. Bu adamların benimle bu kadar şefkatle ilgilenmesi hoş bir duyguydu. Bu bir şeydi. Ama kendimi suçlu hissediyordum.

"Oh, bakın!" Andrew yukarı doğru bir şahini işaret etti. "Joshua geri geliyor."

Diğer çocuklar ayağa kalkarken ben de kalbim göğsümde küt küt atarak aynı şeyi yaptım. En son ayrıldığımızda Evan'ın başına kötü bir şey gelmişti, bu yüzden aynı şeyin tekrarlanmasından endişelenmeden edemiyordum. Onların kendi yollarına gitmelerine neden izin verdiğimizden bile emin değildim. Bu çok tehlikeliydi.

"Evan'ın yakında döneceğini düşünüyor musun? Farklı yollara gittiklerini biliyorum ama..."

"Onu duyabiliyorum," diye araya girdi Trent. "Evet, o da dönüş yolunda."

Onları sabırsızlıkla beklerken vücudumun her bir parçası kaskatı kesildi ve insan formunda yanımızda durduklarında, Evan heyecanla bulduğu saz çatılı terk edilmiş bir taş kulübeden bahsederken bile bu gerginlikten kurtulamadım. Gece uyumamız için mükemmel bir yerdi. Biz de hiç tereddüt etmeden Evan'ı bu yerin olduğu yere kadar takip ettik. Trent tüm bu süre boyunca akademiyle yaptığı telefon görüşmesinden bahsetti, bu da bizi yürümek ve düşünmekten başka bir şey yapmak zorunda bırakmadı...

KULÜBENİN ORTASINDA KÜKREYEN ATEŞ BİZİ DAHA SICAK HİSSETTİRDİ.

ve daha mutluydum. Aramızdaki atmosfer de çok daha iyiydi.

"Haklıydın," dedim Evan'a. "Burası harika bir yer. Bu yolculuğa çıktığımızdan beri en iyisi."

"Otellerden bile daha mı iyi?" diye kıkırdadı. "Onu bilemem."

Bana göre bunun nedeni hepimizin birbirimizin yanında çok daha rahat olmamızdı ki buna ihtiyacımız vardı. Birlikte o kadar çok şey yaşamıştık ki, olduğumuz gibi garip kalmamızın imkânı yoktu. Yüzeyin altında fokurdayan bir şey vardı, arkadaşlıktan bile daha güçlü bir şey ve ben bunu sevdim.

"Buraya gel." Birdenbire Evan da atmosferdeki değişikliği fark etmiş görünüyordu ve buna ayak uydurmaya istekliydi. Beni kucağına çekip dudaklarımı dudaklarına doğru sürüklediğinde, çok fazla düşünmeden kabul ettim. Ben de onu öpmek istemekten kendimi alıkoyamadım.

Tanrım, kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı. Bunu yıllardır nasıl yapmamıştık? Bu kadar iyi hissettirirken onu öpmekten bu kadar uzun süre nasıl kaçınabilmişim? Bunun arkasındaki düşünce kalıbımın ne olduğundan bile emin değildim. Mantıklı sebepler vardı, bundan emindim ama şu anda bunların hiçbirine odaklanamazdım. *Düşüyordum...*

Bu tehlikeliydi, basit bir ilişkiden çok daha korkutucuydu. İçimde ve onlarla birlikte bir sürü duygu vardı, bunu biliyordum, bu yüzden bu yol korkutucu bir yoldu ... ama kendimi durduramadım.

Parmaklarım Evan'ın saçlarında düğümlendi ve Trent arkamdan sokulup narin dokunuşunu sırtımın ve çıplak tenimin her yerinde izlemeye başladığında kıcıımı yukarı kaldırdım. İçgüdüsel olarak bacaklarımın arasına doğru gittiğini biliyordum ve bana orada dokunması için can atıyordum. Ona ihtiyacım vardı, onun için zonkluyordum, artık bu arzuyu görmezden gelemezdim. Çok derine inmekten ve günaha girmekten kaçınmaya çalışıyordum, ama bu şehvete boyun eğmek şimdi ihtiyacım olan şeydi.

Bir şehvet havuzunda yüzerken, tüm erkekleri kendime çekiyor gibiydim ve beni keşfetmek istedikleri kendi yolları vardı. Dilleri, dişleri, dudakları, parmakları... her şey her yerdeydi, tüm vücudum alevler içindeymiş gibi hissediyordum, her parçam şehvetle yalanıp yutuluyordu ve kendimi kontrol edemiyordum. Tüm düşüncelerim kapandı ve vücuduma çarpan olağanüstü hislerin kölesi oldum. O kadar çoktu ki. Aman Tanrım, inanılmaz miktarda. Şimdi bir harem sahibi olmanın neden en iyi fikir olduğunu biliyordum. Elbette, hiçbir şekilde deneyimli değildim, ama tek bir erkekle bu kadar harika hissettiğimi hayal bile edemezdim. Hepsine ihtiyacım vardı. Tıpkı arkadaşlığımızda olduğu gibi, hepsi masaya yeni bir şey, benzersiz ve heyecan verici bir şey getiriyordu.

Evan tutkulu, istekli ve . Trent şefkatli ve tatlıydı, kibardı da, parmaklarıyla çok nazikti. Joshua şimdiye kadar deneyimlediğim en inanılmaz dile sahipti. Onunla vücudumu keşfederken aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum. Sonra Andrew'un temkinli ve metodik dokunuşlarıyla, bana yaptığı her şeyi sevip sevmediğimi kontrol cennetteydim. Bunun bitmesini hiç istemedim, sonsuza kadar bu zevk balonunun içinde kalmak istedim.

Zevk damarlarımda dolaştı, beni sular altında bıraktı, vücudumun her parçasını kontrol etti, kendimi sapık bir ucube gibi hissettirdi. Cinsel bir tanrıçaydım, tam olarak ne yapacağımı biliyordum ve buna bayılıyordum. Evan, Trent, Joshua ve Andrew tam bir mutluluk içindeydiler, bunu tüm yüzlerinde görebiliyordum, onlara her dokunduğumda bu onları biraz çıldırtıyordu ve bu da vücudumdaki yoğun heyecanı artırıyor. Büyüleyiciydi, daha önce hiç böyle hissetmemiştim...

Aman Tanrım. Ve sonra zevk benim için geldi, bedenimi paramparça etti. En azından öyle hissettim, artık ne olduğundan emin değildim, daha çok içsel, ezici bir deneyimdi. Neyse ki etrafımda bana tutunacak, benimle ilgilenecek, bana göz kulak olacak dört harika adam vardı. Bu iyi bir şeydi çünkü zevk duracak gibi görünmüyordu. Sonsuz dalgalardan oluşan bir tsunamiydi.

Bunun tüm gece boyunca devam edeceğini ve hiç uyuyamayacağımızı . Bunun yerine, İrlanda'da kükreyen bir şöminesi olan bu garip terk edilmiş kulübeyi

Bu duyguları sistemimizden atmamız gerekiyordu. Bu adamların hiçbirisiyle işim henüz bitmemişti. Onların her santimini tanımak istiyordum. Eğer bu birlikte geğirdiğimiz tek gece olacaksa, yanımda gütürebileceğim en iyi anılara ihtiyacım *vardı*.

Bu yüzden, orgazm sonrası parıltının tadını çıkarmak yerine, önüme döndüm ve kontrolü ele almak için yukarı ittim. Adamların hepsi bana bunun ne olduğunu biliyormuş gibi baktı... hayatımızın en iyi gecesi, çıldırıp aklımızı kaçıracamız gece ve şimdilik kontrolü tamamen ben ele alacaktım.

NE YAPTIK BİZ? TIRNAğIMI ÇIğNERKEN KENDİ KENDİME DÜşÜNDÜM

ve endişeyle odada bir aşağı bir yukarı volta attım. Çocuklar hala uyuyorlardı, rahat ve sakindiler, bu konuda hiçbir karışıklık yoktu, bu da beni daha da gerginleştirdi. *Bunu neden yapmıştık ki? Ne düşünüyordum ki? şimdi her şey o kadar karmaşık ki...*

Cehennem gibi garip olacaktı, değil mi? Hiçbir şey olmamış gibi davranmamızın imkânı yoktu çünkü bütün gece boyunca, sabahın erken saatlerine kadar, bir saniye bile durmadan devam etmişti. Artık onların bedenlerinin ve benim bedenimin her santimini biliyordum. Çok uzun bir süre kimseye göstermeyeceğim kısımlarımı görmüşlerdi... ya da göstermeyi planlamıyordum zaten.

"İyi misin?" Joshua'nın yumuşak sesi beni düşüncelerimden sıyırdığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Ee, evet, ben sadece..." Yanaklarımdan bir sıcaklık geçti. Muhtemelen tüm vücudumu da.

"görünüyorsun. Bunun nedeni..."

Dün bahsedeceğini biliyordum ve bununla başa çıkamazdım. Bu yüzden araya girdim ve kaba bir şekilde sözünü kestim. "Bu görev için çıldırıyorum. Geç oldu, değil mi? Ve bütün gün yatıp uyuyamayız. Akademiye geri dönmemiz gerekiyor..."

"Tamam." Joshua kararlılıkla başını salladı. "Öyleyse herkesi ve yola koyulalım."

Sakin ve nazik davranıyordu. Tam da şu anda ona ihtiyacım olan şeydi bu ve kendimi bu durum karşısında biraz tıkanmaktan alıkoyamadım. *Nasıl* davranacağımı bilmediğim için pek de iyi davranmıyordum. Daha birkaç saat önce kendimi ona nasıl açık ettiğimi bildiğim için Joshua'nın gözlerinin içine bile bakamıyordum.

"Evet, bu iyi bir fikir olabilir." Başımı sallayarak onayladım. "Normal hayatınıza geri dönün."

Göğsümde sıkı bir düğüm oluştu çünkü artık normal bir hayatın nasıl görüneceğinden, hatta normal bir hayatım olup olmayacağından bile emin değildim. Akademinin artık benim için *ne* anlama geleceğinden emin değildim. Çok garipti.

Bang!

"Bu da neydi böyle?" Çığlık attım. "Duydun mu? Dışarıda bir şey vardı."

Dün gece dışarıda hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. İçeri girmeden önce hiçbir şey olmadığından emin olmuştuk, bu yüzden bu dehşet vericiydi. Kalbim ağzımda çarpıyordu çünkü karanlık bir hisle birlikte geliyordu, havaya yapışmış, benim için gelen şeytani bir büyü olduğu hissi.

Bang! Bang! Bang!

Korku beni ele geçirdiğinde Joshua'ya sarılmak ve beni korumasını sağlamak için ona doğru koştum. Neredeyse tırnaklarımı omuzlarına ki irkildi ama beni sallamadı. Elini benimkinin üzerine koydu ve bana en kötü korkularımı doğrulayan bakış attı. Başımız beladaydı.

BÖLÜM 14

EVA N

"NE OLDU? NE?" DIYE SORDUM. JOSHUA BENİ SERTÇE SARSTIĞI AN TALEP ETTİM.
ve beni uykumdan uyandırdı. "Bir dakika bekle."

"Beklemek yok," diye bağırdı Felicia Joshua'nın arkasından.
"Burada bir şey var. Evan, yardım et."

Bang, bang, bang. Bang, bang, bang. Bang, bang, bang.

Bu sesler beni sarstı ve ayağa fırlamama neden oldu. Kulübe ormanın ortasındaydı, etrafta kimse yoktu, bundan kesinlikle emindim, öyleyse neden böyle bir gürültü vardı? Bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Ben oraya gidiyorum," diye mırıldandım. "Burada oturup her ne ise onun bana gelmesini bekleyemem."

"Hayır, bekle..." Felicia'nın çığlığı diğerlerini uyandırdı ama o sırada ben kapıdan çıkmıştım. İleri doğru koşmaya devam ettim ve sarsıldım, titredim ve derimden kurtuldum. Dört ayak üzerine düştüm ve hayvani içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vererek ilerlemeye devam ettim. Kurt yeteneklerimi diğer insanlara yardım etmek için kullanmanın inanılmaz bir yanı vardı. Kendimi değerli hissettiriyordu.

Hay sikeyim. Seslerin nereden geldiğini anlamam uzun sürmedi ve gördüğüm manzara bir an için kanımı dondurdu. Bu bana saldıran iblis gibi tek bir iblis değildi, şimdi bir sürü vardı, etrafımız sarılmıştı. Baktığım her yerde daha karanlık yaratıklar vardı, grimsi ışığın arasında kırmızı şeritler, kötülüğün siyah şekilleri, bize doğru yaklaşıyordu, her an daha da yaklaşıyordu. Kalbim yüksek sesle pompalıyor, göğüs kafesime çarpıyor ve beni

ve paniğe kapıldım. Kendimi cesur olduğuma ve her şeyin üstesinden gelebileceğime ne kadar ikna etmeye çalışsam da *bu* durumla karşılaştığımda... kendimi aştığımı kabul etmek zorundaydım.

Yalnızca hayatta kalmam için çalışan hayvani içgüdülerim, diğerlerinin bu konuda ne düşündüğünü görmek için tekrar eve geri dönmek istedi, ancak buna teslim olmamak zorundaydım. İçerideki insanların bana ihtiyacı vardı, bana güveniyorlardı, beni liderleri, onlara yol gösteren kişi olarak görüyorlardı ve şu anda kaçmak bir seçenek değildi. Tamamen köşeye sıkışmışken olmaz. O iblisler kaçmamıza izin vermeyeceklerdi.

Birden yanımdan yoğun bir rüzgârın geçtiğini hissettim. Sadece kanatlardan gelebilecek türden bir rüzgârdı ve tabii ki Joshua da oradaydı, yapılacak doğru şey olup olmadığına bakmaksızın tehlikeye doğru süzülüyordu. İnanılmaz derecede cesur mu yoksa saf bir aptal mı olduğundan emin değildim.

Ama Trent de savaşa katılmak için yanımdan hızla geçerken, kendimi harekete geçirmem gerektiğini biliyordum. Akademide iblisler, onların güçlü ve zayıf yönleri, hepsini nasıl alt edebileceğimiz hakkında çok fazla okuma ve çalışma yaptığımızı biliyordum ama bunların hepsi bir anda aklımdan uçup gitti. İçgüdülerimle hareket etmekten ve benden isteneni yapmaktan başka bir şey hatırlayamıyordum. Ben de saldırdım ve ısırdım, pençelerimi ve dişlerimi kullanarak yoluma çıkan ilk iblisi alt ettim. Tüm enerjimi savaşmak için kullandım.

Bu da ne...? Fiziksel bir dövüş için daha hazırlıklıydım ve iblisin başka neler yapabileceğini düşünmemiştim. Birden etrafımdaki dünya değişti ve tamamen farklı bir şeye dönüştü. Beyaz ve parlak bir şeydi, bir şey görmem çok zordu. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, ne görebildiğimi anlamaya çalıştım ama başka hiçbir şey yoktu...

"Evan," diye fısıldadı bir ses , neredeyse . Nereden olduğunu anlayamadım. "Durdur şunu. Bunu durdurabilirsiniz ve durdurmalısınız da. Yaptığımız şeyi durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok, bu yüzden daha fazla savaşma..."

"Kimsin sen?" Öfkeyle bağırdım, midemin çukurundaki hırıltı sözlerime yansıdı. Sözlerim neredeyse bir uluma gibiydi. "Ne yapıyorsun sen? Beni neden buraya getirdin?"

"Sizi uyarıyorum. Bu şekilde devam ederseniz herkesin öleceğini bilmeniz gerekiyor."

Trent sanki sihirli bir şekilde belirdi. Ama artık kendisi gibi görünmüyordu. Boğazında iblislerden birine ait siyah bir diken vardı ve her yere kan sıçırıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı korkunç bir çığlıkla yarılmış, uzuvları kaskatı . Belli ki ölmüştü ama tüm bunların bir oyun olduğunu umarak acınası bir şekilde adını haykırmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Trent, hayır..." Haykırdım. "Hayır ölme. Trent, sana ihtiyacım var.

Neden bir insan olarak savaştın?"

Ama yapmadı, değil mi? Onu yanımdan bir tilki gibi koşarak geçerken gördüğüme emindim ama şimdi beynim, hafızamın doğru olduğundan ve kendimi rahatlatmak için uydurduğum bir şey olmadığından emin olamayacak kadar bulanıktı.

Onu kurtarabilir miyim diye görmek için ona doğru koşmaya çalıştım ama Trent değişti ve Joshua'ya dönüştü. Ya da Joshua'ya değil, kendisinin melez bir karmaşasına. Kırık bir kanadı, kopmuş bir kuş bacağı ve parçalanmış bir gagası olan yarı şahin ve gözleri gerçekten kafasından fırlamış ve eli sarkmış yarı insan.

"Lanet olsun Joshua, ne oluyor?" Gözlerimden yaşlar geldiğini hissedebiliyordum. Bu şu anda mı oluyordu? Yoksa bu yolda ilerlemeye devam edersek olacak olan bu muydu? Herkesin bu şekilde zarar görmesine izin veremezdim. "Oh Tanrım."

Joshua çok uzun süre orada kalmadı, kısa süre sonra Andrew oldu. Bir zamanlar ne olursa olsun iyi geçinmeyi hayal bile edemediğim ama son zamanlarda ona karşı bir zaaf geliştirdiğim adam. Geçmişini bilmek, onu biraz daha anlamak, onunla çalışmak, onu da diğerleri kadar güvende tutmak istememe neden oldu. Dün geceden sonra daha da fazla. Birbirimize daha derin bir seviyede bağlandık ve bağlandık ve şimdi biliyordum ki eğer bir harem olarak ilerleyeceksek o zaman birbirimize ihtiyacımız vardı, hepimize. Başka türlü yürümezdi.

Alışıldık türden bir harem değildik, insanların konuşacağından emindim ama mutluysak bunun bir önemi yoktu.

Andrew kafası vücudundan tamamen ayrılmış, vücudu bir simit gibi bükülmüş ve etrafı kan gölüne dönmüş bir halde belirdi. Onun görüntüsü beni tamamen boğdu.

"Lanet olsun hayır..." Andrew ortadan kaybolmaya başladığında, neyin yaklaştığını fark ettim. *Gerçekten* görmek istemediğim bir şey. Bir sonraki görüntüye bakamayacaktım, hiç şansım yoktu. "Tanrım, hayır."

En iyi arkadaşımın ve dünyadaki her şeyden çok sevdiğim kadının parçalanmış bedenini görmek zorunda için gözlerimi sıkıca kapattım, ama görüntü yine de içimi doldurdu. İblis kafamın derinliklerindeydi, ne isterse onu görmemi sağlıyordu ve ben bunu durduramıyordum. Şu anda kendi beynim üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolüm yoktu, bu da dehşet vericiydi. Hayatım boyunca uğraşmak zorunda kaldığım en korkunç şeydi.

İşte oradaydı... Felicia, ama milyonlarca parça halinde. Kırmızımsı gri iblislerden biri tepesinde, ona yaptıklarına gülüyor gibi görünürken her yerde ondan parçalar vardı. Tüm hayatımı mahvetmiş olması, bir daha asla mutlu olamayacağım ya da aşık olamayacağım umurunda değildi. Felicia her zaman benim için doğru kişi olacaktı. Bu beni yıktı. Öne doğru düştüğümü, yere sertçe yığıldığımı, içimdeki tüm mücadeleden vazgeçtiğimi hissedebiliyordum. Eğer iblisin istediği buysa, o zaman başarmıştı. Kaybolmuştum, benim için geri dönüş yoktu, işim bitmişti. Onsuz devam edemezdim.

"*Bu şekilde olmak zorunda değil,*" diye fısıldaşmalar yeniden başladı. "*Buna bir son verebilirsin.*"

"Nasıl?" Yalvardım. "Her şeyi yaparım. Onu kaybetmek istemiyorum. Ya da herhangi birini, lütfen."

"*Bunu durduralısın; sırrımızı saklamalısın. Bildiklerini kimseye söyleme.*"

"İşaretler hakkında mı? Ya da cehennem köpekleri?" İblis tısladı. "Portallar mı? Peki, tamam. Hepsi."

"*Bunu kastetmiyorsun, Evan. Ruhunun derinliklerini görebiliyorum. Bunu sakın unutma. Kalbini biliyorum.*"

"Sana söylüyorum! Kimseye söylemeyeceğim. Ciddiyim. Ne gördüğünüzün bir önemi yok."

Daha fazla tıslama vardı. O kadar çok vardı ki artık dayanamıyordum. Kulaklarımı tıkamak ve bir daha asla dinlememek istedim ama sıkışıp kalmıştım. İblis benden ne isterse onu yaparken olduğum yerde donup kalmıştım.

Ama sonra her şey tekrar değişti ve ormanlık alana geri döndüm. Savaşmaya başlamak için zihinsel olarak kendimi hazırlamaya başladım... ama sessizdi, çok sessizdi. Herkesin çoktan ölmüş olduğu ve benim için artık çok geç olduğu fikri beni dehşete düşürdü. Bana gösterilen görüntüler gerçektir.

"Gitmemiz gerek." Birden Trent'in elleri omuzlarımı kavradı. Hayatta olduğu için rahatlamıştım ama ses tonundaki aciliyet beni korkutmuştu. "İskoç Dağlık Bölgesi'ne gitmemiz gerekiyor."

"Ne?" Kafam tamamen karışmış bir halde sordum. "Neden oraya gitmemiz gerekiyor? Bu hiç mantıklı değil."

"Siz ve Andrew dışarıda iblisler tarafından zihinsel saldırıya uğrarken, onlardan biri Felicia'nın peşinden içeri girdi. Onu ve bulduğumuz kanıtları almak için." İçimden boğuk bir çığlık yükseldi. "Hayır, Felicia'yı alamadılar, Joshua ve ben bunu engelledik ama tüm telefonlarımızı ve fotoğraf kanıtlarımızı aldılar. Notları da. Kısacası elimizde başka kimseye gösterebileceğimiz hiçbir kanıt bırakmadılar."

"Ne olmuş yani?" Hâlâ için başımı ovuşturdum. Deriyle kaplıydım, kürkle değil, bu da beni aniden sert bir şekilde vurdu. Ne zaman geri dönmüştüm? Bunu iblis yapmış olmalıydı. "Neden Yaylalar?"

"İblis sana sahipken sana ne olduğunu bilmiyorum ama Andrew her öğrendi. Ne yaptığını açıklamadı, bunun için gerçekten zamanımız yok, ama iblislerin orada bir buluşma yeri olduğunu biliyor, bu yüzden kanıtlarımızı alacakları yerin orası olması mantıklı. O olmadan akademiye geri dönmek istemiyorum."

"Ama... neden olmasın?" Tanrım, hâlâ kendimde değildim. Beynim hâlâ sisliydi. Andrew'un saldırı sırasında nasıl bu kadar berrak bir zihinle kalabildiğini anlayamıyordum. "Akademi bizi geri istiyor

ve görünüşe göre yaptıkları şeyle savaşamayız. Geri dönmeliyiz..."

Trent anlamadı. Bana dünyanın en garip bakışını atıyordu ama sanırım bu ben değilim. Herkesi korumak ve doğru olan için savaşmak istiyordum ama gördüğüm görüntülerin bu buluşma yerinden olduğuna dair korkunç bir his vardı içimde. Oraya hiç gitmek istemedim. Herkesin bu şekilde zarar görmesine dayanamazdım.

"Gidiyoruz," dedi bana kararlılıkla, gerçekten de kimseyi kurtarmak istediğimi görmüyordu. "Yapmak zorundayız..."

"Bir şeyler gördüm," diye neredeyse patlayacaktım. "Hepimizin öldüğünü gördüm Trent ve bunun olmasını istemiyorum. Bu olamaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu merakla ama temkinli bir şekilde "Gerçek bir şey miydi yoksa iblisin seni korkutmak için gösterdiği bir şey miydi..."

"Ama Andrew'un sana söylediklerine inanmaya o kadar heveslisin ki? Belki iblis ona da yalan söylemiştir."

"Denemeliyiz." Trent kesin ve kararlıydı. "Gidip orada neler olup bittiğini görmeliyiz."

Başımı eğdim, savaşmaya devam edemeyecek kadar güçsüzdüm. İblis gerçekten de içimdeki her şeyi söküp atmıştı. "Bilmiyorum, Trent. Ama korkuyorum. Anlıyor musun? Kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Gördüklerinizi herkese anlatabilir ve kendi kararlarını vermelerine izin verebiliriz. O zaman olan herhangi bir şey için kendinizi suçlamanız mümkün olmaz."

Ama yapmazlar, değil mi? Görmeden olmaz. Doğru seçimi yapmaları mümkün değildi. Ayrıca, kendilerini ateş hattına atmak anlamına gelse bile hepsi doğru şeyi yapmak istiyordu. Bu kadar zayıf olmasaydım tek başıma giderdim. Bu insanlar için savaşmak için elimden geleni yapardım. Ama yapamadım.

"Loch bir portal," Andrew aniden ortaya çıktı ve Trent'e tutunarak çıldırdı. Benzer bir deneyim yaşadığını gözlerinden okuyabiliyordum ama akıl sağlığını koruyor gibiydi. "Onu gördüm. Daha önce söylememiştim ama şimdi fark ettim. Loch bir iblis geçidi ve hep öyleydi. İblisler uzun zamandır buradan gizlice geçiyordu ama kimse bunun farkına varmamıştı. O zamanlar

Loch Ness Canavarı efsanesi. Olan biten her şey canavarın yaptıklarına bağlanırdı. Ama canavar aslında yok, gerçekten yok. Bunu sadece bir kılıf olarak kullanıyorlar. Hepsi onlar. Her zaman onlardı."

Kalbim parçalandı. O anda Trent'in ya da benim ne söylediğimin bir önemi olmadığını, oraya gideceğimizi anladım. Şimdi herkes günü kurtarmak için daha da kararlı olacaktı. Kendimi bu fikre alıştırmam, kafamı toparlamam ve oyuna sokmam gerekecekti çünkü elimden geldiğince yardımcı olabilmek için formumun zirvesinde olmalıydım. Belki o görüntülerin gerçeğe dönüşmesini engelleyemeyecektim ama sonuna kadar savaşacağımdan emindim.

Trent gördüklerimi anlatırken arkamda durup izledim ve tam da tahmin ettiğim gibi, herkes tehlike ne olursa olsun orada neler olup bittiğini öğrenmek için Highlands'e gitmeyi kabul etti. Felicia bile. Aslında, içlerinde en kararlı olan oydu ve bu da beni duygusal bir enkaz haline getirdi. Onun öldüğünü görmek yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Eğer bu gerçek bir şey olacaksa, o zaman her şeyi açığa çıkarmam gerekiyordu.

Kalbimi ortaya koymak, Felicia hakkında ne hissettiğimi söylemek benim için her zaman çok korkutucu olmuştu ama şimdi durum farklıydı. Bu ölüm kalım meselesiydi ve hiçbirimizin sağ çıkamama çok yüksekti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım öne doğru adım atarken. "Felicia. Seni her zaman sevdim..."

"Ne?" Şaşırılmış görünüyordu. "Sen neden ? Aşk mı?"

Bu onun için ağırdı, benim için de ağırdı ama bunun olması gerekiyordu. "Evet, Felicia. Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum. Zaten bildiğin gibi, burada ölebileceğimizden korkuyorum. Ama eğer ve buradan canlı çıkarsak, o zaman duygularımı daha fazla saklamak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Beni ne şekilde istersen."

Yoğun bir sessizlik çok uzun süre havayı kapladı.

"Şimdi bana bir cevap vermene gerek yok," diye ekledim çabucak. "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Sadece sana bir şeyler vermek istiyorum."

Eğer kaçarsak... ne zaman kaçacağımızı düşün."

"Ben de," diyerek Trent beni şaşkına çevirdi. "Ben de seninle olmak istiyorum. Haremimde."

Geceyi birlikte paylaştığımızı biliyordum, hepimiz, ama eğer kız isterse sonsuza kadar daha da taahhüt ediyordu. O da ondan hoşlanıyor , ama belli ki bana söylememiştii çünkü ben çok sahipleniciydim. Trent'e karşı dürüst olmak gerekirse, bu yolculuktan önce bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Muhtemelen .

"Ve ben." Joshua konusunda daha az şok olmuşum. Belli ki Felicia'dan hoşlanıyordu. "Bunu ben de isterim."

Felicia'nın bunu nasıl karşılayacağını merak ederek nefesimi içime . Onun nasıl biri olduğunu biliyordum, bu konuda ne diyeceğini bilemezdi. Ama yüz ifadesi çok şey anlatıyordu. Bu fikri söylediğinden daha çok sevdi, bu da bana umut verdi. Belki de ileride sihirli bir şeyler olacağına dair bir umut...

Eğer hayatta kalırsak.

"Ben de isterim," dedi Andrew sessizce, diğerlerimizden çok daha az kendinden emin bir şekilde. "Çünkü ben de seni seviyorum Felicia, senin haremimde olmayı çok isterim. Ama şimdi bunu düşünecek vaktin yok çünkü gerçekten gitmemiz gerekiyor. İblisler giderek güçleniyor ve onları durdurmamız gerekiyor."

BÖLÜM 15

FELICIA

İSKOÇYA'YA GİTTİĞİMİZDE KİMSEYE BAKAMADIM.

Erkeklerden ve onları haremli olarak seçmemi istemelerinden çok etkilenmiştim. Yani, normalde sormak erkeklerin işi bile değildi, onları benim seçmem gerekiyordu, ama onlar duruş sergilemiş ve bunu benim için yapmışlardı. Sanırım zaten onlara sorma cesaretini gösteren kişi ben olamazdım ...

Mesele şu ki artık ne istediğimi bile bilmiyordum; her şey çok çılgıncaydı. Bu işe başladığımda, akademiye tamamen aynı kişi olarak döneceğimi varsaymışım. Bırakın bir harem istemeyi, birine aşık olacağımı bir an bile düşünmemiştim ama şimdi bir seçim yapmak zorundaydım. İstersem daha iyi bir şeye sahip olabileceğimi bilerek alıştığım rahat normal hayata geri mi dönecektim? Yoksa bilinmeyene doğru cesur bir adım atıp neler olacağını mı görecektim? Neyse ki çocuklar o anda bir karar vermem için bana baskı yapmamışlardı çünkü buna asla hazır olamazdım.

"İblisler kanıtlarımızı inceliyor," diye tısladı Trent hepimize. "Bu çok kötü, çocuklar. Ne yapacağız?"

"Oraya öylece hücum edemeyiz, değil mi?" Evan karşılık verdi. "Dikkatli olmalıyız; ve sinsi olmalıyız."

"Muhtemelen kalabalık azalana kadar beklemeliyiz, böylece üstesinden gelebileceğimiz daha az kişi olur." Andrew ciddiyetle başını salladı. "Bize yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğimi düşünmem gerek."

"Etrafa bir göz atabilirim," diye söze girdi Joshua. "Bakalım gökyüzünden alabileceğim bir şey var mı?"

Bunu nasıl yapabildiler? Sanki tüm hayatımızı değiştirecek bir konuşma yapmamışız gibi görev hakkında normal bir şekilde konuşmayı? Gergin olan bir tek ben miydim? Çocuklar bu konuda bir şeyler hissetmeliydi, değil mi? Cevabım ne olursa olsun, tür duyguya sahip olmaları gerekiyordu, ama bunu göstermiyorlardı. Her nasılsa kafaları oyundaydı ve yapılması gerekene odaklanmışlardı.

Ben de aynısını yapmak isterdim. Ben de bu göreve konsantre olmak istiyordum, özellikle de iblislerin bulunduğu ve görevlerini yerine getirdiği merkezde olduğumuz için. İşler karışacaktı, buna hiç şüphe yoktu ve karmaşık aşk hayatıma odaklanmayı bırakmalıyım. Önce hayatta kalmam gerekiyordu.

"Peki, o zaman ne yapacağız?" Evan ve Trent'e sordum. İkisi de sanki endişeli olduğumu biliyorlarmış gibi bana baktılar. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Sen iyi misin?" Trent şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Biraz korkmuş görünüyorsun."

Ona ince bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim. Sadece bu işi nasıl yürüteceğimizi bulmaya çalışıyorum." Birden kulağa nasıl geldiğini fark ettim ve başımı salladım. Şu anda o konuşmaya geri dönmek istememe imkân yoktu. "Kanıtları geri almaktan bahsediyorum. Loch bizim için gizlice girilebilecek kadar kolay bir yer değil."

Çaresizce omuzlarımı silktilim ve de baktım. Gözlerimi ikisi arasında gezdirdim ama hiçbir şey anlamıyor gibiydim. Bu iyi değildi, eğer ölmeyeceksek bunu çözmemiz gerekiyordu. Özellikle de Evan iblisin ona gösterdiklerinden dolayı gerçekten korkmuş görüldüğü için. Bunun olmasını hiç istemiyordum. Joshua'nın hâlâ etrafta uçtuğunu ve bir şeyler aradığını görmek için kafamı kaldırdım.

"Belirli bir bölgede tutuluyor," diye düşündü Trent. "Yani geri kalanımız savaşırken birimizin oraya nişan alması gerekiyor."

," diye teklif ettim hemen. "Gidip getireyim. Bana öyle bakma, Evan. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Ben kıcı kırık bir druidess'im

ve savunma sihrinde harika. Sınıfımızın en iyilerinden biri. Benim ve ne yaptığım hakkında endişelenmene gerek yok. Bunu yapabilirim. İblisler zaten druidessleri hep hafife alırlar ve sen de bunu biliyorsun."

"Kendini ateş hattına atmanı istemiyorum Felicia, bunu biliyorsun," diye uyardı Evan her zamanki aşırı korumacı tavrıyla. "Savaşırken korkamam. Bu işler yürümez. Andrew gitmeli. gizlilik becerilerini gördük ve bu konuda gerçekten çok iyi. O kanıtı alabilir ve sen de saklanabilirsin."

Ellerimi kalçalarımın bastırdım ve meydan okurcasına ona baktım. "Bunu yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, öyle demiyorum," diye hemen geri adım attı. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Güvende olacağım, güvende *olabilirim* ve bunu yapıyorum. Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok. Böyle bir şey olmayacak. Faydalı olmak istiyorum; de bir şeyler yapabilmek istiyorum ve bunu yapıyorum. Siz dövüşmeye ve dağıtmaya odaklanabilirsiniz. Benim savunma büyümle birlikte bu plan işe yarayacaktır."

Evan dudaklarını araladı, biraz daha tartışmak üzereydi, bunu yüzünden anlayabiliyordum ve kendimi buna hazırladım. Evan'la daha önce de beni koruması gerektiği konusunda tartışmıştık ve ben yine gitmeye hazırdım... ama bu . O daha tek kelime edemeden fark edildik. Bunu söyleyebilirdim çünkü etrafımızdaki tüm atmosfer değişti, hava daha yoğun ve panik dolu bir hal aldı. Bunu fark eden tek kişi de ben değildim çünkü Evan ve Trent de sessizce yer değiştirmeleri gerektiğini söylemeden önce kaskatı kesilmişlerdi.

Saniyeler içinde onların yerini her yere girip çıkabilen ve aynı zamanda vahşi bir ısırtığı olan muhteşem, şık bir kızıl tilki ve dişlerini göstermiş güçlü görünümlü bir kurt aldı. Onlar hazırды ve benim de hazır olmam gerekiyordu.

Ama ilk hamleyi yapan bizden biri değildi. Joshua'ydı. Önümüzdeki tehlikeyi sezerek gökyüzünden masum iblislerden birinin üzerine atladı, onu yakaladı ve bize yaklaşmadan havaya uçurdu. Bulutlara yakın yüksek bir yerde kanımı donduran bir kavga çıktı. Hiçbir şey yoktu

Joshua'yı kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Güçlü ve zekiydi ama korkunun insanlara aptalca şeyler yaptırdığı bilinir...

Ancak buna çok uzun süre odaklanamadım çünkü başka bir şey fark ettim. Bu, peşinde olduğumuz ve araştırdığımız şeyin ta kendisiydi ama onu kanlı canlı görmek dayanılacak gibi değildi. Cehennem tazıları. Büyük, siyah, gölgeli görünümlü yaratıklardı ve üzerlerinden kırmızı bir ışık yayılıyordu. Delici turuncu gözler ruhuma doğru fırlıyor, iğrenç bir ateşin , damarlarımda öfkeyle cızırdamasına ve her yerimin korkunç bir şekilde ağırmasına neden oluyordu. Sonra dişler geldi. Dişler o kadar vahşiydi ki kalbimi kolaylıkla delip geçebileceklerini ve beni anında yiyebileceklerini biliyordum.

"Felicia!" Andrew arkamdan bağırdı. "Bir şeyler yapmalısın."

O zaman orada durmayı, beklemeyi, bakmayı, karşılık bile vermeden saldırıya hazır olmayı benimsediğimi fark ettim. Cehennem köpekleri gittikçe yaklaşıyordu ve ben hiçbir şey yapmıyordum. Evan birkaç tanesini çalışıyordu ama bu beni kurtarmaya yetmiyordu. Kendi başımın çaresine bakmalıyım.

İçimin derinliklerine indim ve en güçlü savunma büyülerimin saklandığı o çukuru buldum. Sonra gözlerimi kapattım ve onu çağırdım. Zaman daralırken, bunun için sadece tek bir şansım olduğunu biliyordum ve bunun mükemmel olması gerekiyordu. Kendimi ve umarım diğerlerini de kurtarmam gerekiyordu. Bu yüzden, sadece kısa bir an durakladım ve onu ışık parçaları halinde içimden uçurdum ve bir yanardağ gibi patlattım.

Bir an için hiçbir şey göremedim. Savunma büyüüm kör edici bir sarılıktaydı ve her sarmıştı. Duyabildiğim küçük ciyıklama seslerinden, cehennem tazılarından en azından birkaçını vurduğumu ve bana birkaç dakika kazandırdığımı biliyordum. Ama uzun sürmedi ve bir görevim vardı. Akademiye geri dönebilmemiz için kanıtlara ulaşmam gerekiyordu.

İleri atıldım. Kalbim küt küt atıyordu ve tüm duyularım alarmdaydı. Kör edici ışığın içinde vücudumun izin verdiği kadar hızlı hareket ettim ve büyü azalmadan önce başarabilmek için dua ettim.

Ama tabii ki . Yapamadım ve görüşüm geri geldiğinde, bir şeyin etrafımı sardığını, bacaklarımı bağladığını ve beni tökezlettiğini, sonra da tüm vücudumun etrafında dönerek beni sıkı bir şekilde kavradığını gördüm. Ne kadar denediysem de karşı koyamadım ve etrafımda çırpınarak beni tuttuğu yerden kurtulmaya çalıştım.

"Yardım edin!" Çığlık attım... ya da en azından atmaya çalıştım. Hiç ses çıkaramıyordum, ki bu hiç iyi değildi. Adamların beni duymasına ihtiyacım vardı. Bana yardım edebilecek durumda olup olmadıklarından ya da kendilerinin tehlikede olup olmadıklarından emin değildim ama bundan kurtulamazdım. Kendimi itip devam edersem, sonunda sadece kendime zarar verecektim.

Yalnızsın, diye bağırdı beynim bana. Bununla kendi başına başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın.

Her zaman her şeyi tek başıma yaptım. Kendime güvenmekten gurur duyardım. Diğer insanlarla grup projelerinde çalışmayı bile sevmezdim çünkü sadece kendime güvenmeyi tercih ederdim... Başkalarına ihtiyaç duymayı bir zayıflık olarak görürdüm. Daha önce Evan'ın etrafımda olmasından *hoşlanıyordum* ama eskiden ona ihtiyacım yoktu. Ama şimdi ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

"Sen zayıfsın," diye tısladı beynimin içinde bir şey. "Seni zayıflatılar. Uzaklaşman gerek."

"Hayır," diye mırıldandım, "Hayır, ben zayıf değilim. Güçlüyüm. Hâlâ güçlüyüm, şimdi bile."

Ama ben şanssız bir şekilde biraz daha debelenirken, canavar bana güldü ve sözlerini tekrarlamaya devam etti. Ne yapmak istediğini biliyordum, en büyük korkum olan zayıflığımla oynuyordu ama bana söylediklerine kanmayarak içimdeki gücü kanıtlayacaktım. Ben zayıf değildim, insanları içeri almak öyle bir şey değildi. Bunu artık biliyordum. Aslında, şiddetle kıvranıp çırpındıkça, onları daha fazla içeri almak istiyordum.

"Seni yakaladım..." Birden etrafımdaki iblis sarmaşıkları parçalandı ve yeniden hareket edebildim. Andrew'un tanıdık yüzü gün ışığına çıkınca içimi bir rahatlama kapladı, ayakta zor duruyordum. "Seni yakaladım Felicia. İyi misin? O da neydi öyle? Garip bir dilde konuşuyordun..."

"Teşekkür ." Kollarımı ona doladım ve muhtemelen iblisle aynı dilde konuştuğuma dair yorumunu görmezden gelmeye çalıştım. Onları anlayabilmek korkunç bir şeydi.

Bu. Onların karanlık şeytani büyülerinden hiçbirini yanımda istemiyordum. "Tanrım, Andrew, teşekkür ederim."

"Hadi gel." Elimi tuttu ve beni de kendisiyle birlikte çekti. "Kaybedecek zamanımız yok. Evan ve Trent'i daha fazla kavgaya ederken bırakamayız. Aşırı güçleniyorlar. Joshua onlara yardım etse bile bu yeterli değil. O kanıtı ihtiyacımız var ve buradan gitmeliyiz. Bu... bu çok fazla ve suçlusu benim."

"Hayır!" Elbette Andrew böyle hissediyordu çünkü akademiye dönmeden önce kanıtları almamız konusunda ısrar eden oydu. Ama hepimiz onunla aynı fikirdeydik. Hepimiz gelmek istiyorduk. "Bu hepimize bağlı."

Andrew'u ancak daha fazla savunma büyü kullanma zamanım geldiğinde, cehennem köpekleri ve iblisler bir kez daha üzerimize geldiğinde bıraktım. Önüme geçip kanıt yığınına hedef aldı ve ben de onları uzak tutmaya çalışırken onun yanında durdum. İşte tam da bu yüzden başkalarını içeri ve bazen onlara güvenmek zayıflık değildi. Sorun değildi çünkü ekip çalışması çok daha fazlasını başarabilirdi. Diğer insanlara her bir parçanızla güvenebildiğiniz ve sadece sizin iyiliğinizi düşündüklerini bildiğiniz sürece sorun yoktu.

"Bunu yapabilirsin!" Andrew omzunun üzerinden bağırdı. "Böyle devam edersen hepsini alacağım."

Etrafımda o kadar çok şey oluyordu ki, özellikle herhangi bir şeyi tespit zordu, diğerlerine odaklanmak ve iyi olup olmadıklarını kontrol etmek için hiçbir şansım yoktu. Bu da beni tek seçeneğimle baş başa bıraktı. Bu büyüü devam ettirmeli, Andrew'u ve kendimi hayatta tutmalıydım. Eğer dikkatim dağılırsa, ikimiz de yaşayamazdık.

Hepsini seviyorum, diye düşündüm kendi kendime üzülerek. *Bildiğim halde neden savaşmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Gerçekten biliyorum.*

Onlara söylemeliydim, bu kesindi. Sadece söylemeliydim. Şimdi, eğer herhangi birimize bir şey olursa, benim için ne kadar özel olduklarını, hepsinin ne kadar olduğunu bilemeyeceklerdi. Evan ve onun bana olan yoğun ve güçlü sevgisi, hayatımız boyunca paylaştığımız bir dostluk. Trent ve onun güzel gülümsemesi, şakalarının beni her zaman güldürmesi... Gerçi çok fazla zamanımız olmadı ama

Son zamanlarda şakalar yapıyorduk. Andrew ve bize her zaman konuşacak bir şeyler veren ortak tutkularımız ve Joshua da zıplayan bulaşıcı coşkusuyla... Sadece inanılmaz insanlar değillerdi, kişilikleri onları ilk bakışta olduklarından daha da muhteşem kılıyordu, ki zaten sevimli oldukları için bu imkansız görünüyordu...

Neden onlara söylemedim? Neden sessiz kalmakta ısrar ettim? Ne salak ama! Her şey çok farklı olabilirdi...

"Dur!" Andrew beni tekrar düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Buradan çıkmamız gerek. Ben hallederim."

Bana tutundu ve ben de hemen bizi akademiye geri götürmek için bir taşıma büyüü yaptım. Önce kanıtlarımızı oraya götürebilirdik, sonra diğerleri için geri dönerdim.... ama hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç adım ileride. Aslında gitmek istediğim yere yürümek benim için daha hızlı olurdu. Aynı şey ikinci kez oldu.

"Bırak ben deneyeyim. Çok yorulmuş olmalısınız," diye teklif etti Andrew. "Bizi oraya götüreceğim..."

Ama aynı şey ona da oldu. Sanki burada her zamanki ulaşım büyülerimizi kullanarak kaçmamıza izin vermeyen bir tür büyü tuzak varmış gibiydi. Buranın bir tür iblis mekânı olduğunu düşünürsek, muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değildi. İçeri girmeyi başardık, ama sanırım bu duvarlarını yıkmadan önce avlarını içeri alma yöntemi idi. Ama bu bizim için ne anlama geliyordu? Nasıl kaçacaktık?

"Kaçın!" Andrew çığlık attı. "Sadece kaç, başka seçeneğimiz yok."

Daha küçük bir yaratık için elf bacakları kesinlikle hızlı koşuyordu, bu yüzden ona ayak uydurmak benim için kolay bir şey değildi. Özellikle de iblislerin arasına dalıp onlardan ustalıkla kaçarken. Ayrıca diğer çocuklar olmadan hiçbir yere koşmak istememem de yardımcı olmadı çünkü bu yolculuğu iki kez yapmamın imkanı yoktu. Keşke onları tüm bu katliamın içinde bulabilseydim. Rastgele birkaç kez isimlerini bağırdım ama enerji kaynağım azalıyordu ve fazla ses kalmamıştı. Onları kurtarabileceğimden emin değildim.

Hiçbiri olmadan yaşayamam, dedi beynim umutsuzca. *Onlara ihtiyacım var. Onları kurtarmalıyım...*

Ayaklarım yerden kalktı. Korkunç bir an için, başka bir iblisin beni yakaladığını ve bu sefer kesinlikle kaçamayacağım başka bir tuzağa düşürdüğünü düşündüm ama neyse ki kısa süre sonra kanatların vınlamasını duydum. Joshua beni yakalamıştı. Onun bir şahin kadar güçlü olduğunu bile bilmiyordum ama görünüşe göre yanılmışım. Hiç mücadele etmeden beni dövüşten uzaklaştırmayı başardı. Etkileyici!

Aşağıya bakma. Kurtarıldığım için minnettardım ama yükseldikçe kendimi daha da hasta hissediyordum. Bulutlarda uçmak için yaratılmamıştım. *Aşağıya bakma. için endişelenme. Onlar iyi olacak. Olmak zorundalar.*

BÖLÜM 16

T R E N T

"FELICIA'YI BULMALIYIZ." EVAN UMUTSUZCA BANA DEDI KI iblislerin ve cehennem köpeklerinin ulaşamayacağı bir yerde, biraz daha güvende hissetti. Şimdilik güvende. Bir şekilde onları şimdilik atlatmayı başarmıştık ama bunu sonsuza dek başardığımızı düşünecek kadar rahatlamayacaktım. "Nerede o?"

"Joshua onu yakaladı!" Andrew koşmaya devam ederken omzunun üzerinden bize seslendi. Enerjisi henüz tükenmemişti, bu da küçük boyuna göre etkileyiciydi. "Benimle birlikte koşuyordu ama yetişemedi, o da onu yakaladı ve uçtu. Sanırım bu tarafta olabilirler. Onları hissedebiliyorum. Ya da en azından Felicia'yı..."

Ne demek istediğini biliyordum; bunu ben de hissedebiliyordum. Sanki Felicia'ya karşı hissettiklerimizi açıklayarak bir tür derin bağ geliştirmiştik. Elbette o bize bir cevap vermemişti, dolayısıyla biz de onun cevabının ne olacağını bilmiyorduk ama bunun bir önemi yok gibiydi. Artık sonsuza dek sürmesini umduğum bir şekilde birbirimize bağlıydık.

Daha yavaştı, insan formlarımızda koşmak ideal değildi ama birbirimizle iletişim kurmamız gerekiyordu ve tek yolu buydu. Beni yine de ona götürecekse vücudumdaki acıyı görmezden gelebilirdim.

Lütfen iyi ol Felicia, diye düşündüm umutsuzca kendi kendime. *Sana kötü bir şey olmasına izin veremem.*

Evan sanki tam olarak ne düşündüğümü anlayabiliyormuş gibi bana bilmiş bir bakış attı. Arkadaşlığımız son zamanlarda kesinlikle çok daha derin bir hal almıştı, o kadar ki, onun

En iyi çocukluk arkadaşına ve aşık olduğu kadına karşı hisleri vardı ve o da bu konuda iyiydi. Sonunda aynı haremde olacağımızı hiç düşünmemiştim, benim tilki, onun da kurt olması pek akla yatkın bir düşünce gibi gelmiyordu. Ama pek çok açıdan mükemmeldi. Bu aynı zamanda en iyi arkadaşımı ömür boyu elimde tutabileceğim anlamına geliyordu.

Eğer buradan canlı çıkabilirsek. Henüz umutlanmak istemedim.

"Bunun doğru yol olduğuna emin misin?" Evan Andrew'a sordu. "Joshua onu bu kadar uzağa getirmiş olamaz. Kesinlikle."

"Ona güven," diye tısladım Evan'a. "Gerçekten neden bahsettiğini bildiğini düşünüyorum."

Evan oflayıp pufladı ve tüm gerginliğini dışarı attı. Sadece vücudundaki gerginliği değil, tüm yolculuk boyunca Andrew'la yaşadığı gerginliği de. Elbette, tartışmaları azalmıştı ve bu sayede her şey çok daha iyiydi, ama tam olarak en iyi yere gelmemişlerdi. Henüz çok iyi arkadaş değillerdi, ki bu utanç vericiydi. Başlarda ben de Andrew'un en büyük hayranı değildim ama onu tanımak bana onun bambaşka bir yönünü göstermişti.

"Aman Tanrım, işte orada." Evan uzakları işaret etti. "Ama o yalnız."

Joshua'ya ne olduğunu bilmemek hepimizi korkuttu, bu yüzden yorgun olmama rağmen bu engeli aştım ve ettim. Evan'a ve neredeyse Andrew'a da yetiştim, ta ki hepimiz neredeyse ona çarpana kadar.

Felicia kollarını sırayla bize doladı, hepimizin ona iyi olup olmadığını ve Joshua'ya ne olduğunu panik içinde sormasını dinledi. Yaralandıysa ya da daha kötüsü olduysa bunu nasıl karşılayacağımızdan emin değildim. Evan'ın imgeleminde gördüklerini düşünmek istemediğim için o zihnimden silip attım.

"Ben iyiyim, ya siz?" Felicia iyi olduğumuzu anladıktan sonra devam etti. "Tamam, güzel, Joshua beni daha fazla taşıyamadı, ben de beni geride bırakmasını sağladım. Yardım almak için akademiye gitti. İblislerin kanıtlar için bizi oraya kadar takip edeceğini düşünüyor, bu yüzden alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var."

"Buradan çıkmak için senin taşıma byn kullanabilir miyiz?" Bizi kovalayan iblislerin sesinden hoşlanmadığım için sordum.

"Henüz değil." zntyle başını salladı. "Deniyorum ama işe yaramıyor. Menzile girmiş olmalıyız."

Endişeyle arkama baktım, iblislerin üzerimize geldiğini hissediyordum. "Tamam, o zaman devam etmeliyiz. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşalım. Giderken büyüyü denemeye devam edin."

Andrew birkaç dakika içinde Loch Ness'ten aldığı her şeyi hızlıca çantasına yerleştirdi ve biz de yola koyulduk. Koşmadık, hibirimizde o kadar enerji kalmamıştı ama olabildiğince hızlı hareket ettik.

"Neden hâlâ bizi yakalayamadılar?" Paniklemeye başladığımda talep ettim. "Bu garip, değil mi?"

"Benim bir teorim var," diye söze girdi Andrew, beyninin çalışma şekli düşünüldüğünde şaşırtıcı olmayan bir şekilde. "Bence şu anda sadece bizi takip ediyorlar, onları akademiye gtrmemizi istiyorlar, orada sadece bizi alt edebileceklerini değil, aynı zamanda oranın büyüsünü de kendilerine yardım etmek için kullanabileceklerini düşünüyorlar. Orada devam etmek için ihtiyaç duydukları bir şey olabilir... yani her ne yapıyorlarsa. Hala bunun üzerinde çalışıyorum."

"O zaman gitmemeliyiz." Bunu düşünen tek kişi ben miydim? "Onların ekmeğine yağ sürmek istemeyiz, değil mi? Başka bir yere gidip akademiye koruyalım mı? Herkesi kurtaralım."

"Benim de bu konuda bir teorim var." Andrew bu kez konuşurken neredeyse gözlerimi deviriyordum. Tabii ki vardı! Bazen bu teorileri biz kendimiz çözmeye çalışmak yerine bizimle paylaşması faydalı olurdu. Burası ders değildi, bize sadece cevapları vermesine kesinlikle izin vardı. "Onları kendi başımıza alt edemeyiz, bunu zaten kanıtladık. Joshua olmadan daha da az. Akademideki herkesin yardımına ihtiyaımız var."

"Onların da savaşacağını mı düşünüyorsun?" Nefesim kesildi. "Hepsini yenmeye mi çalışacaklar?"

"Elbette olacaklar. Tüm bu öğrenciler ve profesörlerle iyi olacağız."

Bunun gerçek bir ahlaki ikilem olduėunu dűřűnerek bir sűre dűřűndűm. Bir ۆlűm tuzaėına doėru yűrűmek istemedim ve bu iblislerle tekrar tek bařıma bařa çıkmaya çalıřmak, řu anda daha zayıf olduėumuz ve bir kiři için olurdu. Ayrıca, biz olmasak bile muhtemelen akademiyi kendi bařlarına , çok zor olamazdı, deėil mi? Ama aynı zamanda, diėerlerini hazır olmayabilecekleri bir savařa fikrinden de hořlanmadım. Ya savařta insanlar ? Kendimi çok kۆtű hissederdim.

"Daha az endiřelen," dedi Evan bana o çok ciddi yűzűne pek de yakıřmayan dingin bir gűlűmsemeyle. "Joshua bizden ۆnce akademiye gidiyor. řu anda onları uyarıyor. Biz oraya varır varmaz savařa hazır olacaklar ve bize sorunsuzca yardım edebilecekler. Akademinin nasıl çalıřtıėını biliyorsun. Profesۆrler istemeyen hiçbir ۆėrenciyi dۆvűřtűrmez. Bununla yűzleřemeyecek olanları saklayacaklardır. Ama dűrűst olmak gerekirse birilerinin bunu dűřűnebiliyor musun?" Sırtımı sıvazladı. "Sen orada olsan kaçırır mıydın?"

Başımı bilerek salladım, sonunda anlamıştım. Burada değil de akademide olsaydım, savaşa katılma ve faydalı bir şeyler yapma fikri beni heyecanlandırırdı. Hazır olduğumdan emin olmak için tűm becerilerimi geliştiriyor olurdum. Diėer herkesin de aynı řeyi yaptığını hayal edebiliyordum.

"Hey, ve asla bilemezsin," diye devam etti Evan, bariyerlerimi biraz yıktıėını hissederek. "Belki Megan ve daha ۆnce iblisleri alt eden diėer harem yolculuklarından dۆnműř olurlar. Bu iřin nasıl yapılacaėını onlardan daha iyi kim bilebilir ki... belki biz hariç, űnkű biz bu iři uzun zamandır yapıyoruz gibi geliyor!"

"Sadece oraya şimdi gitmek istiyorum," dedim ona karanlık bir sesle. "Bu bitsin ve bitsin. Normale dۆnmek..."

Her neye artık.

FELICIA VE ANDREW'UN NİHAYET BİR ARAYA GELEBİLECEğİ BİR YERE VARDIK.
tarafından saldırıya uğramadan, seyahat sihirleri tekrar alışıyor.

Bu da Andrew'un haklı olduğu konusunda beni daha da şüphelendirdi. Elimizde çok istedikleri kanıtlar vardı ve bizi yakalayamayacakları kadar hızlı gitmiyorduk... bu yüzden kesinlikle bizimle birlikte akademiye çekilmek istiyorlardı ki bu iyi bir şey değildi. Evan'ın az önceki konuşmasına rağmen korkuyordum. Her şey bitene kadar bu suçluluk duygusundan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

"Evan ve Felicia gittiler," diye hatırlattı Andrew bana. Pratik nedenlerden dolayı iki ayrı grup halinde gitmeye karar vermiştik, çünkü herkes sihrinin tüm gücünü kullanamayacak kadar yorgundu, bu yüzden Felicia ve Andrew üzerinde mümkün olduğunca az baskı oluşturmak istiyorduk. "Hazır mısınız? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Endişemi azalttım ve yüz ifademi olabildiğince sertleştirdim. Hey, her zaman 'kadar numara yap' , değil mi? Ben de tam olarak bunu yapacaktım. Her şey tamamen kontrolüm altındaymış gibi davranmaya devam edersem, yakında öyle yapacağımı düşündüm. Umarım işe yarayacaktı.

"Ben hazırım. oraya gidelim. Akademinin bize ihtiyacı var."

Büyülü ulaşım en sevdiğim yol değildi, koşmayı tercih ederdim ama bu bir seçenek değildi, bu yüzden sineye çekip etmek zorundaydım. Gözlerimi kapattım ve kendimi en kötüsüne hazırladım. Yolculuk için ve oraya vardığımızda karşılaşacaklarımız için de. Bu hayatımı değiştirecekti...

Uzayda ve zamanda savrulurken içimi öyle bir hastalık kapladı ki, bir kez daha karaya vurur vurmaz dizlerimin üzerine çöktüm. Midemdekileri etrafa saçmamaya çalışarak birkaç derin nefes aldım.

"Kahretsin, Trent." Andrew beni sarstı, bu hiç yardımcı olmadı. "Bak. Bu çok kötü. Gerçekten kötü."

Kafamı kaldırdığımda bana ne anlatmaya çalıştığını anladım. İblisler bizi burada yenmişti. Kendilerini Felicia ve Evan'a bağlamış olmalıydılar ki bu da savaşın çoktan başladığı anlamına geliyordu. Daha yeni birinden çıkmıştık ve şimdi bir sonrakinden önce dinlenecek zamanımız olmayacaktı.

"Daha iyi görünüyoruz," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Herkes bizim için savaşırken, iblisler ediyor."

Andrew gülümsedi ve hatta biraz da güldü. "Bu neredeyse bir şakaydı, Trent. Neredeyse kendine geldin."

Ama bu bir süre için olmayacaktı. Sınıf palyaçosuna tamamen geri dönüp dönmeyeceğimden emin değildim. Dünyada neler olduğunu ve nelerle karşılaştığımızı bilmek beni etkiledi, bunu inkar edemezdim. Bir daha eskisi kadar umursamaz olup olamayacağımı bilmiyordum...

"Bundan emin değilim." Omuz silktim. "Ama hemen içeri girmen gerektiğini biliyorum. Elinde kanıt olan sensin, bu yüzden seni çabuk içeri sokup güvende tutmamız gerekiyor. O yüzden önce buna odaklanalım."

Andrew tartışacakmış gibi ağzını açtı, ama ona öyle kararlı bir bakış attım ki bunu düşünmek istemedi. Bunun yerine çantasını sırtına daha sıkı tuttu ve başını salladı. "Tamam."

"Önüne çıkan her iblisle savaşıcağım. Kesinlikle mecbur kalmadıkça hiçbir şey yapma çünkü dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Kanıtları senden çalmaya çalışmak için bunu yapabilirler. Bana güven, ne olursa olsun seni koruyacağım. Sizi binanın içine sokacağız ve sonra kanıtları saklayacağız, sonra da dışarı çıkıp savaşa katılacaksınız. O zaman ne istersen yapabilirsin..."

Andrew hiç tereddüt etmeden, "Sana güveniyorum," dedi, bu kısa bir süre önce asla olmayacak bir şeydi. "Güveniyorum. Eminim bunu söylediğime inanamıyorsundur, ben de inanamıyorum ama güveniyorum."

"Güzel, arkanı kolluyorum. Seni o binanın içine sağ salım sokacağım. Bunun için endişelenmene gerek yok." Kararlılıkla başımı salladım. "O zaman sağ taraftaki girişten girelim, çünkü orası daha az kalabalık olur."

"İyi düşünmüşsün," diye onayladı Andrew. "Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Büyük beyinler benzer düşünür."

"Huh," diye kıkırdadım. "Kimin aklına gelirdi ki? Sırada sen ve Evan var."

"Şimdi zorlamayalım!" diye cevap verdi iyi huylu bir şekilde, Evan için artık üzülmediği belliydi. "Hadi kendi küçük görevimize başlayalım."

El sıkıştık, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra garip gelen bir jestti bu, bu yüzden yola çıkmadan hemen önce onu kucaklamak için kendime çektim. Şu anda benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum, hepsinin ne kadar önemli olduğunu, ama gidecek zamanımız olduğunu düşünmüyordum.

tüm konuşma boyunca, bir savaş devam ederken, bu yüzden sarılmanın yeterli olduğunu umdum. Sonra, ayrılma ve yer değiştirme zamanımız geldi. Tam derimden sıyrılıp tilki formuma büründüğümde, gökyüzünden bir şahinin çığlığını duydum. Ve bu herhangi bir şahin değildi, Joshua'ydı, bunu biliyordum. O buradaydı ve güvendeydi, tıpkı Felicia ve Evan'ın olması gerektiği gibi, yani her şey yolundaydı. Şimdilik.

"BU... KELİMELER KIFAYETSİZ KALIR." GÖZLERİMİ BİRKAÇ KEZ KIRPIŞTIRDIM.

Rüya görmediğimi kontrol ettim ama gözlerim bana doğruyu söylüyor gibiydi. Saatler süren mücadeleden sonra hiç iblis kalmamıştı. "canına, nutkum tutuldu."

"En azından başardık," diye cevap verdi Joshua gönülsüzce, bitkin bir omuz silkmeye. "Her şey bitti."

"Sence tamamen bitti mi?" Arkamda bıraktığım yıkım izlerine bakarken sordum. Bildiğim kadarıyla kimse ölümcül şekilde yaralanmamıştı ama insanlar kesinlikle . "Yoksa daha fazla iblis mi var? Geri gelecekler mi? Profesör tüm kanıtlarımıza bakmaya gitti ve o portallar ve cehennem tazıları hakkında ne yapabileceğini görmek için hemen çalışmaya başlayacağını söyledi, ama ben çok emin değilim."

"Ne zamandan beri grubun kötümseri oldun?" Joshua güldü. "Bu Evan'ın işi değil mi?"

"Evan'dan bahsetmişken... nerede o? Savaş bittiğinden beri onu görmedim. Andrew'u da. Akademi binasının dışına çıkar çıkmaz onu kaybettim ve o zamandan beri ortalıkta yok. Boş ver..." Onun adını bile söyleyemiyordum. Felicia'yı şimdi kaybetme düşüncesine çok zordu. "Etrafta süzülürken onlardan herhangi birini gördün mü?"

"Sadece sen, bu yüzden geldim. Ama merak etmeyin. Onları bulabiliriz. Sadece etrafa bir göz atmamız gerekiyor."

Etrafa bakma ihtimalinden pek hoşlanmadım çünkü zaman akademiye ve sakinlerine verilen zararı da görebilecektim. Joshua'yı takip ettim.

Kan ya da binanın kırılmış parçalarını her gördüğümde irkilmemek için kendimi zor tutuyordum. Bunların hepsi kısa sürede onarılabilirdi, buralarda her şeyin çok kısa sürede eski ihtişamına kavuşmasını sağlayacak kadar sihir yeteneği vardı, ama bunun gerçekleşmiş olmasından nefret ediyordum. Tek başımıza çözemediğimiz için kendimi cezalandırmaya ettim... sanırım kimse çözemezdi.

"Joshua! Trent!" Çığlık sesine bakılırsa, Andrew biz ona ulaşmadan bizi bulmuş gibiydi. Onu yalnız görmeyeceğimi umarak hızla etrafımda döndüm ama yalnızdı. "Çabuk gelmen gerek. Felicia, hastane kanadında. Henüz nesi olduğunu bilmiyorum ama baygın durumda."

Kahretsin, bu beni yıktı ve Joshua'yı da incittiğini görebiliyordum. En kötüsü olmuştu, hepimizin aşık olduğu, kendimiz için istediğimiz kadın yaralanmıştı. Bu hiç iyi gitmeyecekti.

"Evan nerede?" Koşarken bağırdım. "Henüz bilmiyor mu?"

"Onunla birlikte. Başından beri onunla birlikteydi," diye yanıtladı Andrew. "Sanırım kendini suçluyor."

Tanrım, bu iş daha da kötüye gitti. Evan korkunç bir duruma düşecekti, bunu biliyordum ve bunun kimseye bir faydası olmayacaktı...

BÖLÜM 17

FELICIA

GÜNEŞ OMUZLARIMA ILIK ILIK VURUYOR, ÇİMENLER HAFIFÇE OKŞUYORDU.

Ayak parmaklarımın ucunda, içimde uzun zamandır hissetmediğim yoğun bir sakinlik hissi vardı. Etrafımda dönerken, esintinin içinde kıvrılırken, bu hissin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Her şey bu kadar kötüyken nasıl birdenbire kendimi bu kadar iyi hissedebilmişim?

Aşk. Çok açıktı, değil mi? Beni korkutsa ve itiraf etmesi zor da, bu büyülü yerde bir yerlerde her şeyin yolunda olduğunu biliyordum. Sonsuza dek sevmek istediğim insanları bulmuştum ve şimdi sadece onları bulmam gerekiyordu. Ama bu güzel yerde değillerdi, değil mi? Buradaki tek sorun buydu. Onları tekrar bulmak istiyorsam buradan çıkmam gerekiyordu ve çıktım da. Gerçekten yaptım. Sadece kendimi buradan uzaklaştırmam .

." Önce Joshua'nın heyecanlı sesi kulaklarıma çarptı. "Çocuklar, çocuklar. Bakın, Felicia uyanıyor."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve açıkçası hoşuma gitmeyecek kadar parlak olan ışığın içeri girmesine izin verdim. Bedenim hâlâ o harika yerdeyken olduğu gibi huzurlu hissediyordu ama beynimin içinde ne kadar da tam olarak anlamlandıramadığım bir şey beni rahatsız ediyordu. Bir şeyleri kaçıırıyordum ama ...?

"İyi misin?" Trent elimi avucunun içine aldı. "Birkaç gündür baygındın, biliyorsun."

"Buna ihtiyacın vardı," diye araya girdi Andrew. "Fiziksel ve zihinsel yorgunluğun yanı sıra büyülü yorgunluk olduğunu söylediler, bu yüzden

Kendine gelene kadar seni uyandırdım, çünkü dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Ben iyiyim," diye fısıltıyla cevap verdim. "Neler oluyor?"

"Kavga bitti," diye devam etti Andrew. "Ne kadarını hatırlıyorsun bilmiyorum." Aslında pek bir şey hatırlamıyorum. "Ama bitti. İblislerin işi bitti. Binaya verilen zararın hepsi giderildi ve yaralanan herkes de çok daha iyi durumda. Hastane kanadında kalan son kişilerden biri sensin... ama bu mantıklı çünkü bu savaşta herkesten çok daha uzun süredir mücadele ediyorsun. Profesörler portallar hakkında ellerinden geleni yapıyorlar... ancak bu konuda henüz fazla bilgimiz yok. Sanırım söylemem gereken her şey bu kadar..."

Beni yeterince bilgilendirmişti ama yine de beynimin arkasında bir şeylerin dırdır ettiğini hissediyordum. Yapbozun bir parçası eksikti ve ne olduğunu anlayamıyordum. Aslında çok rahatsız ediciydi.

"Andrew..." Joshua bir elini onun omzuna koydu ve onu benden uzaklaştırdı. "Sanırım gitmemiz gerekiyor..."

"Gitme," diye yalvardım. "Tek başıma kalmak istemiyorum. Beni neden terk ediyorsun?"

"Evan'ın seninle konuşmak isteyebileceğini düşünüyorum, hepsi bu..."

Ve sonra çığlık atarak bana geri geldi. Beynimin bloke ettiği o an. Kafasından garip sivri bir şey çıkan iblis, Evan'a doğru hücum ediyordu ve ben buna dayanamıyordum. O benim en iyi arkadaşımdı, her şeyde yanımda olan biriydi, ne olursa olsun güvenebileceğimi ve itimat edebileceğimi bildiğim tek kişiydi, her şey için başvurduğum kişiydi ve farkına bile varmadan aşık olduğum kişiydi. Ben onu durduramadan içime işlemişti ve bu hoşuma gitmişti. Benim için bu kadar önemli birinin incinmesine izin veremezdim. Ben de ona doğru koştum, savunma büyülerimden bazılarını iblise fırlattım, ama sanırım dağılmıştı ya da yorgunluk beni ele geçirmişti, çünkü sadece işe yaramadı, aynı zamanda bayıldım. Yere yuvarlanırken Evan'ın suçlu gözlerini gördüğümü hatırlayabiliyordum ve kendini suçladığını biliyordum. Eğer ben

birkaç gün dışarıda kalsaydı, o zaman muhtemelen tüm bu süre boyunca kendini dövüyor olurdu.

"Evan," diye . "Buraya gel, seninle konuşmam gerek. Seni özledim ve hareket edemiyorum."

Biraz çaba muhtemelen hareket edebilirdim, aslında edebileceğimden emindim ama onun bana gelmesini istedim ve bana bakmakta bile zorlandığını anlamama rağmen geldi. Ona söylemem gereken şeyi söylediğimde bana baktığından emin olmak için eğildim ve elini tuttum.

"Evan, kendini suçlama saçmalığına başlama, tamam mı? Çünkü bu senin hatan değil. Muhtemelen yapamayacağımı bilmeme rağmen o iblise saldırmaya karar veren bendim, bu yüzden böyle hissetme."

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ama bunu benim yüzümden yaptın..."

"Evet," diye küçük bir kıkırdamayla kabul ettim. "Çünkü sana aşığım, şapşal. O yüzden tabii ki bunu yaparım."

"Sen... sen beni seviyor musun?" Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Gerçekten mi?"

Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır! Bunu asla söylemem. Asla. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır sadece arkadaşça da söylemiyorum. Gerçek aşktan bahsediyorum. Sana aşığım ve seninle olmak istiyorum. Daha önce bana söylediğin her şey... İrlanda'daydık, mi? Bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse şimdi hepsi beynimde biraz karıştı. Ama evet, bunların hepsini istiyorum. Daha önce sahip olduğumuz muhteşem dostluktan vazgeçmekten korkuyordum, ama şimdi sadece senin olmak istiyorum..."

Ben daha cümlemi bitiremeden dudaklarını dudaklarıma çarptı ve anlaşılmayı mühürledi. Evan'ı daha önce öpmüş olmama rağmen, bu öpüşmede biraz farklı bir şeyler vardı. Daha derin ve daha anlamlıydı. Bir yere doğru gidiyordu. Evan ve benim için bunun sonsuza dek olan mutluluğumuzun başlangıcı olduğunu söyleyebilirdim.

"Bekle." Birdenbire kendini toparladı ve paniklemiş gözlerle bana baktı. "Ne istiyorsun? Ben ya da hepimiz gibi çünkü diğerlerinin kafamı koparacağını düşünüyorum eğer..."

"Şu haline bak," diye araya girdim kıkırdayarak ve elimi yanağına koyarak. "Değişiyor ve çok daha iyi bir insan haline geliyorsun."

Daha önce bana karşı hep çok sahipleniciydin, beni hep kendine istiyordun ve şimdi şu haline bir bak. Diğer erkeklerin duygularıyla da ilgileniyorsun."

Güleceğini düşünmüştüm ama . Bana o ciddi bakışını atmaya devam etti ve çok geçmeden diğer çocuklar da hastane kanadındaki yatağımın etrafında dolanarak sabırsızlıkla cevaplarını beklemeye başladılar. Neredeyse komik bir manzaraydı ama kendi hatam olmasa da onları yeterince uzun süre bekletmiştim. Şimdi gülmenin değil, onlara uzun zaman önce ama ne zaman çözmem gerektiğini söylemediğim şeyi söylemenin zamanıydı. İçini ve dışını bildiğim rahat ve yıpranmış yoldan gitmiyordum çünkü bu beni daha fazla mutlu edemezdi. Artık dışarıda benim için başka bir şey, ihtiyacım olan inanılmaz bir şey olduğunu biliyordum.

"Çocuklar, size cevabımı daha önce vermediğim için özür dilerim, bu benim hatamdı, ancak bağımsızlığımı bir kenara bırakmak ve hepinizle olan arkadaşlığımı da riske atmak benim için korkutucuydu, ama şimdi arkadaşlığımızın bazı şaşırtıcı şeylere yol açabileceğini biliyorum. Birbirimize olan sevgimiz sadece arkadaşlığa dayandığımız için inanılmaz olabilir ve bu yüzden yapmamız gereken en iyi şeyin alışılmadık küçük haremimizi oluşturmak olduğunu düşünüyorum. Aşkımızı kabul etmek ve kucaklamak ve bu akademinin gördüğü en iyi ucube takım olmak."

Joshua o güne kadar duyduğum en yüksek sesli tezahüratı yaptı, bu da beni tekrar tekrar güldürdü. Sonra Andrew beni öpmeyi devraldı, beni sevince boğdu ama Trent'in beni öpmek istemesi uzun sürmedi. Hatta öyle bir gürültü kopardık ki, hastane kanadında çalışan tıbbi asistan beni taburcu edip edemeyeceğini görmek için kontrol etmeye başladı. Alınamazdım. Son birkaç gündür bu kadar stres yaşamışken olmazdı, ayrıca muhtemelen gürültülü romantik buluşmamızın bir parçası olmak istemiyordu.

"Hadi odama dönelim," dedim koridorlarda dolaşıp normal hayata dönerken... ama artık normal olmayacaktı, değil mi? En azından eskisi gibi olmayacaktı. Farklı ama daha iyi. Her şey çok daha iyi olacaktı ve bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordum. "Biraz ..."

"Üç gündür yatıyorsun!" Andrew ne demek istediğimi anlamadığı belli olan bir sesle haykırdı. "Gerçekten uyumaya geri dönmen mi gerekiyor? Artık resmiyet kazandığımıza göre hep birlikte takılabiliriz diye düşünüyordum."

"Uyumak istememiştim." Ona alaycı bir göz kırptım. "Ben de takılmak istiyorum."

Bunu anlaması birkaç dakika sürdü, o sırada hep birlikte gülüyorduk.

"Ah, Andrew." Evan onu şakacı bir şekilde itti. "Dürüst olmak gerekirse, çok eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundayım."

Tanrım, bu bir mucizeydi, hiç tahmin etmediğim bir mucize, ama görünen o ki aşk tüm yaraları iyileştirebiliyordu, Evan ve Andrew arasındaki yarayı bile, ki bu inanılmazdı. Bu beni kulaktan kulağa gülümsetti, zıplattı ve bana sarılmaları için ikisini de yakalamamı sağladı, beni kimin izlediğini umursamadan dört adamı da sırayla öpmemi sağladı. Aramızda bu kadar sevgi varken başkalarının ne düşündüğünün ne önemi vardı ki?

Gerçekten uğruna savaşmak zorunda kaldığımız bir sonsuza dek mutluluktu, ama bu sadece sonunda buna çok daha fazla değdi.

A F T E R W O R D

**Will sen Dalış DAHA DERİN içine ve Dünya .
Fantezi ve benimle Paranormal? Kaybedecek neyin
var?**

Laura Wylde'in özel Romantik Okurlar Listesi'ne kaydolmak için [Buraya Tıklayın](#). Özel fiyatlar, ücretsiz hikayeler, özel önizlemeler alma fırsatına sahip olacak ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olacaksınız.

A L S O B Y L A U R A W Y L D E

Diğer kitaplarımdan bazılarına da göz atmak isteyebilirsiniz:

[Baştan Çıkarılmış Ejderhalar](#)

[Benim Dört Denizcim](#)

Amazon'un Panter Değiştiricileri

[Onun Panthera Koruyucuları](#)

[Panterlerle Çiftleşti](#)

[Panterler tarafından](#)

sahiplenildi Anka Gece

Vardiyası

[Koru](#)

[Hizmet Et](#)

[İtaat Et](#)

The Claws Motosiklet Kulübü

[Pençeler Tarafından Korunuyor](#)

[Pençelerle Çiftleşmek](#)

[Pençeler tarafından sahiplenildi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

